STEPHEN KING

rüyalar ve karabasanlar III

İNKILÂP

rüyalar ve karabasanlar III

"Dışarıda neler oluyor?" diye fısıldadı kadın. Hızlı hızlı soluyordu. Farnham kadının sol yanağında ufak bir sıyrık olduğunu fark etti. Güzel, küçük ama dik memeli ve kabarık kumral saçlı, ufak tefek, tatlı bir piliçti. Giysileri pahalı sayılırdı. Ayakkabılarından birinin topuğu kırılmıştı.

"Dışarıda neler oluyor?" diye tekrarladı kadın. "Canavarlar..."

Bu kısa öyküler koleksiyonunda Stephen King yazarlık becerisini yine gözler önüne seriyor. Öykülerde hayaletler, katiller, hatta sigara kullanan yaratıklar bile var. Anlayacağınız Stephen King hayranları yine çok keyif alacak.

Rüyalar ve Karabasanlar III, orijinali yirmi beş bağımsız öyküden oluşan ve yayınevimizden çıkan *Rüyalar ve Karabasanlar* serisinin son kitabıdır.

STEPHEN

KING

RÜYALAR VE KARABASANLAR III

Rüyalar ve Karabasanlar III / *Nightmares & Dreamscapes*

Sertifika No: 10614

Sayfa tasarım İsmet Sayar
Kapak tasarım Okan Koç
Yayıma hazırlayan Arzu Sarı

ISBN: 978-975-10-3030-6

11 12 13 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Fax:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com

www.inkilap.com

STEPHEN KING

rüyalar ve karabasanlar III

İngilizceden çeviren
Dost Körpe

İNKILÂP

Stephen King

1947'de Portland, Maine'de doğdu. İlk romanı *Carrie* (Göz) 1974'te yayımlandı. Dünya çapında yankı uyandıran ve milyonlarca satan altmıştan fazla romanının pek çoğu sinemaya uyarlandı. Gerilim ve korku türünün tartışmasız en büyük ustalarından kabul edilen yazar, eşi Tabitha King'le birlikte Maine, Bangor'da yaşıyor.

Dost Körpe

1972 İstanbul doğumlu. Nişantaşı Anadolu Lisesi, Boğaziçi Üniversitesi iş idaresi ve İstanbul Üniversitesi İngiliz dili ve edebiyatı bölümlerinde okudu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. Stüdyo İmge Minor Yayınları'nın editörlüğünü yaptı. *Zaman Sona Ermeli* (öykü), *Günah Yiyen* (öykü) ve *Kıyı* (şiir) adlı kitaplarının yanı sıra, müzik kitapları ve çok sayıda çeviri kitabı bulunmaktadır.

Thomas Williams'ın anısına 1926–1991:
Şair, romancı ve Amerikalı hikâyeci

İÇİNDEKİLER

Saat On İnsanları 9

Crouch End Sokağı 65

Beşinci Çeyrek 97

Doktor'un Vakası 115

Umney'in Son Vakası 151

Başını Eğ 205

Brooklyn Ağustosu 259

Dilenci ve Elmas 261

SAAT ON İNSANLARI

1

Pearson haykırmaya çalıştı ama girdiği şok yüzünden boğuluyormuş gibi hafifçe inleyebildi, o kadar... Uykusunda inildeyen birinin sesi gibiydi. Tekrar denemek için nefes aldı, ama başlamasına fırsat kalmadan bir el sol kolunu dirseğinin hemen üstünden kerpeten gibi kavrayıp sıktı.

"Bu hata olur," dedi elin sahibi. Pearson'ın sol kulağına neredeyse fısıltıyla konuşmuştu. "Bu bir hata olur. İnan bana, öyle olur."

Pearson etrafına bakındı. Haykırma arzusuna, hayır *ihtiyacına* yol açan şey şimdi şaşırtıcı bir şekilde bankaya girip gözden kaybolmuştu. Pearson artık etrafa *bakınabildiğini* fark etti. Kolunu tutan krem rengi takım elbise giymiş, yakışıklı, siyahi, genç bir adamdı. Pearson adamla tanışmamış olsa da onu tanıdı; Saat On İnsanları olarak görmeye başladığı tuhaf insanların çoğunu görünce tanıyabiliyordu... Herhalde onlar da kendisini tanıyorlardı.

Yakışıklı, siyahi genç ihtiyatla ona bakıyordu.

"Gördün mü?" diye sordu Pearson. Sesi bu sefer her zamanki gibi özgüvenli değil, tiz ve ısrarcıydı.

Yakışıklı, siyahi genç Pearson'ın çığlıklar atarak Boston'ın İlk Ticaret Bankası'nın önündeki meydanda bulunanları afallat-

mayacağına emin olunca kolunu bıraktı. Pearson hemen siyahi gencin bileğini tuttu. Sanki diğer adama dokunmadan yaşamaya hazır değildi henüz. Yakışıklı siyahi genç kolunu geri çekmeye çalışmadı, Pearson'ın eline bir an baktıktan sonra tekrar yüzüne bakmakla yetindi.

"Yani, *gördün* mü? Korkunçtu! Makyaj veya birinin şaka olsun diye taktığı bir çeşit maske bile olsa..."

Ama ne makyajdı ne de maske. Koyu gri Andre Cyr takım elbiseli ve beş yüz dolarlık ayakkabılar giymiş yaratık, Pearson'ın çok yakınından, neredeyse dokunacak kadar yakınından geçmişti (*Tanrı korusun,* diye araya girdi zihni, ister istemez acizce bir tiksintiye kapılarak). Pearson makyaj ya da maske kullanılmadığını biliyordu. Çünkü Pearson'ın yaratığın kafası olduğunu tahmin ettiği dev çıkıntının eti *hareketliydi;* çeşitli kısımları farklı farklı yönlerde hareket ediyordu, tıpkı dev bir gezegeni çevreleyen egzotik gaz şeritleri gibi.

"Dostum," diye söze başladı krem rengi takım elbiseli yakışıklı siyahi genç, "ihtiyacın olan..."

"Neydi o?" diye sözünü kesti Pearson. "*Hayatımda* öyle şey görmedim! Sanki, ne bileyim, bir karnavalda filan görülecek bir şey gibiydi... veya... veya..."

Sesi artık kafasının içindeki her zamanki yerden çıkmıyordu. Sanki yukarıdan bir yerden gelmekteydi... sanki bir tuzağa ya da bir çukura düşmüştü ve o tiz, ısrarcı ses yukarıdan kendisine seslenen başka birine aitti.

"Dinle dostum..."

Bir şey daha vardı. Pearson birkaç dakika önce parmaklarının arasında yakılmamış bir Marlboro'yla döner kapıdan çıkarken gökyüzü bulutluydu, hatta yağmur yağacak gibiydi. Şimdiyse her taraf *aşırı derecede* aydınlıktı. On beş metre kadar ötede, binanın yanında duran güzel sarışının (sigarasını tüttürerek kitap okuyordu) kırmızı eteği yangın alarmı gibi bas bas bağırmaktaydı, geçip giden bir kuryenin gömleğinin sarısı bir arının iğnesi kadar göze batıcıydı. İnsanların yüzleri kızı Jenny'nin bayıldığı masal kitaplarındaki suratlara benziyordu.

Ayrıca dudakları... dudaklarını hissedemiyordu. Kocaman bir novocaine iğnesi yemiş gibi uyuşmuştu.

Pearson krem rengi takım elbiseli yakışıklı genç adama dönüp, "Komik gelecek ama bayılacağım galiba," dedi.

"Hayır, bayılmayacaksın," dedi genç adam. Sesi o kadar özgüven doluydu ki Pearson en azından bir süreliğine ona inandı. El, kolunu dirseğinin yukarısından tekrar kavradı ama bu sefer daha hafifçe. "Buraya gel, oturmalısın."

Bankanın önündeki geniş meydanda bir metre kadar yükseklikte yuvarlak mermer adacıklar vardı, her birinde ayrı bir çeşit yaz sonu/güz başı çiçekleri bulunuyordu. Bu pahalı saksıların çoğunun kenarlarına Saat On İnsanları oturmuştu; kimi kitap okuyor, kimi çene çalıyor, kimiyse Commercial Sokağı'nın kaldırımlarından akan yaya trafiğine bakıyordu, ama hepsi de onları Saat On İnsanları kılan şeyi, Pearson'ın da yapmak için aşağı inip dışarı çıktığı şeyi yapar gibiydiler. Pearson'la yeni tanışının en yakınındaki mermer adacığında yıldız çiçekleri vardı; farkındalığı yükselmiş olan Pearson'a çiçeklerin morlukları mucizevi denecek kadar parlak görünüyordu. Adacığın yuvarlak kenarı boştu, herhalde saat on buçuğa yaklaştığı ve insanlar içeri geri dönmeye başladığı için.

Krem rengi takım elbiseli siyahi genç, "Otur," diye teklifte bulununca Pearson elinden geleni yaptı, ama oturmaktan çok düşmüş gibi hissetti. Kahverengimtırak mermer adacığın yanında ayakta dururken birden dizleri bükülmüş ve kıç üstü oturuvermişti.

"Şimdi eğil," dedi genç adam yanına oturarak. Görüşmeleri boyunca çehresi sevimliliğini korumuştu, ama gözleri hiç sevimli değildi, meydana bakınıp duruyorlardı.

"Neden?"

"Başına tekrar kan hücum etsin diye," dedi siyahi genç. "Ama *çaktırmadan* yap. Çiçekleri kokluyormuşsun gibi yap."

"Niye ki?"

"Sen dediğimi yap, tamam mı?" Genç adamın sesinde sabırsızlandığını gösteren bir ton vardı.

Pearson başını eğip derin derin nefes aldı. Çiçeklerin göründükleri kadar güzel kokmadığını keşfetti, hafif köpek sidiği kokan yabani otlar gibiydiler. Yine de biraz kendine geliyordu sanki.

"Eyaletleri saymaya başla," diye emretti siyahi genç. Bacak bacak üstüne atarken, pantolonunu buruşmasın diye kenarından tutup iç cebinden bir Winston paketi çıkardı. Pearson kendi sigarasının kaybolduğunu fark etti, herhalde az önce o pahalı takım elbiseli korkunç yaratığın meydanın batı tarafından geçtiğini gördüğünde yaşadığı şokun etkisiyle düşürmüştü.

"Eyaletler," dedi dalgınca.

Siyahi genç başıyla onayladı, muhtemelen ilk bakışta göründüğünden çok daha pahalı olan bir çakmak çıkardı ve sigarasını yaktı. "Bu eyaletten başla ve batıya doğru git," diye öneride bulundu.

"Massachusetts... New York galiba... veya kuzeyden başlarsak Vermont... New Jersey..." Biraz doğrulup daha özgüvenli bir şekilde konuşmaya başladı. "Pennsylvania, Batı Virginia, Ohio, Illinois..."

Siyahi adam kaşlarını kaldırdı. "Batı Virginia, ha? Emin misin?"

Pearson hafifçe gülümsedi. "Hı hı, kesinlikle eminim. Ama Ohio'yla Illinois'u karıştırmış olabilirim."

Adam fark etmez dercesine omuz silkip gülümsedi. "Artık bayılacak gibi hissetmiyorsun ama... görebiliyorum... önemli olan da buydu. Sigara ister misin?"

"Sağ ol," dedi Pearson minnetle. Sigara *istemekle* kalmıyordu, ihtiyacı olduğunu hissediyordu. "Bende vardı ama kaybettim. Adın nedir?"

Adam Pearson'ın dudaklarının arasına yeni bir Winston sıkıştırıp çakmağıyla yaktı. "Dudley Rhinemann. Bana Duke diyebilirsin."

Pearson sigaradan derin bir nefes çekip, İlk Ticaret'in loş derinliklerine ve bulutlara değen tepesine açılan döner kapıya baktı. "Deminki sadece halüsinasyondu, değil mi?" diye sordu. "Gördüğüm şeyi... sen de gördün, değil mi?"

Rhinemann başıyla onayladı.

"Onu gördüğümü anlamasını istemedin," dedi Pearson. Ağır ağır konuşuyor, durumu kendi kendine anlamaya çalışıyordu. Sesi her zamanki haline dönmüştü ve sadece bu bile epey rahatlatıcıydı.

Rhinemann yine başıyla onayladı.

"İyi de onu *görmemem* mümkün müydü ki? Hem gördüğümü nasıl anlamamış olabilir ki?"

"Senden başka kalp krizi geçiriyormuş gibi bağırmaya hazırlanan birileri var mıydı?" diye sordu Rhinemann. "Onu bırak, senin gibi *görünen* birileri var mıydı? Örneğin ben?"

Pearson yavaşça hayır anlamında kafasını salladı. Şimdi korkunun da ötesindeydi, kendini tamamen kaybolmuş hissediyordu.

"Onunla arana elimden geldiğince girdim ve seni gördüğünü sanmıyorum, kıl payı kurtuldun. Rulo köftesinin içinden fare çıktığını görmüş biri gibiydin. Ek kredi departmanında çalışıyorsun, değil mi?"

"Ha, evet... Brandon Pearson. Kusura bakma."

"Ben bilgisayar servisindeyim. Sorun değil. İnsan ilk kez bir yarasa adam görünce böyle olabiliyor."

Duke Rhinemann elini uzattı ve Pearson sıktı, ama aklı adamın söylediğindeydi. *İnsan ilk kez bir yarasa adam görünce böyle olabiliyor,* demişti genç adam ve Pearson başta aklında beliren görüntüden, Gotham Şehri'nin art-deco tarzı gökdelenlerinin arasında süzülen pelerinli kahramanın görüntüsünden kurtulunca, aslında bunun hiç de fena bir isim olmadığını fark etti. Bir şeyi daha keşfetti, belki de yeniden: İnsanın korktuğu bir şeyin ismini bilmesi iyiydi. Korkuyu gidermese de başa çıkılmasına epey faydası dokunuyordu.

O an, gördüklerini bilinçli olarak anımsamaya başladı, *yarasa adam, ilk yarasa adamımı gördüm,* diye düşünerek.

Döner kapıdan geçerken aklında tek bir düşünce vardı; saat onda aşağı inerken hep düşündüğü şey, nikotini ilk içine çekişinde

etkisini beyninde hissetmenin ne kadar güzel olacağı. Onu kabilenin bir parçası kılan buydu; tılsımların veya dövmeli yüzlerin bir versiyonu olarak gördüğü şeydi.

Önce, dokuza çeyrek kala geldiğinden beri havanın daha da karardığını fark edip şöyle düşünmüştü: *Öğleden sonra hepimiz kanser çubuklarımızı şakır şakır yağmurda tüttüreceğiz.* Gerçi birazcık yağmur onları engelleyemezdi tabii, Saat On İnsanları çok inatçıydılar.

Meydana bakınıp etrafa çabucak göz attığını hatırlıyordu, o kadar çabuktu ki neredeyse bilinçsizce. Kırmızı etekli kızı görmüştü (her zamanki gibi, yeniden yatakta nasıl olduğunu merak etmişti); tuvalette ve kafede yerleri silerken kepini ters takan genç be bopçu üçüncü kat hademesini; beyaz saçlı, yanakları morarmış yaşlı adamı ve kalın gözlüklü, küçük suratlı ve uzun siyah düz saçlı genç kadını görmüştü. Gözünün ısırdığı başkalarını da görmüştü. Bir tanesi de krem rengi takım elbise giymiş, yakışıklı, siyahi genç adamdı tabii.

Timmy Flanders'ı görse herhalde yanına giderdi, ama görmeyince meydanın ortasına doğru ilerlemiş, mermer adacıklardan birine (aslında tam da o an üstünde oturduğuna) oturmaya niyetlenmişti. Oturunca Küçük Bayan Kırmızı Etek'in bacaklarının uzunluğunu ve kıvrımlarını hesaplamak için mükemmel bir konumda olacaktı, evet, bu ucuz bir heyecandı ama insan elindekilerle idare etmesini bilmeliydi. Karısını seven ve kızına tapan, iyi bir evliliği olan bir adamdı, hayatında karısını aldatmanın yakınından bile geçmemişti, ama kırkına yaklaştıkça kanında bazı güdülerin deniz canavarları gibi yüzeye çıktığını keşfetmişti. Hem hangi erkeğin böyle bir kırmızı eteğe bakmayacağını merak etmiş, ayrıca kadının altındaki külodun da kırmızı olup olmadığını düşünmüştü biraz.

Meydanda yeni yürümeye başlamışken yeni gelen kişi binanın köşesinden sapıp meydanın basamaklarından çıkmaya başlamıştı. Pearson onu göz ucuyla fark etmişti ve normalde umursamazdı... o sırada dikkati o kısacık, dapdar ve bir itfaiye arabasının yan tarafı kadar kıpkırmızı etekte odaklanmıştı. *Yine*

de bakmıştı, çünkü göz ucuyla görürken ve zihni meşgulken bile, o yaklaşan figürün suratıyla kafasında bir *terslik* olduğunu fark etmişti. Bu yüzden dönüp bakmış ve kim bilir kaç gece sürecek uykusuzluğunu başlatmıştı.

Ayakkabılar güzeldi; bodrumdaki banka kasası kadar sağlam görünen koyu gri Andre Cyr takım elbise daha da güzeldi; kırmızı kravat sıradandı ama göze batmıyordu. Bunların hiçbirinde terslik yoktu, tipik bir üst düzey bankacının pazartesi sabahı kıyafetiydi (hem adam üst düzey bankacı olmasa saat onda gelebilir miydi ki?) Ya delirdiğini ya da *Dünya Ansiklopedisi*'nde yer almayan bir şey gördüğünü düşündüren şey adamın kafası olmuştu.

Ama neden kaçmadılar diye merak etmişti Pearson o an, elinin üstüne ve yarısı içilmiş sigarasının temiz beyaz kâğıdına bir yağmur damlası düşerken. *Çığlık çığlığa kaçmaları gerekirdi, hani şu ellilerin canavarlı filmlerindeki dev böceklerden kaçan insanlar gibi.* Sonra şöyle düşündü, *İyi ama...* ben *de kaçınadım ki!*

Doğruydu, ama aynı şey değildi. Kaçmamıştı çünkü donakalmıştı. Ama çığlık atmaya *çalışmıştı*; tam o sırada yeni arkadaşı tarafından engellenmişti.

Yarasa adam. İlk yarasa adamın.

Senenin En Şık İş Takım Elbisesi'nin geniş omuzlarıyla kırmızı Sulka kravatın düğümünün üstünde grimsi kahverengi kocaman bir kafa görmüştü, yuvarlak değildi, yaz boyu kullanılmış bir beyzbol topu gibi yamuk yumuktu. Kafatası derisinin hemen altından geçen, nabız gibi atan siyah çizgiler, belki damardılar, anlamsız yol çizgileri gibiydiler ve yaratığın suratı olması gereken ama olmayan bölge (en azından insan suratı değildi), kendi korkunç yarı canlılıklarıyla kabarıp titreyen tümörlere benzer şişliklerle kaplıydı. Çehresi kaba ve basıktı, yusyuvarlak düz gözleri suratının ortasından bir köpekbalığının ya da tombul bir böceğin gözleri gibi hevesle bakıyordu; şekilsiz kulaklarının meme ya da kepçeleri yoktu. Burnu da yoktu, en azından Pearson'ın görebildiği kadarıyla, ama gözlerinin hemen altında başlayan diken gibi kılların arasında fildişine benzer iki çıkıntı

vardı. Yaratığın ağzı suratının çoğunu kaplıyordu, üçgen dişlerle çevrelenmiş dev bir siyah hilaldi. Pearson sonradan öyle bir ağza sahip bir yaratığın herhalde yiyecekleri çiğnemeden yuttuğunu düşünecekti.

Bu korkunç hayaleti, güzelce manikürlenmiş bir elinde ince bir Bally evrak çantası taşıyan hayaleti görünce aklına gelen ilk düşünce *Fil Adam* olmuştu, fakat yaratığın o eski filmdeki çirkin ama temelde insan yaratıkla alakasız olduğunu o an fark ediyordu. Duke Rhinemann'ın söylediği daha çok uyuyordu; o kara gözlerle gergin ağız insanın aklına gecelerini sinek yiyerek, gündüzleriniyse karanlık yerlerde tepeden sarkarak geçiren tüylü, cırlak yaratıkları çağrıştırıyordu.

Ama o ilk çığlığı atmaya çalışmasının sebebi bunlardan hiçbiri değildi; bu ihtiyacının ortaya çıkışı Andre Cyr takım elbise giymiş o yaratığın parlak böcek gözlerini şimdiden döner kapıya dikerek yanından geçip gitmesiyle olmuştu. Bir iki saniyeliğine çok yaklaşmıştı ve Pearson o kıllı surattaki her nasılsa kımıldamayan tümörleri o zaman fark etmişti. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu, ama *karşısındaydı* işte... Görüyor, adamın etinin kafatasındaki şişliklerin üstünde kımıldamasını ve baston topuzunu andıran kalın çenesinde şerit şerit titreşmesini seyrediyordu. Bunların arasında bazen gördüğü iğrenç parlak pembe maddenin ne olduğunuysa düşünmek bile istemiyordu, ama hatırlayınca aklından çıkaramıyordu artık.

Ellerine ve yüzüne yağmur damlaları düşüyordu. Yanında, mermerin kıvrımlı kenarında oturan Rhinemann sigarasını son bir nefes çektikten sonra atıp ayağa kalktı. "Haydi gel," dedi. "Yağmur başlıyor."

Pearson ona fal taşı gibi açık gözlerle baktı, sonra gözlerini bankaya çevirdi. Kırmızı etekli sarışın içeri giriyordu, kitabı şimdi koltuk altındaydı. Hemen arkasından kadını gözleriyle yiyerek incecik beyaz saçlı, kodaman tipli işadamı geliyordu.

Pearson tekrar Rhinemann'a bakıp, "Oraya mı gireyim?" dedi. "Ciddi misin sen? Deminki *yaratık* oraya girdi!"

"Biliyorum."

"Cidden manyakça bir şey duymak ister misin?" diye sordu Pearson sigarasını atarak. Şimdi nereye gideceğini bilmiyordu, eve giderdi herhalde, ama nereye hayatta *girmeyeceğini* biliyordu ve burası Boston'ın İlk Ticaret Bankası'ydı.

"Tamam," diye onayladı Rhinemann. "Neden olmasın?"

"O yaratık sayın genel müdürümüz Douglas Keefer'a çok benziyordu, yani kafası hariç. Takım elbisesi ve evrak çantası aynıydı."

"Aman ne şaşırdım," dedi Duke Rhinemann.

Pearson onu kaygıyla süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence zaten biliyorsun, ama zor bir sabah geçirdin, o yüzden söyleyeyim. Gördüğün Keefer'ın *ta kendisiydi.*"

Pearson kararsızca gülümsedi. Rhinemann gülümsemedi. Ayağa kalktı, Pearson'ı kollarından kavradı ve kendisinden yaşlı adamı yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalana dek kendine çekti.

"Demin hayatınızı kurtardım. Buna inanıyor musunuz Bay Pearson?"

Pearson düşününce buna inandığını fark etti. O siyah gözlü ve sıkışık dişli, yarasa suratlı yaratık aklında kara bir alev gibi yer etmişti. "Evet, inanıyorum galiba."

"Tamam. Öyleyse sana üç şey söylerken beni dikkatle dinlemeni istiyorum, bunu yapar mısın?"

"Şey... Evet, tabii."

"Birincisi: O gördüğün Douglas Keefer'dı, Boston'ın İlk Ticaret Bankası'nın CEO'su, valinin yakın arkadaşı ve aynı zamanda Boston Çocuk Hastanesi yardım derneğinin onur üyesi. İkincisi: bankada çalışan en az üç yarasa daha var, bir tanesi senin katında. Üçüncüsü: Oraya geri *döneceksin.* Yaşamaya devam etmek istiyorsan yani."

Pearson bir an karşılık veremeden öylece bakakaldı, vermeyi denese yine o boğuk iniltilerden çıkarırdı herhalde.

Rhinemann onu dirseğinden tutup döner kapıya doğru çekti. "Haydi dostum," dedi tuhaf bir şekilde şefkatli bir ses-

le. "Yağmur sağanağa dönüşüyor. Burada kalmayı sürdürürsek dikkat çekeriz ve bizim durumumuzdaki insanlar için hiç iyi bir şey değil bu."

Pearson başta Rhinemann'la gitti, ama sonra aklına yaratığın kafasındaki siyah çizgilerin nabız gibi atıp kımıldamaları geldi. Bunu anımsayınca döner kapının önünde duruverdi. Meydanın düz zemini artık ıslak olduğundan yerde başka bir Brandon Pearson'ı görebiliyordu, bu titrek yansıma farklı renkte bir yarasa gibi topuklarından asılıydı. "Ben... yapabileceğimi sanmıyorum," diye kekeledi cılız bir sesle.

"Yapabilirsin," dedi Rhinemann. Bir an Pearson'ın sol eline baktı. "Evli olduğunu görüyorum... çocukların var mı?"

"Bir tane. Bir kızım var." Pearson bankanın lobisine bakıyordu. Döner kapının cam panelleri polarize olduğundan arkalarındaki geniş oda çok karanlık görünüyordu. *Mağara gibi* diye düşündü. *Yarı kör hastalık taşıyıcılarıyla dolu bir yarasa mağarası.*

"Karının ve çocuklarının yarın gazetelerde babacıklarının cesedinin Boston Limanı'ndan boğazı kesik halde çıkarıldığını okumalarını mı istiyorsun?"

Pearson fal taşı gibi açık gözlerle Rhinemann'a baktı. Yanaklarına, alnına yağmur damlaları düşüyordu.

"Keşlerin işiymiş gibi gösterirler," dedi Rhinemann, "ve işe yarar. *Her zaman* işe yarar. Çünkü akıllılar ve yüksek mevkilerde dostları var. Zaten yüksek mevkiler silme onlarla dolu."

"Ne dediğini anlamıyorum," dedi Pearson. "Bütün bunları *hiç* anlamıyorum."

"Anlamadığını biliyorum," diye karşılık verdi Rhinemann. "Şimdi tehlikedesin, bu yüzden sözümü dinle. Sana diyorum ki yokluğun fark edilmeden masana geri dön ve günün geri kalanını gülümseyerek geçir. Durmadan gülümse dostum... ne kadar zorlansan da sakın kesme." Duraksadıktan sonra ekledi: "Beceremezsen büyük ihtimalle ölürsün."

Yağmur damlaları genç adamın pürüzsüz esmer yüzünde parlak izler bırakıyordu ve Pearson birden en başından beri var

olan bir durumu, sadece yaşadığı şok yüzünden o ana kadar kavrayamadığı bir durumu fark etti: karşısındaki adam dehşet içindeydi ve Pearson'ın korkunç bir tuzağa düşmesini önlemek için büyük bir riske atılmıştı.

"Burada cidden daha fazla kalamam," dedi Rhinemann. "Tehlikeli."

"Tamam," dedi Pearson, sesinin normal çıkmasına biraz şaşarak. "Öyleyse işe geri dönelim."

Rhinemann rahatlamış gibiydi. "Aferin. Bir de günün geri kalanı boyunca ne görürsen gör, *sakın şaşırdığını belli etme*. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Pearson. Hiçbir şey anladığı yoktu.

"Bugün işten üç civarı çıkabilir misin?"

Pearson düşündükten sonra başıyla onayladı. "Hı hı, çıkabilirim sanırım."

"Güzel. Milk Sokağı'nın köşesinde buluşalım."

"Tamam."

"İyi gidiyorsun dostum," dedi Rhinemann. "Sorun çıkmayacak. Üçte görüşürüz." Döner kapıya girip itti. Pearson peşinden giderken, sanki zihnini bir şekilde dışarıdaki meydanda bırakmış gibi hissetti, daha şimdiden bir sigara daha isteyen kısmı dışında hepsini.

Gün çok yavaş geçti, ama her şey yolunda gitti, ta ki öğle yemeği ve iki sigaradan sonra Tim Flanders'la birlikte geri dönene kadar. Üçüncü katta asansörden indiklerinde Pearson'ın ilk gördüğü bir başka yarasa adam oldu, gerçi bu seferki siyah rugan topuklular, siyah naylon çorap ve Pearson'ın tahminince Samuel Blue olan şık bir ipek tüvit takım elbise giymiş bir yarasa kadındı. Tam bir iş kıyafetiydi, tepesinde mutasyon geçirmiş bir ayçiçeği gibi sallanan kafayı dikkate almazsanız tabii.

"Selam beyler." Yaratığın tavşan dudaklı ağzının içinde bir yerlerden tatlı bir kontralto ses yükseldi.

Suzanne Holding bu diye düşündü Pearson. *Olamaz, ama ta kendisi.*

Kendisinin, "Selam Suzyciğim," dediğini duyunca şöyle düşündü: *Bana yaklaşırsa... dokunmaya kalkarsa... çığlığı basarım. O çocuk ne derse desin kendimi tutamam.*

"İyi misin Brand? Solgun görünüyorsun."

"Biraz soğuk aldım galiba," dedi Pearson sesindeki doğal rahatlığa yine şaşırarak. "Ama atlatıyorum sanırım."

"Güzel," dedi Suzanne Holding yarasa suratıyla o tuhaf bir şekilde kımıl kımıl derinin ardından. "Ama tamamen iyileşmeden sana Fransız öpücüğü yok, hatta nefesini bile benden uzak tut. Çarşamba Japonlar gelecek, hastalanmayı göze alamam."

Hiç sorun değil tatlım, inan bana hiç sorun değil.

"Kendime hâkim olmaya çalışırım."

"Sağ ol. Tim, benimle ofisime gelip birkaç hesap çizelgesine göz atar mısın?"

Timmy Flanders bir kolunu o seksi ve ağırbaşlı Samuel Blue takım elbisenin beline doladı ve Pearson fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken eğilip o yaratığın tümörlü, kıllı suratının yan tarafına küçük bir öpücük kondurdu. *Timmy orayı yanak sanıyor* diye düşünen Pearson birden aklının başından gittiğini hissetti. *Onun pürüzsüz, parfümlü yanağı sanıyor, öptüğü şeyi yanak gibi görüyor, öyle sanıyor. Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

"İşte!" diye bağırdı Timmy, yaratığın önünde hafifçe eğilip şövalye selamı vererek. "Bir öpücükle beni hizmetkârınız kıldınız leydim!"

Pearson'a göz kırpıp canavarla birlikte ofisine doğru yürümeye başladı. Çeşmenin önünden geçerlerken kadının belindeki kolunu indirdi. O kısa ve anlamsız kur dansını tamamlamıştı, son on yılda gelişen bu ritüel, patron kadınsa ve yardımcısı erkekse uygulanmaktaydı ve cinsel açıdan eşit olarak, sadece kuru rakamlardan bahsederek Pearson'dan uzaklaştılar.

Harika bir analizdi Brand diye düşündü Pearson dalgınca, onlara sırtını dönerken. *Sosyolog olmalıymışsın.* Aslında az kalsın olacaktı da, sonuçta yüksek lisansını bu dalda yapmıştı.

Ofisine girerken bütün vücudunun yavaş yavaş terleyip yapış yapış olduğunu fark etti. Pearson sosyolojiyi unutup yeniden saat üçü beklemeye koyuldu.

Üçe çeyrek kala kendini zorlayıp başını Suzanne Holding'in ofisine uzattı. Yaratık göktaşına benzer kafasını bilgisayarının mavili grili ekranına eğmişti ama Pearson, "Tak Tak," deyince etrafa bakındı, tuhaf suratının derisi kıpır kıpır kaydı, kara gözleriyle Pearson'ı bir yüzücünün bacağını inceleyen bir köpekbalığının soğuk açgözlülüğüyle süzdü.

"Buzz Carstairs'e gerekli belgeleri teslim ettim," dedi Pearson. "Sorun olmazsa bireysel başvuru formlarını eve götürmek istiyorum. Yedek disklerim orada."

"Yani SIVIŞMAK istiyorsun, öyle mi canım?" diye sordu Suzanne. Kel kafasının tepesindeki kara damarlar iğrenç bir şekilde kabarıyor, çehresini çevreleyen şişlikler titreşiyordu ve Pearson bir tanesinden kanlı tıraş köpüğünü andıran yoğun, pembemsi bir sıvının aktığını fark etti.

Kendini zorlayarak gülümsedi. "Numaramı çaktın."

"Eh," dedi Suzanne, "öyleyse bugün dörtteki orjiyi sensiz yaparız herhalde."

"Sağ ol Suze." Pearson sırtını döndü.

"Brand?"

Pearson tekrar döndü, hissettiği korku ve tiksinti her an parlak beyaz bir panik kasılmasına dönüşecek gibiydi, birden o hevesli kara gözlerin içini okuduğuna ve Suzanne Holding rolü yapan yaratığın, "*Oyunu keselim, tamam mı? İçeri gir ve kapıyı kapat. Bakalım tadın görünüşün kadar güzel mi?*" diyeceğine emin oldu.

Rhinemann bir süre bekler, sonra da gideceği yere tek başına giderdi. *Herhalde* diye düşündü Pearson. Rhinemann *ne olduğunu anlar. Herhalde daha önce de görmüştür.*

"Evet?" diye sordu gülümsemeye çalışarak.

Yaratık onu uzun bir süre konuşmadan süzdü, seksi bayan müdür kıyafetinin tepesindeki tuhaf kafa levha şeklindeydi, sonra, "Şimdi biraz daha iyi görünüyorsun," dedi. Ağzı hâlâ açıktı, kara gözleri hâlâ bir çocuğun yatağının altına bırakılmış bir Raggedy Ann oyuncak bebeğinin ifadesini taşıyordu, ama Pearson biliyordu ki başka biri baksa, sadece Suzanne Holding'in

yardımcılarından birine tatlı tatlı gülümsediğini ve tam uygun ölçüde bir ilgi sergilediğini görecekti. Cesaretlendirici bir anne tavrında sayılmasa da yine de şefkatli ve ilgiliydi.

"Güzel," dedi Pearson ve bunun herhalde fazla baştan savma olduğuna karar verdi. "Harika!"

"Bir de sana sigarayı bıraktırabilsek."

"Şey, deniyorum," diyen Pearson hafif bir kahkaha attı. O metal vincin yağlı kablosu yine kaydı. *Bırak beni* diye düşündü. *Bırak beni korkunç cadı, bırak da gideyim yoksa göz ardı edilemeyecek kadar kaçıkça şeyler yapacağım.*

"Sigorta yaptırsan ödemelerini direkt arttırırlar biliyorsun," dedi canavar. Sonra o tümörlerden biri daha hafif bir "*cup!*" sesiyle çürük gibi açıldı ve yine o pembe sıvı sızmaya başladı.

"Hı hı, biliyorum," dedi Pearson. "Bu konuyu ciddi olarak düşüneceğim Suzanne. Gerçekten."

"Düşün," diyen yaratık tekrar parlak bilgisayar ekranına döndü. Pearson afalladığından bir an ne kadar şanslı olduğunu fark edemedi. Görüşme bitmişti.

Pearson binadan çıktığında sağanak vardı, ama Saat On İnsanları, gerçi şimdikiler Saat Üç İnsanlarıydı tabii, ama temelde aynıydılar, yine de dışarıdaydılar, koyun gibi birbirlerine sokulmuş takılıyorlardı. Küçük Bayan Kırmızı Etek'le kepini ters takmayı seven hademe *Boston Globe*'un aynı ıslak kısmının altına sığınmışlardı. Rahatsız ve ıslanmış görünüyorlardı, ama Pearson yine de hademeyi kıskandı. Küçük Bayan Kırmızı Etek, Giorgio kullanıyordu, Pearson asansörde pek çok kez kokusunu almıştı. Ayrıca kadın hareket ettiğinde ipeksi hafif hışırtılar geliyordu tabii.

"Neler düşünüyorsun sen öyle?" diye kızdı kendi kendine ve hemen zihnindeki aynı fısıltı karşılık verdi: *Akıl sağlığımı koruyorum. Senin için sakıncası yoksa?*

Duke Rhinemann köşenin hemen ardındaki çiçekçinin tentesinin altında kambur bir şekilde duruyordu, ağzının kenarında bir sigara vardı. Pearson yanına gitti, saatine bakıp biraz daha

bekleyebileceğine karar verdi. Yine de Rhinemann'ın sigarasının kokusunu almak için başını biraz öne uzattı. Bunu fark etmeden yapmıştı.

"Patronum onlardan," dedi Duke'a. "Yani Douglas Keefer kadın gibi giyinmeyi seven canavarlardan değilse, tabii."

Rhinemann sırıttı ama bir şey demedi.

"Üç tane daha var demiştin. Diğer ikisi kimler?"

"Donald Fine. Onu tanımıyorsundur herhalde... Güvenlikte. Bir de Carl Grosbeck."

"Carl... Yönetim kurulu başkanı mı? Tanrım!"

"Söylemiştim," dedi Rhinemann. "Bunlar yüksek mevkilerde takılırlar... *Hey, taksi!*"

Yağmurlu bir öğle sonrasında mucizevi bir şekilde boş gezen kestane ve beyaz renkli taksiye el sallayarak tentenin altından fırladı. Taksi etrafa sular saçarak yaklaştı. Rhinemann çevikçe sıçrayarak kurtuldu, ama Pearson'ın ayakkabılarıyla paçaları ıslandı. Böyle bir durum içindeyken bu pek de önemli gelmedi. Kapıyı açtı ve Rhinemann içeri girip oturdu. Pearson onu takip edip kapıyı sertçe kapadı.

"Gallagher's Barı," dedi Rhinemann. "Şeyin hemen karşısı..."

"Gallagher's'i bilirim," dedi taksi şoförü, "ama o kanser çubuğunu atmadan hiçbir yere gitmiyoruz dostum." Taksimetrenin üstüne yapıştırılmış yazıya parmağıyla vurdu. SİGARA İÇİLMEZ yazılıydı.

İki adam bakıştılar. Rhinemann 1990 civarından beri Saat On İnsanları'nın başlıca kabile selamı olarak utangaç ve huysuz bir edayla omuz silkti. Sonra çeyreği içilmiş Winston'ını hiç itirazsız dışarıdaki yağmura bıraktı.

Pearson, Rhinemann'a asansörün kapısı açılıp da karşısında Suzanne Holding'i görünce ne kadar afalladığını anlatmaya başladı, ama Rhinemann kaşlarını çatıp başını hafifçe salladı ve başparmağıyla şoförü gösterdi. "Sonra konuşuruz," dedi.

Pearson sustu ve Boston'ın alışveriş bölgesindeki ıslak ve

yüksek binaların geçip gitmesini seyretmekle yetindi. Taksinin kirli camının ardındaki sokaklarda olup biten ufak tefek şeylere neredeyse tamamen uyum sağladığını fark etti. Özellikle de önünden geçtikleri iş binalarının tümünün girişinde toplanmış ufak Saat On İnsanları grubuyla ilgilendi. Sığınabilecekleri her yeri kullanıyorlardı, sığınacak yer bulamazlarsa yakalarını kaldırıyor, sigaralarını ellerini siper ederek tüttürüyorlardı. Pearson şehrin şimdi içinden geçtikleri lüks alışveriş bölgesindeki yüksek binaların en az yüzde doksanında artık sigara içilmediğini fark etti, tıpkı Rhinemann'la birlikte çalıştıkları binadaki gibi. Ayrıca ki bu düşünce bir açığa vurma sorumluluğuyla gelmişti, Saat On İnsanları'nın aslında bir kabile değil de eski bir kabilenin tek tük kalıntıları, eski kötü alışkanlıklarını süpürüp Amerikan hayatının kapısından dışarı atmakta kararlı yeni bir süpürgeden kaçan kaçaklar olduklarını anladı. Birleştirici özellikleri kendilerini öldürmekten vazgeçmek istemeyişleri ya da vazgeçemeyişleriydi, giderek daralan bir hoşgörü alacakaranlığındaki keşlerdiler. Egzotik bir sosyal gruptu herhalde, ama pek kalıcı olmayacaklardı. 2020, en geç 2050 senesinde Saat On İnsanları'nın nesli dodo kuşu gibi tükenecekti herhalde.

Ah, lanet olsun, dur bir dakika diye düşündü. *Bizler dünyanın son azılı iyimserleriyiz o kadar... çoğumuz emniyet kemerlerimizi takmakla da uğraşmıyoruz ve beyzbol stadlarındaki o kahrolası salak ekranları kaldırsalar kale arkasında oturmak isteriz.*

Rhinemann, "Komik olan nedir Bay Pearson?" diye sorunca Pearson pişmiş kelle gibi sırıttığını fark etti.

"Hiç," dedi Pearson. "Yani önemli bir şey değil."

"Tamam, kafayı yeme de."

"Bana Brandon demeni istesem kafayı yediğimi düşünür müsün?"

"Sanmam," dedi Rhinemann ve bunu düşünür gibi göründü. "Sen de bana Duke dediğin ve BeeBee ya da Buster gibi utandırıcı bir lakap takmadığın sürece sorun yok."

"Bu konuda için rahat olsun. Sana bir şey diyeyim mi?"

"Tabii."

"Bu hayatımın en ilginç günüydü."

Duke Rhinemann, Pearson'ın gülümseyişine karşılık vermeden kafasını salladı. "Daha bitmedi," dedi.

2

Pearson, Duke'un Gallagher's'i seçmekle iyi ettiğini düşündü, burası Boston'da sırıtan bir mekândı, Cheers'tan çok Gilley's tarzındaydı, iki banka çalışanının en yakınlarının ve en sevdiklerinin bile akıl sağlıklarını ciddi şekilde sorgulamalarına yol açacak meseleleri konuşmaları için biçilmiş kaftandı. Pearson'ın filmlerdekiler hariç gördüğü en uzun bar tezgâhı, üstünde üç çiftin Marty Stuart'la Travis Tritt'in söylediği "This One's Gonna Hurt You" şarkısının eşliğinde birbirlerine sürtündükleri geniş parlak dörtgen dans pistinin etrafında kıvrılarak uzanıyordu.

Mekân daha küçük olsa içerisi tıkış tıkış görünürdü, ama mekân sahipleri maun döşemeli bu upuzun yarış pistinin dekorasyonunu öyle güzel yapmışlardı ki pirinç parmaklıklar arasında mahremiyeti korumak gerçekten mümkündü, uzak bir köşede loş bir kabin aramalarına gerek yoktu. Pearson buna sevindi. Yoksa yan kabinde yarasa insanlardan birinin, hatta belki bir yarasa çiftinin oturup da konuşmalarını dikkatle dinlediğini hayal etmek çok kolay olacaktı.

"Paranoyaklık dedikleri böyle bir şey değil mi eski dostum?" diye düşündü. *Bu noktaya gelmen çok sürmedi ha?*

Çok sürmemişti herhalde, ama şimdilik umurunda değildi. Konuşurlarken her tarafı görebileceğine memnundu o kadar veya en azından Duke konuşurken.

Duke, "Bar iyi mi?" diye sorunca Pearson başıyla onayladı.

Duke'un peşinden giderek SADECE BU BÖLÜMDE SİGARA İÇİLİR yazılı tabelanın altından geçerken barın tek gibi görünse de aslında çift olduğunu düşündü, tıpkı ellili yıllarda Mason–Dixon'daki bütün restoranların tek görünüp de aslında çift ol-

ması gibi: biri beyazlar, diğeriyse siyahiler için olurdu. Şimdi de o zamanki gibi farkı görebiliyordunuz. Sigara içilmeyen bölümün ortasında neredeyse cinepleks bir beyazperde büyüklüğünde bir Sony televizyon asılıydı, nikotin gettosundaysa duvara çivilenmiş eski bir Zenith saati vardı o kadar... Yanındaki tabelada şu yazılıydı: VERESİYE İSTEMEKTEN ÇEKİNMEYİN, BİZ DE HASS.K.İR DEMEKTEN ÇEKİNMEYİZ. Buradaki bar tezgâhı daha pisti... Pearson önce hayal gördüğünü düşündü, ama tekrar göz atınca ahşabın yıpranmışlığıyla üst üste geçmiş kadeh halkalarının varlığı onaylandı. Ayrıca sağlıksız, sarımtırak bir tütün kokusu vardı tabii. Bar taburesine oturunca bu kokunun yükseldiğine yemin edebilirdi, tıpkı eski sinema koltuklarına oturunca yükselen patlamış mısır kokusu gibi. Duman lekeli döküntü televizyonlarındaki haber spikeri çinko zehirlenmesinden ölüyordu sanki, barın diğer tarafındaki sağlıklı adamların televizyonundaki aynı adamsa sanki depar atıp ardından sarışınları benç pres yaparak kaldırmaya hazır gibi diri görünüyordu.

Otobüsün arkasına hoş geldin diye düşündü Pearson, Saat On İnsanı kardeşlerine bezgin bir tür ilgiyle bakarak. *Aman neyse, şikâyet etmemeliyim, hele on yıl daha geçsin, sigara tiryakilerinin kapalı mekânlara girmeleri toptan yasaklanacak.*

"Sigara?" diye sordu Duke, belki de bir gelişmemiş zihin okuma yeteneği sergileyerek.

Pearson saatine baktıktan sonra sigarayı kabul edip Duke'un şık çakmağıyla yakmasına tekrar izin verdi. Dumanı derin derin içine çekip boğazından geçmesinin, hatta başının hafifçe dönmesinin bile tadını çıkardı. Bu alışkanlık *tabii ki* zararlıydı, büyük olasılıkla ölümcüldü, bu kadar keyifli bir şey nasıl zararlı olmayabilirdi ki? Dünya böyleydi işte.

"Ya sen?" diye sordu Duke sigaraları cebine geri koyarken.

"Ben biraz daha bekleyebilirim," dedi Duke gülümseyerek. "Taksiye binmeden birkaç fırt çekmiştim. Ayrıca öğle yemeğinde fazladan bir tane içmiştim."

"Kendine kota koyuyorsun ha?"

"Hı hı. Genelde öğlenleri bir tane içerim ama bugün iki tane içtim. Ödümü kopardın biliyorsun."

"Benim de ödüm koptu."

Barmen gelince Pearson sigarasından yükselen incecik duman şeridinden adamın uzak durmaya özen göstermesini ilginç buldu. *Bunu yaptığının farkında bile değildir bence, ama birazını suratına üflesem canıma okur.*

"Yardımcı olabilir miyim beyler?"

Duke, Pearson'a sormadan iki Sam Adams ısmarladı. Barmen biraları getirmeye gidince Duke tekrar Pearson'a dönüp "Az iç," dedi. "Sarhoş olmak için kötü bir zaman. Çakırkeyif olmak için bile."

Pearson başıyla onayladı ve barmen biralarla gelince tezgâha beş dolarlık bir banknot bıraktı. Koca bir yudum aldıktan sonra sigarasından derin bir nefes çekti. Bazı insanlar sigaranın tadının en çok yemekten sonra çıktığını düşünürlerdi ama Pearson buna katılmıyordu, Hava'nın başını belaya sokanın elma değil de birayla sigara olduğuna yürekten inanıyordu.

"Eee, ne kullanmıştın?" diye sordu Duke. "Nikotin bandı mı? Hipnoz? Bildiğimiz Amerikan irade gücü? Sana bakınca banttır diye tahmin ediyorum."

Duke espri yapmaya çalıştıysa da çuvallamıştı. Bu öğleden sonra Pearson'ın aklından sigara içmek çok sık geçmişti. "Hı hı, bant," dedi. "Kızımın doğumundan hemen sonra iki sene kullanmadım. Bebek bakım servisinin penceresinden ona bakınca sigarayı bırakmaya karar verdim. Yeni doğmuş bir insana on sekiz yıl bakma sorumluluğunu yeni üstlenmişken günde kırk elli sigara yakmak delilik gibi geldi." *Kızımı görür görmez âşık oldum* diye ekleyebilirdi, ama Duke'un bunu zaten bildiğini tahmin etti.

"Bir de eşinin sorumluluğunu ömür boyu üstlendin tabii."

"Haklısın," dedi Pearson.

"Ayrıca kardeşler, baldızlar, alacaklılar, vergi mükellefleri ve arkadaşlar da cabası."

Pearson kahkahayı basıp kafasını salladı. "Hı hı, aynen öyle."

"Söylendiği kadar kolay değil hı? Sabahın dördünde uyuyamıyorsan o fedakârca tavırdan eser kalmıyor."

Pearson yüzünü ekşitti. "Veya yukarı çıkıp da yönetim kurulundaki Grosbeck, Keefer ve Fine gibilerine yalakalık yapman gerektiğinde. Bunu önceden, sigara içmeden ilk yapmak zorunda kalışımda... epey zorlandım dostum."

"Ama en azından bir süreliğine tamamen *bırakmışsın.*"

Pearson, Duke'un bunu bilmesine sadece biraz şaşırarak ona bakıp kafasını salladı. "Altı ay kadar. Ama *zihnimde* hiç bırakmadım, anlarsın ya?"

"Anlarım tabii."

"Sonunda tekrar başladım. 1992'de, hani tam şu bant takarken sigara içenlerden bazılarının kalp krizi geçirdiğine dair haberlerin çıkmaya başladığı sıralarda. Hatırlıyor musun?"

"Hı hı," dedi Duke alnına hafifçe vurarak. "Burada o kadar çok sigara öyküsü var ki dostum, alfabetik sıraya dizdim. Sigara ve Alzheimer, sigara ve tansiyon, sigara ve kataraktlar... bilirsin işte."

"Yani seçme şansım vardı," dedi Pearson. Hafifçe, şaşkınca gülümsüyordu... Saçma sapan davrandığını ve buna *devam ettiğini* bilen, ama asıl sebebini bilmeyen bir adamın gülümseyişiydi. "Sigarayı bırakabilirdim veya bandı bırakabilirdim. Böylece bıraktığım..."

"*Bandı takmak oldu!*" diye aynı anda cümleyi tamamlayıp sonra kahkahayı basınca, sigara içilmeyen bölümdeki pürüzsüz alınlı, gedikli bir müşteri bir an onlara bakıp kaşlarını çattı ve ardından dikkatini tekrar televizyondaki haberlere yöneltti.

Duke gülmeyi sürdürerek, "Hayattaki seçenekler amma boktan, değil mi?" diye sordu ve elini krem rengi ceketinin içine sokmaya başladı. Pearson'ın, Marlboro pakedini bir sigara yukarı çekilmiş halde tuttuğunu görünce kalakaldı. Yine bakıştılar, Duke şaşırmış gibiydi, Pearson'da ise çok bilmiş bir hava vardı, sonra yine birlikte kahkahayı bastılar. Pürüzsüz alınlı adam tekrar baktı, bu sefer kaşlarını biraz daha çatarak. İki adam da fark etmediler. Duke ikram edilen sigarayı alıp yaktı. Bütün bunlar

on saniye bile sürmemişti, ama iki adamın arkadaş olmalarına yetecek kadar uzundu.

"On beş yaşımdan ta '91'de evlenene kadar durmadan içtim," dedi Duke. Annemin hoşuna gitmese de en azından sokaktaki çocukların yarısı gibi esrar içmiyor veya satmıyordum, Roxbury'den bahsediyorum, bilirsin, bu yüzden pek ses çıkarmıyordu.

"Wendy ile ben balayımızda bir haftalığına Hawaii'ye gittik ve geri döndüğümüz gün bana bir hediye verdi." Duke sigarasından derin bir nefes çektikten sonra burnundan iki tane incecik mavimtırak duman şeridi saldı. "Sharper Image kataloğunda veya başka bir katalogta bulmuş sanırım. Havalı bir ismi vardı, ama neydi hatırlamıyorum, ben o lanet olası şeye Pavlov'un işkence aleti diyordum. Yine de karımı çok sevdiğimden ki inan bana hâlâ çok seviyorum, elimden geleni yaptım. Hem tahmin ettiğim kadar kötü değildi. Bahsettiğim aleti biliyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Pearson. "Bip cihazı. Sigara aralarını her seferinde biraz daha açmanı sağlıyor. *Karım* Lisabeth Jenny'ye hamileyken sürekli bundan bahsederdi. Başımın etini yerdi."

Duke gülümseyerek kafasını sallayıp yanlarından geçen barmene kadehlerini göstererek yeniden doldurmasını söyledi. Sonra tekrar Pearson'a döndü. "Bant yerine Pavlov'un işkence aletini kullanmam dışında hikâyem seninkiyle aynı. Ta makinenin *Freedom Chorus*'un kısa ve neşeli bir versiyonu gibi bir şeyler çaldığı kısma kadar geldim, ama sonra alışkanlık usul usul geri geldi. Ondan kurtulmak iki kalpli bir yılanı öldürmekten bile daha zor." Barmen yeni biraları getirdi. Bu sefer Duke ödedi, birasından bir yudum aldı ve "Telefon etmem gerekiyor. Beş dakika sonra dönerim," dedi.

"Tamam," dedi Pearson. Etrafa bakınınca barmenin bir kez daha sigara içilmeyen bölümün göreceli güvenliğine çekilmiş olduğunu gördü. *2005'te sendikalar buraya iki barmen koyacaklar* diye düşündü, *biri sigara içenlere servis yapacak, diğeri içmeyenlere* ve tekrar Duke'a döndü. Bu sefer konuşurken sesini alçalttı. "Yarasa adamlardan bahsedeceğiz sanıyordum."

Duke koyu kahverengi gözleriyle bir an onu süzdükten sonra, "*Zaten* onlardan bahsediyoruz dostum. *Zaten* onlardan bahsediyoruz," dedi.

Sonra Pearson'ın başka bir şey demesine fırsat vermeden Gallagher's'in loş ama neredeyse tamamen dumansız derinliklerinde gözden kaybolarak ankesörlü telefonların gizlendiği yere gitti.

Gideli beş dakikayı geçmiş, neredeyse on dakika olmuştu ve Pearson tam gidip ona bakmayı aklından geçirirken gözü televizyona ilişti; haberlerde Birleşik Devletler başkan yardımcısının kopardığı bir skandaldan bahsediliyordu. Veep, Ulusal Eğitim Derneği'nde yaptığı bir konuşmada devlet kreşlerinin durumlarının gözden geçirilmesi ve mümkünse kapatılmaları gerektiğini söylemişti.

O gün Washingon, D.C.'deki bir konferans merkezinde çekilen görüntüler belirdi ve kamera podyumdaki B.Y.'ye zum yaparken Pearson bar tezgâhının kenarlarını iki eliyle sımsıkı kavradı, parmakları tezgâhı kaplayan kumaşın içine girdi. Duke'un o sabah meydanda söylediklerinden birini hatırladı. *Yüksek mevkilerde dostları var. Zaten yüksek mevkiler silme onlarla dolu.*

"Amerika'nın çalışan annelerine garezimiz yok," diyordu üstünde mavi başkan yardımcısı mührü bulunan podyumda duran çarpık çurpuk, yarasa suratlı canavar, "yardımı hak eden yoksullara da garezimiz yok. Ancak bize göre..."

Pearson omzunda bir el hissedince çığlığı basmamak için dudaklarını ısırarak bir arada tutmak zorunda kaldı. Dönüp bakınca Duke'u gördü. Genç adam değişmişti, gözleri ışıl ışıl parlıyordu, alnında ter damlacıkları vardı. Pearson adamın, sanki piyango kazandığını yeni öğrenen biri gibi göründüğünü düşündü.

"Bunu sakın bir daha yapma," deyince taburesine tekrar oturmakta olan Duke donakaldı. "Ödümü kopardın."

Duke şaşırmış görünüyordu, sonra yukarıdaki televizyona baktı. Durumu anladığı yüzünden belliydi. "Ha," dedi. "Tan-

rım, kusura bakma Brandon. Gerçekten. Bu filme ortasında girdiğini unutup duruyorum."

"Peki ya Başkan?" diye sordu Pearson. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu ve neredeyse başardı. "Bu piç kurusuna katlanabilirim sanırım, ama ya Başkan? O da..."

"Hayır," dedi Duke. Duraksadıktan sonra ekledi. "En azından şimdilik hayır."

Dudaklarının yine tuhaf bir şekilde uyuşmaya başladığını hisseden Pearson ona doğru eğildi. "*Ne demek* şimdilik hayır? Neler oluyor Duke? Bunlar nedir? Nereden geliyorlar? Ne yapıyorlar ve ne istiyorlar?"

"Sana bildiklerimi anlatacağım," dedi Duke, "ama önce bu akşam benimle birlikte küçük bir toplantıya gelir misin diye sormak istiyorum. Altı civarı? Sana uyar mı?"

"Bu konu hakkında mı?"

"Elbette."

Pearson düşündü. "Tamam, ama Lisabeth'i aramam gerekecek."

Duke kaygılanmış görünüyordu. "Sakın ona bu konudan..."

"Tabii ki hayır. Ona *La Belle Dame sans Merci*'nin değerli hesap çizelgelerini Japonlara göstermeden önce tekrar gözden geçirmek istediğini söylerim. Bunu yutar, Pasifik Kıyısı'ndaki dostlarımızın gelişinin Holding'in eteklerini tutuşturduğunu biliyor. Sence iyi bir bahane mi?"

"Evet."

"Bence de öyle, ama kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Karınla yarasaları birbirlerinden olabildiğince uzak tutmak istemenin kötü bir tarafı yok. Yani sonuçta seni masaj salonuna filan götürecek değilim dostum."

"Haklısın galiba. Eee, anlat bakalım."

"Tamam. En iyisi sana sigara alışkanlığından bahsederek başlayayım."

Son birkaç dakikadır sessiz duran müzik kutusunda Billy Ray Cyrus'ın klasik şarkısı "Achy Breaky Heart"in insanı bayan

bir versiyonu çalmaya başladı. Duke Rhihemann'a şaşkın şaşkın bakakalan Pearson, sigara alışkanlığının konuyla alakasını sormak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Hiç çıkmadı.

"Bıraktın... sonra azar azar içtin... ama dikkatli olmazsan bir iki ayda eski haline döneceğini bilecek kadar akıllıydın," dedi Duke. "Değil mi?"

"Evet, ama bunun konuyla ne ilgisi..."

"Anlayacaksın." Duke mendilini çıkarıp alnını sildi. Pearson adamın telefon ettikten sonraki halini ilk gördüğünde, çok heyecanlı olduğunu düşünmüştü. Hâlâ öyle düşünüyordu, ama şimdi bir şeyi daha fark etti: Duke'un aynı zamanda ödü kopuyordu. "Biraz sabret."

"Tamam."

"Neyse, alışkanlığınla uzlaşma yoluna gittin. Nasıl derler, *monus vivendi.* Sigarayı bırakamıyorsun, ama bunun dünyanın sonu olmadığını keşfettin... sonuçta kokain bağımlısı ya da ayyaş değilsin. Sigara kötü bir alışkanlık, ama günde iki üç paketle hiç içmemek arasında bir orta yol *var.*"

Pearson'ın fal taşı gibi açık gözlerle baktığını gören Duke gülümsedi.

"Aklını okumuyorum, düşündüğün buysa eğer. Yani birbirimizi *tanıyoruz,* değil mi?"

"Tanıyoruz galiba," dedi Pearson düşünceli bir edayla. "İkimizin de Saat On İnsanları olduğumuzu bir an unuttum da."

"*Ne* olduğumuzu?"

Böylece Pearson biraz Saat On İnsanları'ndan ve kabile davranışlarından (SİGARA İÇİLMEZ yazısı görünce surat asıp etrafa bakınmalarından, sigaralarını söndürmelerini isteyen yetkililere asık suratla omuz silkerek boyun eğmelerinden), kabile ayinlerinden (sakız, sert şekerler, kürdanlar ve elbette Bonica marka küçük ağız spreylerinden) ve kabile dualarından (*Gelecek sene kesin bırakıyorum,* en yaygınıydı) bahsetti.

Duke ilgiyle dinledi ve Pearson sözünü bitirince, "Tanrım, Brandon! İsrail'in Kayıp Kabilesi'ni bulmuşsun! O kaçıkların hepsi Joe Camel'in peşinden gitmişler meğer!" dedi.

Pearson kahkahayı basınca sigara içilmeyen bölümdeki pürüzsüz suratlı adam yine kıllanarak şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Neyse, söylediklerinin hepsi uyuyor," dedi Duke. "Bir şey soracağım... çocuğunun yanında içiyor musun?"

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı Pearson.

"Eşinin?"

"Hayır, artık içmiyorum."

"En son ne zaman bir restoranda sigara içtin?"

Pearson düşününce tuhaf bir şey keşfetti: Hatırlayamıyordu. Bugünlerde tek başınayken bile sigara içilmeyen bölüme oturmak istiyor, sigarasını yemeğini bitirip hesabı ödeyerek çıktıktan sonraya saklıyordu. Servisler arasında sigara içtiği günlerse çok eskilerde kalmıştı tabii.

"Saat On İnsanları," dedi Duke hayretle. "Buna bayıldım dostum... Bir ismimiz olmasına bayıldım. *Cidden* bir kabilenin parçası olmak gibi. Bu..."

Birden susup pencerelerden birinden dışarı baktı. Bir Boston polisi güzel, genç bir kadınla konuşarak geçiyordu. Kadın tepeden kendisini süzen kara gözlerle parlak üçgen dişleri hiç fark etmeden ona hayranlık ve seksilik karışımı tatlı bir ifadeyle bakıyordu.

"Tanrım, şuna bak!" dedi Pearson alçak sesle.

"Hı hı," dedi Duke. "Giderek artıyorlar. Her geçen gün daha da artıyorlar." Bir an susup yarısı boş bira bardağına baktı. Sonra sanki düşüncelerinden sıyrılmak için kendini fiziksel olarak sarstı. "Başka ne olursak olalım," dedi Pearson'a, "koca dünyada *onları* tek görebilen bizleriz."

"Nasıl yani, sadece *sigara tiryakileri* mi?" diye sordu Pearson şüpheyle. Gerçi Duke'un lafı buraya getireceğini anlamıştı tabii, ama yine de...

"Hayır," dedi Duke sabırla. "*Sigara tiryakileri* onları görmüyor. *Sigara içenler* de görmüyor." Pearson'ı süzdü. "Sadece bizim gibiler görebiliyor Brandon, bizim gibi arada olanlar.

"Sadece bizim gibi Saat On İnsanları görebiliyor."

On beş dakika sonra Gallgaher's'ten çıktıklarında ki Pearson önce karısını arayıp önceden hazırladığı yalanı söylemiş ve saat ona kadar eve geleceğine söz vermişti, yağmur iyice hafiflemişti ve Duke da biraz yürümelerini önerdi. Gidecekleri yer olan Cambridge'e kadar olmasa da Duke'un anlatacaklarını bitirmesine yetecek kadar. Sokaklar neredeyse bomboştu ve sohbetlerini rahat rahat tamamlayabilirlerdi.

"Tuhaf bir şekilde ilk kez orgazm olmaya benziyor," diyordu Duke, hafif puslu havada Charles Nehri'ne doğru yürürlerken. Bir kez yaşadın mı artık hayatının parçası olur. Bu da aynı şey. Bir gün kafanın içindeki kimyasallar uygun dengeyi tutturuverir ve onlardan birini *görürsün*. O an kaç kişi korkudan ölmüştür merak ediyorum. Epey ölen olmuştur herhalde."

Bolyston Sokağı'nın parlak siyah kaldırımındaki kan rengi bir trafik ışığının yansımasına bakan Pearson, kendisinin ilk görüşte yaşadığı şoku anımsadı. "O kadar korkunçlar ki! Çok iğrençler! Etleri kafalarında kımıl kımıl sanki, anlatılmaz bir şey, değil mi?"

Duke kafa sallayarak onaylıyordu. "Çirkin piçler oldukları kesin. İlk kez gördüğümde Red Line'daydım, Milton'daki evime dönüyordum. Şehir merkezindeki Park Sokağı İstasyonu'nda duruyordu. Yanından geçtik. İyi ki trendeydim ve uzaklaşıyordum, çünkü çığlığı bastım."

"Sonra ne oldu?"

Duke gülümserken en azından bir süreliğine utançla yüzünü ekşitti. "İnsanlar bana baktılar, sonra hemen bakışlarını kaçırdılar. Şehir hayatını bilirsin, her sokak köşesinde İsa'nın Tupperware'e bayıldığını anlatan bir zırdeli bulunur."

Pearson başıyla onayladı. Şehir yaşamını gayet iyi bilirdi. Daha doğrusu bugüne kadar bildiğini sanmıştı.

"Suratı trilyonlarca çille kaplı, sırık gibi, kızıl saçlı bir herif yanıma oturup dirseğimden tuttu, aynen bu sabah sana yaptığım gibi. Adı Robbie Delray. Boyacıdır. Bugün Kate's'te onunla tanışırsın."

"Kate's nedir?"

"Cambridge'te özel kitaplar satan bir dükkân. Dedektif romanları. Orada haftada bir iki kez toplanırız. İyi bir mekândır. Gelenlerin çoğu da iyidir. Görürsün. Her neyse, Robbie dirseğimden kavrayıp dedi ki: 'Delirmedin, onu ben de gördüm. O gerçek... O bir yarasa adam.' Hepsi buydu ve amfetaminle kafayı bulmuş da olabilirdi... ama yaratığı *ben de* görmüştüm ve paylaşmak rahatlatıcıydı..."

"Evet," dedi Pearson, o sabahı düşünerek. Storrow Sokağı'nda durup bir tankerin geçip gitmesini bekledikten sonra ıslak sokaktan çabucak karşıya geçtiler. Pearson'ın gözü, nehre bakan bir bankın arkasına sprey boyayla yazılmış soluk bir grafitiye ilişti bir an. UZAYLILAR GELDİ deniyordu. İKİSİNİ DENİZ MAHSULÜ NİYETİNE MİDEYE İNDİRDİK.

"Bu sabah iyi ki oradaydın," dedi Pearson. "Şansım varmış."

Duke başıyla onayladı. "Evet dostum, kesinlikle. Yarasalar birine kafayı taktılar mı oyarlar... Küçük partilerinden sonra polisler parçaları bir sepetin içinde bulurlar genellikle. Duyuyor musun?"

Pearson başıyla "evet" dedi.

"Bütün kurbanların ortak bir özelliği olduğunu kimse bilmez, hepsi de günde beş on sigaraya kadar inmişlerdir. Böyle bir ortak özelliği FBI'ın bile fark edebileceğini sanmam."

"İyi ama bizi neden öldürsünler ki?" diye sordu Pearson. "Yani herifin teki ortalıkta koşturarak patronunun Marslı olduğunu söylese ulusal muhafızları çağırmazlar ki; adama deli gömleği giydirirler!"

"Yapma dostum, mantıklı ol," dedi Duke. "O şirinleri *gördün*."

"Hoşlarına... gittiği için mi?"

"Hı hı, hoşlarına gittiği için, ama asıl mesele bu değil. Onlar kurt gibiler Brandon, bir koyun sürüsünün içinde gezinen görünmez kurtlar gibiler. Şimdi söyle bana, kurtlar arada sırada bir tanesini öldürmekten keyif almak dışında koyunlardan ne isterler?"

"Onlar... ne diyorsun?" Pearson sesini alçalttı. "Bizi *yediklerini* mi söylüyorsun?"

"Bir parçamızı yiyorlar," dedi Duke. "Robbie Delray'le tanıştığım gün inandığı buydu, hâlâ çoğumuzun inandığı da bu."

"Biz dediğin kim Duke?"

"Seni tanıştırmaya götürdüğüm insanlar. Hepimizi olmasa da çoğumuzu orada göreceksin. Bir şey oldu. Önemli bir şey."

"Ne oldu?"

Duke sadece kafasını sallayıp, "Taksiye binelim mi? Çok ıslandın mı?" diye sormakla yetindi.

Pearson ıslanmıştı, ama henüz taksiye binmek istemiyordu. Yürümek onu canlandırmıştı ama sadece yürümek değil. Bunu Duke'a söyleyebileceğini sanmıyordu, en azından şimdilik, ama yaşadıklarında kesinlikle hoş bir taraf vardı... *romantik* bir hoşluk. Sanki tuhaf ama heyecanlı ve macera dolu bir çocuk öyküsünün içine düşmüştü; N. C. Wyeth'in illüstrasyonları zihninde canlanacaktı neredeyse. Storrow Yolu boyunca asker gibi sıra sıra uzanan sokak lambalarının etrafında yavaşça dönen beyaz ışıklara bakıp hafifçe gülümsedi. *Önemli bir şey oldu* diye düşündü. *Ajan X–9 yeraltı üssümüzden iyi haberler getirdi... aradığımız yarasa zehrinin yerini bulduk!*

"Zamanla heyecanı kalmıyor, inan bana," dedi Duke sakince.

Şaşıran Pearson başını çevirdi.

"İkinci arkadaşını da Boston Limanı'ndan kafasının yarısı gitmiş halde çıkardıklarında, Tom Swift'in gelip de kahrolası çiti beyaza boyamana yardım etmeyeceğini anlıyorsun."

"Tom Sawyer," diye mırıldandı Pearson gözlerindeki yağmur suyunu silerek. Kızardığını hissedebiliyordu.

"Robbie beyinlerimizin ürettiği bir şeyi yediklerine inanıyor. Bir enzim olabilir diyor, belki de bir çeşit özel elektrik dalgası. Bizlerin, en azından bazılarımızın onları görebilmemizi sağlayanın da aynı şey olabileceğini ve onların gözünde bir bahçıvanın bahçesindeki domatesler gibi olduğumuzu, olgunlaştığımıza karar verdiklerinde rahatça yediklerini söylüyor.

"Bense Baptist olarak yetiştirildim ve lafı dolandırmayı sevmem... Çiftçi John tarzı saçmalıklar umurumda değil. Bence onlar ruh emiciler."

"Sahi mi? Benimle kafa mı buluyorsun, yoksa buna cidden inanıyor musun?"

Duke aynı anda güldü, omuz silkti ve isyankâr bir hale büründü. "Lanet olsun, bilmiyorum dostum. Bu yaratıklar hayatıma girdiğinde cennetin masal olduğuna, cehennemin de başka insanlar olduğuna yeni yeni inanmaya başlıyordum. Şimdiyse yine kafam allak bullak. Ama bunun önemi yok. Önemli olan, aklından hiç çıkarmaman gereken tek şey, bizi öldürmek için *bir sürü* sebepleri olduğu. Birincisi yaptıklarımız onları korkutuyor, bir araya gelmemiz, onlara zarar vermeye çalışmamız..."

Duraksadı, düşündü, kafasını salladı. Şimdi kendi kendine konuşarak, geceler boyu uykusuz kalmasına yol açan bir sorunun yanıtını bulmaya çalışır gibiydi.

"Korkutuyor mu dedim? Bu tam olarak doğru mu bilmiyorum ama pek riske girmedikleri kesin. Kesin olan bir şey daha var... bazılarımızın onları görebilmemizden nefret ediyorlar. Kesinlikle *nefret* ediyorlar. Bir keresinde birini yakalamıştık ve bir kasırgayı şişeye tıkmak gibiydi. Biz..."

"Birini *yakaladınız* ha!"

"Evet, gerçekten," dedi Duke, haşin ve keyifsiz bir ifadeyle sırıtarak. "Newburyport'ta, I–95'teki bir konaklama bölgesinde enseledik. Altı kişiydik... arkadaşım Robbie liderimizdi. Yaratığı bir çiftliğe götürdük ve enjekte ettiğimiz tonla uyuşturucunun etkisi geçince ki çok çabuk geçti, sorgulamaya çalıştık, bana sorduğun soruların yanıtlarını öğrenmek istedik. Ellerine kelepçe, ayaklarına zincir takmıştık, vücudunu naylon iplerle öyle bir sarmıştık ki mumyaya benzemişti. En çok neyi hatırlıyorum biliyor musun?"

Pearson hayır anlamında kafasını salladı. Artık kendini maceralı bir çocuk öyküsünde gibi hissetmiyordu hiç.

"Yaratığın uyanışını," dedi Duke. "Yavaş yavaş uyanmadı. Mışıl mışıl uyurken birden o korkunç gözlerini fal taşı gibi açıp

bize bakmaya başladı. Yarasa gözlerini. Onların *gözleri* var... bazı insanlar bunu fark etmiyor. Şu körlük meselesi iyi bir basın danışmanının işi olsa gerek.

"Bizimle konuşmadı. Tek kelime bile etmedi. O ahırdan sağ çıkamayacağını anlamıştı sanırım, ama korkmuyordu. Sadece nefret duyuyordu o kadar. Tanrım, gözleri nefret doluydu!"

"Sonra ne oldu?"

"Kelepçenin zincirini tuvalet kâğıdıymış gibi koparıverdi. Ayaklarındaki zincir daha sağlamdı, ayrıca hani şu yere çivilenebilen özel Long John çizmelerinden giydirmiştik, ama naylon kayık halatını... omuzlarından çaprazlama geçen kısımları çiğneyip koparmaya başladı. Bir farenin sarmaşık kemirmesini seyretmek gibiydi ki dişlerini gördün zaten. Hepimiz öylece kalakaldık. Gözlerimize inanamıyorduk... veya belki de bizi hipnotize etmişti. Bunu çok düşündüm, mümkün olup olmadığını. Tanrı, Lester Olson'dan razı olsun. Robbie'yle Moira'nın çaldıkları bir Ford Econoline karavanı kullanmıştık ve Lester paranoya yapmış, karavanın paralı otoyoldan görülebileceğini düşünmüştü. Kontrol etmek için dışarı çıkmıştı ve geri dönüp de yaratığın ayakları hariç tamamen serbest kaldığını görünce kafasına üç kere ateş etti. Dan dan dan diye."

Duke hayretle kafasını salladı.

"Onu öldürdü yani," dedi Pearson. "Dan dan dan diye."

Sesi yine o sabah meydanda, bankanın önündeki gibi başının yukarısına yükselmişti sanki ve aklına korkunç ama akla yakın bir fikir geliverdi: Aslında yarasa insanlar diye bir şey *olmadığı* fikri. Bir grup halüsinasyonuydular o kadar, hani şu peyote kullanıcılarının bazen hep birlikte kafayı bulduktan sonra gördükleri türden. Saat On İnsanları'na özgü olan bu seferkiyse fazla tütün tüketmekten kaynaklanıyordu. Duke'un onu tanıştırmaya götürdüğü insanlar bu çılgınca fikrin etkisindeyken en az bir masum insanı öldürmüşlerdi ve daha fazlasını da öldürebilirlerdi. Zamanla daha fazlasını öldürecekleri *kesindi*. Üstelik bu zırdeli genç bankacıdan bir an önce kurtulmazsa sonunda suçlarına iştirak edebilirdi. Daha şimdiden iki tane yarasa insan

görmüştü... hayır, polisi sayarsa üç, başkan yardımcısını da sayarsa dört. Asıl inanılmaz olan da buydu ya, *Birleşik Devletler başkan yardımcısının onlardan biri olduğu* fikri...

Duke'un yüz ifadesini gören Pearson, adamın üçüncü kere, rekor sürede zihnini okuduğuna inandı. "Sen de dahil olmak üzere toptan keçileri kaçırmış olabileceğimizi düşünmeye başlıyorsun," dedi Duke. "Doğru mu?"

"Tabii ki doğru," dedi Pearson niyetlendiğinden daha sert bir şekilde.

"Ortadan kayboluyorlar," dedi Pearson istifini bozmadan. "Ahırdakinin ortadan kaybolduğunu *gördüm.*"

"*Ne?*"

"Saydamlaşıyorlar, dumana dönüşüyorlar, ortadan kayboluyorlar. Manyakça geldiğini biliyorum, ama ne dersen diyeyim orada *olup* da o yaratığın gözlerimin önünde yok olmasının nasıl manyakça bir şey olduğunu anlatamam.

"Başta inanamıyorsun, gözlerinle görmene karşın; herhalde rüya görüyorum veya bir şekilde bir filmin içine, hani şu eski *Yıldız Savaşları* filmindeki gibi süper özel efektlerle dolu bir filme girmişimdir belki diye düşünüyorsun. Sonra toz, sidik ve kırmızı biber karışımı bir koku alıyorsun. Gözlerini yakıyor, kusmak istiyorsun. Lester *kusmuştu*, Janet da sonrasında bir saat hapşırdı. Normalde sadece ambrosia otunun ya da kedi tüyünün o kadar hapşırttığını söyledi. Her neyse, yaratığın önceden oturduğu sandalyeye gittim. İplerle kelepçeler ve giysiler hâlâ orada duruyordu. Herifin gömleğinin düğmeleri hâlâ ilikliydi. Kravatı hâlâ düğümlüydü. Elimi uzatıp çok dikkatlice pantolonunun fermuarını açtım, sanki aleti içeriden fırlayıp da burnumu koparacakmış gibi, ama pantolonunun içinde donundan başka bir şey görmedim. Bildiğin beyaz paçalı don. Hepsi buydu, ama yeterliydi, çünkü *onun* da içi boştu. Bak sana bir şey diyeyim dostum... o herif yok olunca geriye kalan kat kat giysileri kadar tuhaf bir şey hayatında görmemişsindir."

"Dumana dönüşüp ortadan kayboldu demek," dedi Pearson. "Ulu Tanrım."

"Hı hı. En sonunda şuna benziyordu." Etrafında parlak, nemli bir hale dönen sokak lambalarından birini gösterdi.

"Peki sonra ne..." Sorusunu nasıl ifade edeceğini bilemeyen Pearson bir an duraksadı. "Kayıp oldukları bildiriliyor mu? Acaba..." Sonra gerçekten neyi bilmek istediğini anladı. "Duke, *gerçek* Douglas Keefer nerede? Gerçek Suzanne Holding nerede?"

Duke kafasını salladı. "Bilmiyorum ama aslında bir bakıma bu sabah gördüğün gerçek Keefer'dı ve gerçek Suzanne Holding'ti, Brandon. Belki de gördüğümüz kafaların aslında var olmadığını düşünüyoruz, belki de beyinlerimiz yarasaların *gerçek* hallerini, kalplerini ve ruhlarını görsel imgelere dönüştürüyor."

"Ruhsal telepati mi?"

Duke sırıttı. "Ağzın iyi laf yapıyor dostum... neyse, bu kadar çene çalmak yeter. Lester'la konuşmalısın. Yarasa insanlar konusunda gerçek bir şairdir o."

Bu isim tanıdık geliyordu ve Lester bir an düşündükten sonra sebebini anladığını düşündü.

"Bembeyaz saçlı yaşlıca bir adam mı? Pembe dizilerdeki ihtiyar kodamanlara benziyor hani?"

Duke kahkahayı bastı. "Hı hı, Les'in ta kendisi."

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Sağdaki nehir gizemli bir şekilde dalgalanıyordu ve şimdi diğer tarafta Cambridge'in ışıklarını görebiliyorlardı. Pearson, Boston'ı hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü.

"Belki de bu yarasa insanlar mikrop gibi bir şeydir," diye söze başladı Pearson.

"Hı hı, mikrop fikrini savunan bazı insanlar var, ama ben onlardan değilim. Hiç *kapıcı* bir yarasa adam veya *garson* bir yarasa kadın gördün mü? Onlar *gücü* seviyor ve lüks semtlerde oturuyorlar. Sadece zenginlere bulaşan bir mikrop duydun mu hiç Brandon?"

"Hayır."

"Ben de duymadım."

"Şu buluşacağımız insanlar... onlar..." Pearson bu sefer diyeceğini söylemekte zorlandığını fark edince biraz şaşırdı. Çocuk

kitapları diyarına geri dönüş olmasa da yakındı. "Direniş savaşçıları mı?"

Duke bunu düşündükten sonra hem başıyla onaylayıp hem omuz silkti... tuhaf bir hareketti bu, sanki vücudu aynı anda hem evet hem hayır diyordu. "Henüz değilsek de belki bu geceden sonra oluruz."

Pearson'ın ne demek istediğini sormasına fırsat bırakmadan, bu sefer Storrow Sokağı'nın diğer tarafından geçen boş bir taksi görünce su oluğuna girip el salladı. Taksi yasadışı bir U dönüşü yaparak onları almak için kaldırıma yanaştı.

Takside yarasa insanları hiç ağızlarına almayıp spordan, çıldırtıcı Red Sox'tan, iç karartıcı Patriots'tan, kaybedip duran Celtics'ten bahsettiler, ama nehrin Cambridge yakasındaki izole bir ahşap evin önünde indiklerinde (KATE'İN DEDEKTİFLİK KİTAPLARI DÜKKÂNI yazılı tabelada sırtını kavislemiş tıslayan bir kara kedi resmi vardı) Pearson, Duke Rhinemann'ı kolundan tutup, "Birkaç sorum daha var," dedi.

Duke saatine baktı. "Vaktimiz yok Brandon, yürüyüşü biraz fazla uzatmışız sanırım."

"Öyleyse iki tanecik sorayım."

"Tanrım, televizyondaki şu eski pis yağmurluklu herif gibisin. Zaten sorularını yanıtlayabilir miyim emin değilim... bu mesele hakkında sandığından çok daha az şey biliyorum."

"Ne zaman başladı?"

"Gördün mü? İşte bunu kast ediyorum. Bilmiyorum ve yakaladığımız yaratık söylemedi... o minik şey ismini, rütbesini ve seri numarasını bile vermeye yanaşmadı. Şu bahsettiğim Robbie Delray'in dediğine göre onları ilk kez göreli beş seneden fazla olmuş; Boston Meydanı'nda bir Lhasa Apso köpek gezdirirken görmüş. Her geçen sene sayılarının arttığını söylüyor. Sayıları hâlâ bize kıyasla az, ama giderek artıyor... katlanarak... doğru kelime bu mu acaba?"

"Umarım değildir," dedi Pearson. "Ürkütücü bir kelime."

"Diğer sorun neydi Brandon? Acele et."

"Peki ya diğer şehirler? Onlarda da yarasalar var mı? Bir de onları gören başkaları var mı? Ne duyuyorsunuz?"

"Bilmiyoruz. Dünyanın her yerinde olabilirler ama birkaç kişiden fazlasının onları görebildiği tek ülkenin Amerika olduğuna kesinlikle eminiz."

"Neden?"

"Sigaraya kafayı takan tek ülke burası olduğu için... herhalde insanların sadece doğru beslenip doğru vitamin kombinasyonlarını alırlarsa, doğru şekilde düşünüp kıçlarını doğru tuvalet kâğıdı çeşidiyle silerlerse sonsuza kadar yaşayıp sürekli düzüşeceklerine cidden inandıkları tek ülke olduğu için. Sigara konusunda bir savaş var ve sonuçta ortaya tuhaf melezler çıktı. Yani bizler."

"Saat On İnsanları," dedi Pearson gülümseyerek.

"Hı hı... Saat On İnsanları." Pearson'ın omzunun üstünden baktı. "Moira! Selam!"

Pearson, Giorgio kokusu alınca pek şaşırmadı. Dönünce Küçük Bayan Kırmızı Eteği gördü.

"Moira Richardson. Brandon Pearson."

"Selam," dedi Pearson kadının uzanan elini tutarak. "Kredi danışmanlığında çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Bu bir çöpçüye sanitasyon teknisyeni demeye benziyor," dedi kadın neşeyle sırıtarak. Pearson bir erkeğin dikkat etmezse bu sırıtışa âşık olabileceğini düşündü. "Aslında kredi kontrolüyle ilgileniyorum. Yeni bir Porsche almak istiyorsanız cidden Porsche tarzı biri olup olmadığınızı kontrol etmek için kayıtlara bakıyorum, yani mali açıdan tabii."

"Tabii," dedi Pearson, kadının sırıtışına karşılık vererek.

"Cam!" diye seslendi kadın. "Gelsene!"

Tuvaleti silerken kepini ters takmayı seven hademeydi bu. Sokak kıyafetindeyken sanki 50 IQ puanı kazanmış gibi görünüyordu ve Armand Assante'ye şaşılacak kadar benziyordu. Adamın Moira Richardson'un nefis beline kolunu dolayıp da nefis minik ağzının kenarına bir öpücük kondurduğunu görmek

Pearson'ın biraz içini acıtsa da şaşırtmadı. Sonra hademe elini Brandon'a uzattı.

"Camoren Stevens."

"Brandon Pearson."

"Seni burada gördüğüme sevindim," dedi Stevens. "Bu sabah ayvayı yiyeceğine emindim."

"Kaçınız beni seyrediyordunuz ki?" diye sordu Pearson. Meydanda saat onda olanları anımsaya çalışınca başaramadığını fark etti... şok yüzünden çoğunu unutmuştu.

"Bankada çalışan ve onları görebilen çoğumuz," dedi Moira usulca. "Ama sorun değildi Bay Pearson..."

"Pearson. Lütfen."

Kadın başıyla onayladı. "Hepimiz kurtulabilmeni istiyorduk, Brandon. Haydi gel Cam."

Küçük ahşap binanın sundurmasının merdivenini çabucak çıkıp usulca içeri girdiler. Pearson kapı kapanmadan hemen önce bir an hafif bir ışık gördü. Sonra tekrar Duke'a döndü.

"Bütün bunlar gerçek, değil mi?" diye sordu.

Duke ona sempatiyle baktı. "Maalesef evet." Duraksadıktan sonra ekledi: "Ama iyi bir tarafı var."

"Ya... Nedir?"

Duke'un beyaz dişleri yağmur çiseleyen karanlıkta parıldadı. "Son beş yıldır ilk kez sigara içilebilen bir toplantıya katılacaksın," dedi. "Haydi... girelim."

3

Antre ve ardındaki kitapçı karanlıktı, soldaki merdivenin aşağısından ışık ve mırıltılar geliyordu.

"Evet," dedi Duke, "işte burası. Ölüler kitabında dendiği gibi, ne uzun ve tuhaf bir yolculuk oldu, değil mi?"

"Kesinlikle," diye katıldı Pearson. "Kate bir Saat On İnsanı mı?"

"Buranın sahibi mi? Hayır. Onu sadece iki defa gördüm,

ama sanırım hayatında ağzına sigara sürmemiş. Burada buluşmak Robbie'nin fikriydi. Kate bizi Boston Katı Yumurta Derneği sanıyor."

Pearson kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Yani her hafta buluşup Raymond Chandler, Dashiell Hammett, Ross Macdonald filan gibilerin eserlerini tartışan ufak bir sadık hayranlar grubu sanıyor. O heriflerin hiçbirini okumadıysan, okusan iyi olur. İşi sağlama almaktan zarar gelmez. Çok da zor değil, bazıları cidden iyi yazarlar."

Duke öne düştü, merdiven yan yana yürüyemeyecekleri kadar dardı ve aşağı inip açık bir kapıdan geçerek, muhtemelen yukarıdaki ahşap bozması evin tamamı boyunca uzanan aydınlık, basık tavanlı bir bodruma girdiler. İçeriye otuz kadar katlanır sandalye yerleştirilmiş ve karşılarına mavi örtülü bir şövale konmuştu. Şövalenin ardında çeşitli yayınevlerinin kutuları duruyordu. Pearson sol duvardaki çerçeveli bir resmin altında DASHIELL HAMMETT: YAŞASIN KORKUSUZ LİDERİMİZ yazısını görmeyi eğlenceli buldu.

"Duke?" diye sordu bir kadın Pearson'ın solundan. "Tanrı'ya şükür... başına bir şey geldi sanmıştım."

O da Pearson'ın tanıdığı biriydi: Kalın gözlüklü ve uzun, düz, siyah saçlı, ciddi görünüşlü genç kadındı. Bu gece üstünde soluk bir kot pantolonla sütyensiz giydiği belli bir Georgetown Üniversitesi tişörtü varken çok daha az ciddi görünüyordu. Ayrıca Pearson'a göre Duke'un karısı bu genç kadının kocasına nasıl baktığını görse, Duke'u Kate's'in bodrumundan kulağından çeke çeke çıkarırdı, dünyadaki yarasa adamları hiç umursamadan.

"İyiyim canım," dedi Duke. "Sikilmiş Yarasa Kilisesi'ne yeni bir mürit getiriyordum o kadar. James Brightwood, Brandon Pearson."

Brandon kadının elini sıkarken şöyle düşündü: *Şu hapşırıp duran sendin.*

Kadın, "Tanıştığımıza çok memnun oldum Brandon," dedikten sonra Duke'a gülümsemeye devam etti; Duke bu bakışların sıklığı karşısında biraz utanmış gibiydi. "Çıkışta kahve içelim mi?" diye sordu kadın ona.

"Şey... bakarız canım. Tamam mı?"

"Tamam," diyen kadının gülümseyişi, Duke isterse onunla kahve içmek için üç sene bile bekleyebileceğini söylüyordu.

"Burada ne işim var?" diye sordu Pearson birden kendine. *Bu resmen çılgınlık... tımarhane koğuşu toplantısı gibi bir şey.*

S.ki.miş Yarasa Kilisesi'nin cemaati kitap kutularından birinin üstünde duran kültablalarını alıp yerlerine otururlarken bariz bir keyifle sigara yakıyorlardı. Pearson herkes oturunca çok az boş katlanır sandalye kalacağını tahmin etti.

"Herkes geldi sayılır," dedi Duke, onu en arka sıranın ucundaki kahve makinesinin başında duran Janet Brightwood'un epey uzağındaki bir çift sandalyeye götürerek. Pearson bunun tesadüf olup olmadığını anlayamadı. "Bu iyi... pencere çubuğuna dikkat et Brandon."

Bir ucunda yüksek bodrum pencerelerini açmak için kanca bulunan çubuk, beyaz bir tuğla duvara yaslı duruyordu. Pearson otururken ayağıyla çubuğa yanlışlıkla vurmuştu. Duke çubuğu düşüp de muhtemelen birini yaralamadan kaptı, daha güvenli bir yere koydu, sonra yandaki sıradan bir kültablasını kaptı.

Minnettârlıkla, "Sen *cidden* zihin okuyabiliyorsun," diyen Pearson bir sigara yaktı. Bunu böyle büyük bir grubun üyesi olarak yapmak inanılmayacak kadar tuhaf ama oldukça harika geliyordu.

Duke kendi sigarasını yaktıktan sonra şimdi şövalenin yanında duran sıska, çilli adamı gösterdi. Çilli adam, Newburyport'taki ahırda yarasa adamı dan dan dan diye vuran Lester Olson'la koyu muhabbette dalmıştı.

"Şu kızıl saçlı Robbie Delray," dedi Duke neredeyse hürmetle. "Bir mini dizinin yönetmeni olsan onu Irkının Kurtarıcısı olarak seçmezdin herhalde, değil mi? Ama tam da öyle bir şey olabilir."

Olson'u başıyla onaylayıp sırtına şaplak vuran Delray'in dediği bir şey beyaz saçlı adamı güldürdü. Sonra Olson ön sıranın ortasındaki sandalyesine geri döndü ve Delray örtülü şövaleye doğru yürüdü.

Bu arada bütün sandalyeler dolmuştu, hatta odanın arka tarafındaki kahve makinesinin yanında birkaç kişi ayakta durmaktaydı. Hararetli, gürültülü konuşmalar Pearson'ın kafasında bilardo topları gibi geziniyordu. Tavanın hemen altında mavimtırak bir sigara bulutu örtüsü oluşmuştu bile.

Tanrım, bu insanlar tuhaflaşmışlar, diye düşündü. *Cidden tuhaflaşmışlar. Bahse girerim 1940'taki bombardıman sırasında Londra'daki bomba sığınaklarına girenler de böyle hissetmiştir.*

Duke'a döndü. "Kiminle konuşmuştun? Bu gece önemli bir şey olacağını söyleyen kimdi?"

"Janet," dedi Duke ona bakmadan. Anlamlı kahverengi gözlerini, bir zamanlar bir Red Line treninde akıl sağlığını kurtarmış olan Robbie Delray'e dikmişti. Pearson, Duke'un gözlerinde sadece hayranlık değil, tapma gördüğünü düşündü.

"Duke? Bu *cidden* büyük bir toplantı, değil mi?"

"Bizim için evet. Bu kadar büyüğünü ilk kez görüyorum."

"Kaygılı mısın? Bu kadar çoğunuzun bir arada olmasından?"

"Hayır," diye kestirip attı Duke. "Robbie yarasaların *kokusunu* alabiliyor. O... şşşt, işte başlıyoruz."

Robbie Delray gülümseyerek ellerini kaldırınca konuşmalar neredeyse anında kesildi. Pearson, Duke'un yüzündeki tapma ifadesini başka pek çok çehrede de gördü. Herkesin yüzünde en azından saygı vardı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Delray usulca. "Sanırım bazılarımızın dört beş yıldır beklediği şeyi sonunda elde ettik."

Hemen alkışlar koptu. Delray buna birkaç saniye izin verdi, ışıl ışıl gülümseyip odaya bakınarak. Sonunda kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. Alkışlar dinerken Pearson, kendisi alkışlamamıştı, rahatsız edici bir şey keşfetti: Duke'un arkadaşını ve akıl hocasını sevmemişti. Biraz kıskanmış olabilirdi, Delray kalabalığın karşısında şovuna başlayınca Duke Rhinemann, Pearson'ın varlığını bariz bir şekilde unutuvermişti, ama sebebin sadece bu olduğunu sanmıyordu. Adamın susun dercesine ellerini kaldırmasında kibirli, kendini beğenmiş bir hava vardı,

sinsi bir politikacının dinleyicilerine karşı neredeyse bilinçsizce duyduğu bir horgörü vardı.

"Aman, saçmalama," dedi Pearson kendine. *Böyle bir şeyi bilemezsin ki!*

Bu doğruydu, çok doğruydu ve Pearson içindeki histen kurtulmaya, Delray'e en azından Duke'un hatrına bir şans vermeye çalıştı.

"Başlamadan önce," diye devam etti Delray, "sizlere grubun yeni bir üyesini tanıtmak istiyorum: Medford'un en derin, en karanlık yerinden gelen Brandon Pearson'ı. Brandon, bir iki saniye ayağa kalk da yeni dostların seni görsünler."

Pearson irkilerek Duke'a baktı. Duke sırıttı, omuz silkti, sonra elinin ayasıyla Pearson'ı omzundan itti. "Haydi, ısırmazlar korkma."

Pearson bundan o kadar emin değildi. Yine de ayağa kalktı, yüzü kızarmıştı ve insanların dönüp kendisine baktıklarının fazlasıyla farkındaydı. Özellikle de Lester Olson'un yüzündeki gülümsemeyi fark ediyordu, tıpkı saçı gibi bu gülümseyiş de şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

Saat On İnsanları yine alkışlamaya başladılar, ama bu kez alkışladıkları kendisiydi: Orta kademe bankacı ve ısrarlı sigara tiryakisi Brandon Pearson'dı. Kendini bir şekilde sadece delilerin katıldığı ve yönettiği bir toplantıda bulup bulmadığını bir kez daha merak etti. Tekrar koltuğuna çöktüğünde yanakları kıpkırmızıydı.

"Keşke böyle bir şey olmasaydı," diye mırıldandı Duke'a.

"Rahat ol," dedi Duke sırıtmayı sürdürerek. "Herkese aynısı yapılır. Hem hoşuna gitmesi lazım, değil mi dostum? Yani tam *doksanlar* tarzı."

"Evet, doksanlar tarzı ama hoşuma gitmek zorunda değil," dedi Pearson. Kalbi küt küt atıyordu ve yanakları hâlâ kırmızıydı. Hatta giderek daha da kızarıyor gibiydi. "Bu *ne ki?*" diye merak etti. *Havale gibi bir şey mi? Erkek menopozu mu? Ne?*

Robbie Delray eğilip Olson'un yanında oturan gözlüklü es-

mer kadına kısa bir şeyler söyledi, saatine baktı, sonra örtülü şövaleye kadar gerileyip tekrar gruba döndü. Çilli suratıyla, haftanın altı günü türlü türlü eşek şakaları yapabilen, örneğin kızların bluzlarının arkasından kurbağa sokabilen veya bebek kardeşinin çarşafını ıslatabilen, pazarlarıysa kilise korosunda ilahi söyleyen bir çocuğa benziyordu.

"Teşekkürler arkadaşlar ve aramıza hoş geldin Brandon," dedi.

Pearson burada bulunduğuna memnun olduğunu mırıldansa da doğru söylemiyordu... ya Saat On İnsanı arkadaşlarının zırvalayan bir grup, New Age manyağı piç kuruları olduğu ortaya çıkarsa ne olacaktı? Ya Oprah'nın programına çıkan konukların çoğuna ya da eskiden *P. T. L. Kulübü*'nde ilahiler başlar başlamaz ortaya çıkıveren şık rahibelere karşı hissettiklerini bu insanlara karşı da hissetmeye başlarsa ne olacaktı?

"Aman, kes şunu," dedi kendine. *Duke'u sevdin, değil mi?*

Evet, Duke'u *gerçekten* sevmişti ve muhtemelen Moira Richardson'u da seveceğini düşünüyordu, yani o seksi dış görünüşün ötesine geçip de içindeki insanı takdir edebilecek hale geldiğinde. Eninde sonunda başkalarını da seveceği kesindi, çok titiz değildi. Hem hepsinin bu bodrumda bulunma sebeplerini en azından bir süreliğine unutmuştu: Yarasa insanlar. Bu tehdit karşısında birkaç geri zekâlıyla New Age tutkunlarına katlanabilirdi, değil mi?

Katlanabilirdi herhalde.

Güzel! Harika! Şimdi sırtına yaslan, rahatla ve gösteriyi seyret.

Sırtına yaslandı, ama rahatlayamadığını fark etti, en azından tamamen rahatlayamıyordu. Bunun sebebi kısmen o yeni çocuktu. Yine kısmen bu tarz zorlama sosyal iletişimlerden hiç hazzetmemesiydi... ismini hemen ve teklifsizce kullanmaya başlayan insanları laubali bulurdu. Kısmense...

Aaa, yeter! Hâlâ anlamadın mı? Seçme şansın yok!

Sevimsiz, ama karşı çıkılması zor bir düşünceydi. O sabah başını fütursuzca çevirip de bugünlerde Douglas Keefer'ı giy-

silerinin içinde yaşayan *asıl* yaratığı görünce bir sınırı geçmişti. Bunun farkına varmıştı herhalde, ama o sınırın ne kadar kesin olduğunu, bir daha diğer tarafa, *güvenli* tarafa geri dönme olasılığının ne kadar düşük olduğunu ancak bu gece kavramıştı.

Hayır. Rahatlayamazdı. En azından şimdilik.

"Konuya girmeden önce hepinize, geç haber almanıza karşın geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum," dedi Robbie Delray. "Dikkat çekmeden gelebilmek her zaman kolay değil biliyorum, hatta bazen tehlikeli. Birlikte çok şey yaşadığımızı söylemek abartı olmaz sanırım, hatta tersine..."

Dinleyicilerden kibarca, usulca gülüşmeler yükseldi. Çoğu Delray'i can kulağıyla dinliyor gibiydi.

"...ayrıca gerçeği bilen çok az kişiden biri olmanın zorluklarını benden iyi kimse bilemez. Beş yıl önce ilk yarasamı gördüğümden beri..."

Pearson sabırsızlanmaya başlamıştı bile, bu gece yaşayacağını hiç sanmadığı bir duyguya kapılmıştı: can sıkıntısına. Bu tuhaf günün bu şekilde, bir grup insanın bir kitapçının bodrumunda oturup çilli bir boyacının berbat bir Rotary Kulübü konuşmasına benzer bir nutuk çekmesini dinlemekle sona ereceğini tahmin etmemişti...

Ancak diğerleri tamamen vecde kapılmış gibiydiler, Pearson buna emin olmak için tekrar etrafına bakındı. Duke'un gözleri o safi hayranlık ifadesiyle parlıyordu... Pearson çocukken lavabonun altındaki dolaptan mama kabını çıkardığında köpeği Buddy'nin yüzünde benzer bir ifade görürdü. Cameron Stevens'la Moira Richardson sarmaş dolaş oturmuş, Robbie Delray'e büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Janet Brightwood da öyle. Kahve makinesinin çevresindeki küçük gruptakiler de öyle.

"Herkes öyle," diye düşündü, *Brandon Pearson hariç. Haydi canım, programa uymaya çalış.*

Ama yapamıyordu ve tuhaf bir şekilde sanki Robbie Delray de yapamıyor gibiydi. Pearson dinleyicileri tek tek incelemeyi bitirince Delray'in saatine yine çabucak göz attığını gördü.

Pearson'ın Saat On İnsanları'nın arasına katıldığından beri epey iyi bildiği bir hareketti bu. Adam bir sonraki sigara vaktini bekliyordu herhalde.

Delray konuşmayı sürdürdükçe diğer dinleyicilerinden bazılarının da dikkatleri biraz bir şekilde dağılmaya başladı. Pearson boğuk öksürükler ve birkaç ayak sürtünmesi işitti. Ama Delray nutuğuna tam gaz devam ediyordu, sevilen bir direniş lideri olsa da olmasa da milleti bayma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunun farkında değilmiş gibiydi.

"...bu yüzden elimizden geleni yapmaya çalıştık," diyordu, "ve kayıplarımızı elimizden geldiğince sineye çektik, sanırım gizli savaşlara katılanların hep yapmak zorunda kaldığı gibi gözyaşlarımızı içimize akıttık, günün birinde gerçeğin ortaya çıkacağına inancımızı hiç yitirmedik ve..."

Casio'suna yine çabucak göz attı.

"...o zaman bilgilerimizi bakan ama göremeyen bütün erkek ve kadınlarla paylaşabileceğiz."

"Irkının Kurtarıcısı ha?" diye düşündü Pearson. *Tanrım, ne alakası varsa. Bu herif daha çok parlamentoda lafı uzatan Jesse Helms'e benziyor.*

Duke'a bakınca, hâlâ dinlemesine karşın sandalyesinde kımıldandığını ve transtan çıkma belirtileri sergilediğini görmek rahatlatıcı geldi.

Pearson yüzüne tekrar dokununca hâlâ sıcacık olduğunu fark etti. Parmak uçlarını karotis arterine indirip nabzını ölçtü, kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Artık sebebi Miss America yarışması finalisti gibi ayağa kalkmak zorunda kalmaktan duyduğu utanç değildi, diğerleri varlığını unutmuşlardı, en azından şimdilik. Hayır, başka bir şeydi. Hayra alamet olmayan bir şey.

"...dayandık, durmadan dayandık, hoşumuza gitmeyen işleri bile yaptık..." diyordu Delray bayıcı bir şekilde.

"Bunu daha önce de hissetmiştin," dedi Brand Pearson kendine. *Ölümcül bir halüsinasyonu paylaşan bir grup insanın arasına düştüğün korkusu.*

"Hayır, o değil," diye mırıldandı. Duke kaşlarını kaldırarak

dönüp bakınca Pearson kafasını salladı. Duke yüzünü yine odanın ön tarafına çevirdi.

Pearson'ın korktuğu kesindi, ama cinayet işleyen tuhaf bir mezhebin içine düşme korkusu değildi. Bu odadaki insanlar, en azından bazıları cinayet *işlemiş* olabilirlerdi, Newburyport ahırındaki o olay *gerçekten* yaşanmış olabilirdi, ama böyle çılgınca çabalar için gerekli enerji bu gece burada, Dashiell Hammett'ın bakışları altında toplanmış bu yuppilerde hissedilmiyordu. Burada tek hissettiği uykulu bir tür miskinlikti, insanların böyle sıkıcı konuşmalara uyuyakalmadan veya çıkıp gitmeden katlanabilmelerini sağlayan kısmi ilgiydi.

Benzer düşünen biri odanın gerisinden, "Robbie, sadede gel!" diye seslenince kaygılı gülüşmeler duyuldu.

Robbie Delray sesin geldiği tarafa sinirle baktıktan sonra gülümseyip tekrar saatini kontrol etti. "Peki, tamam," dedi. "Lafı uzattığımı kabul ediyorum. Lester, bana bir saniye yardım eder misin?"

Lester ayağa kalktı. İki adam bir karton kitap kutuları yığınının arkasına gittiler ve büyük bir deri kaplı sandığı kulplarından taşıyarak getirdiler. Şövalenin sağına bıraktılar.

"Sağ ol Les," dedi Robbie.

Les kafa sallayıp tekrar oturdu.

Pearson, "Sandıkta ne var?" diye mırıldandı Duke'un kulağına.

Duke bilmediğini kafa sallayarak belirtti. Şaşkın ve birden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu... ama Pearson kadar rahatsız değildi belki de.

"Tamam, Mac haklı," dedi Delray. "Kendimi biraz fazla kaptırdım sanırım, ama bana tarihi bir gün gibi geliyor. Gösteriye başlayalım."

Etkileyici olmak için duraksadıktan sonra şövalenin üstündeki mavi örtüyü çekip aldı. Katlanır sandalyelere oturmuş dinleyicileri şaşırmaya hazır halde öne eğildikten sonra hep birlikte hafif hayal kırıklığı nidaları atarak geriye yaslandılar. Karşılarındaki, terk edilmiş bir depo gibi görünen bir yerin siyah

beyaz fotoğrafıydı. Yeterince büyütülmüş olduğundan, yükleme sahalarına saçılmış olan kâğıtların, prezervatiflerin ve boş şarap şişelerinin arasından, duvara sprey boyayla kargacık burgacık yazılmış bilgece sözler kolaylıkla seçilebiliyordu. Bunlardan en irisi EN BÜYÜK RIOT GRRRLS diyordu.

Odada fısıltılar yükseldi.

"Beş hafta önce," dedi Delray haşmetle, "Lester, Kendra ve ben iki yarasayı takip ederek Revere'nin Clark Koyu bölgesindeki bu terk edilmiş depoya geldik."

Lester Olson'un yanında oturan çerçevesiz yuvarlak gözlüklü, siyah saçlı kadın kibirle etrafa bakındı, sonra Pearson kadının da *kendi* kol saatine baktığını fark etti.

"Burada," Delray çöp dolu yükleme sahalarından birine tık tık vurdu, "üç yarasa adam ve iki yarasa kadınla buluştular. İçeri girdiler. O zamandan beri altı yedi kişi bu yeri nöbetleşe gözetliyoruz. Buranın..."

Pearson dönüp Duke'un incinmiş ve şaşkın yüzüne baktı. Duke alnına "NEDEN BEN SEÇİLMEDİM?" diye dövme yaptırsa yeriydi.

"...Boston metro bölgesindeki yarasalar için bir çeşit buluşma yeri olduğunu öğrendik..."

"Boston Yarasaları," diye düşündü Pearson, *harika bir beyzbol takımı ismi olurdu.* Sonra yine şüpheye kapıldı: *Burada oturmuş bu zırvaları dinleyen ben miyim?* Cidden *ben miyim?*

Bu düşüncenin ardından, sanki anlık şüphesi bir şekilde hafızasını harekete geçirmişçesine, Delray'in orada toplanmış Korkusuz Yarasa Avcılarına aralarına yeni üyelerinin Medford'un en derin, en karanlık yerinden gelen Brandon Pearson olduğunu söylediğini tekrar işitti.

Tekrar Duke'a dönüp kulağına usulca konuştu.

"Telefonda Jane'le konuştuğunda, hani Gallagher's'teyken ona beni götüreceğini söyledin, değil mi?"

Hâlâ biraz incinmiş bir ifade taşıyan Duke ona sabırsızca, dinlemeye çalışıyorum dercesine baktı. "Tabii," dedi.

"Medford'lu olduğumu söyledin mi?"

"Hayır," dedi Duke. "Nereli olduğunu nereden bileyim ki? İzin ver de dinleyeyim Brand!" Tekrar yüzünü çevirdi.

"O ıssız yerdeki terk edilmiş depoya otuz beşten fazla taşıtın, çoğu lüks arabalarla limuzinlerdi, geldiğini saptadık," dedi Delray. Bunun uyandıracağı etkiyi beklemek için duraksadı, saatine yine çabucak göz attı ve hemen devam etti. "Bunların çoğu on on iki kez geldiler. Yarasalar böyle izbe bir yeri toplantı salonu veya sosyal klüp gibi bir şey için seçtiklerine çok memnunlar herhalde, ama sanırım kendi elleriyle kapana kısıldıklarını anlayacaklar. Çünkü... pardon arkadaşlar, bir saniye..."

Dönüp Lester Olson'la fısıldaşmaya başladı. Kendra denen kadın yanlarına gitti; kafasını pinpon maçı seyredermiş gibi sağa sola çeviriyordu. Oturan dinleyiciler bu fısıltılı görüşmeyi hayret ve kafa karışıklığıyla seyrettiler.

Pearson kendilerini nasıl hissettiklerini anlıyordu. *Önemli bir şey,* diye söz vermişti Duke ve içeri girdiklerinde ortamın havasından anlaşıldığı kadarıyla diğer herkese de aynı vaatte bulunulmuştu. Oysa "önemli bir şeyin" çer çöpten, atılmış iç çamaşırlarından ve kullanılmış prezervatiflerden oluşma bir denizin ortasında duran terk edilmiş bir depodan başka bir şey göstermeyen tek bir siyah beyaz fotoğraf olduğu ortaya çıkmıştı. Ne oluyordu yahu?

Asıl önemli şey o sandığın içinde olmalı, diye düşündü Pearson. *Bu arada Medford'lu olduğumu nereden bildin Çilli? Hele konuşman bitsin, bunu sana mutlaka soracağım.*

O his, suratının kızarıklığı, kalbinin küt küt atışı, en çok da bir sigara daha içme arzusu öncekinden de kuvvetliydi. Eskiden üniversitedeyken bazen geçirdiği panik ataklar gibiydi. *Neydi* peki? Korku değildi herhalde?

Ah, kesinlikle korku... yılan çukurundaki tek aklı başında adam olma korkusu değil o kadar. Yarasaların gerçek olduklarını biliyorsun; deli değilsin, Duke da değil, Moira da, Cam Stevens da, Janet Brightwood da. Yine de ortada bir terslik var... cid-

den *terslik var. Bence sorun* o herifte. *Irkının Kurtarıcısı boyacı Robbie Delray'de. Nereli olduğumu biliyordu. Brightwood onu arayıp Duke'un bankadan birini getirdiğini söyledi, adı Brandon Pearson dedi, Robbie de beni araştırdı. Bunu neden yaptı? Ayrıca* nasıl *yaptı?*

Birden aklına Duke Rhinemann'ın *Akıllılar... yüksek mevkilerde dostları var. Zaten yüksek mevkiler silme onlarla dolu,* deyişi geldi.

İnsanın yüksek mevkilerde dostları varsa, bir insan hakkında çabucak bilgi toplayabilirdi, değil mi? Evet. Yüksek mevkilerdeki insanlar gerekli bütün bilgisayar şifrelerine, bütün kayıtlara, hayati istatistikleri oluşturan bütün sayılara ulaşabilirlerdi.

Pearson korkunç bir rüyadan uyanan bir adam gibi sandalyesinde dikeliverdi. Ayağını yanlışlıkla pencere çubuğuna vurdu. Çubuk kaymaya başladı. Bu arada odanın ön kısmındaki fısıldaşmalar kesildi ve herkes kafa sallamaya başladı.

"Les?" diye sordu Delray. "Kendra'yla birlikte bana yine biraz yardım eder misin?"

Pearson pencere çubuğunu düşüp de biri beynine saplanmadan tutmaya çalıştı... üzerindeki küçük sivri kanca birinin alnını da yarabilirdi. Çubuğu yakalayıp tekrar duvara yaslamaya başlarken bodrum penceresinden bakan goblin suratını gördü. Bir yatağın altına bırakılmış bir Raggedy Ann oyuncağının gözlerine benzeyen siyah gözler, Pearson'ın fal taşı gibi açık mavi gözlerine baktılar. Et şeritleri gökbilimcilerin gaz devleri dedikleri gezegenlerin atmosferlerindeki şeritler gibi dönüp duruyorlardı. Yumrulu, çıplak kafa derisinin altında siyah yılanlara benzer damarlar zonkluyordu. Açık ağzında dişler parıldıyordu.

"Şu kahrolası şeyi açmama yardım et yeter," diyordu Delray galaksinin öbür ucundan. Hafifçe, dostça kıkırdadı. "Kilitleri biraz yapışmış galiba."

Brandon Pearson sanki zamanda yolculuk edip o sabaha geri dönmüştü: Yine haykırmaya çalıştı ve yine girdiği şok yüzünden boğulurcasına hafifçe inleyebildi o kadar... uykusunda inildeyen birinin sesi gibiydi.

O boş konuşma.

O anlamsız fotoğraf.

Sürekli saate göz atmalar.

"Kaygılı mısın? Çoğunuzun bir arada olmasından?" diye sormuştu ve Duke gülümseyerek *Hayır, Robbie yarasaların* kokusunu *alabiliyor* diye karşılık vermişti.

Bu sefer kendisini durduracak kimse yoktu ve Pearson'ın ikinci girişimi tamamen başarılı oldu.

"*BU BİR TUZAK!*" diye haykırdı ayağa kalkarak. "*BU BİR TUZAK, BURADAN ÇIKMALIYIZ!*"

Şaşkın suratlar dönüp ona baktılar, ama üç tanesinin dönmesine gerek yoktu. Bunlar Delray'e, Olson'a ve Kendra denen siyah saçlı kadına aitti. Sandığın kapağını yeni açmışlardı. Yüzlerinde şok ve suçluluk duygusu vardı ama şaşkınlık yoktu. Şaşkınlıktan eser yoktu.

"Otursana be adam!" dedi Duke öfkeyle. "Kafayı mı ye..."

Yukarıdaki kapı çatırdayarak açıldı. Bot sesleri döşemeden merdivene doğru ilerledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Janet Brightwood. Duke'a hitap etmişti. Gözleri fal taşı gibi açık ve korkuluydu. "*Ne* diyor?"

"*DIŞARI ÇIKIN!*" diye gürledi Pearson. "*ÇIKIN BURADAN! SİZE TAM TERSİNİ SÖYLEDİ! ASIL KAPANA KISILAN BİZLERİZ!*"

Bodruma inen dar merdivenin girişindeki kapı çatırdayarak açıldı ve yukarıdaki gölgelerden Pearson'ın hayatında duyduğu en iğrenç sesler geldi. Sanki bir grup pitbul, ortalarına atılan canlı bir bebeğin başında uluyordu.

"*Kim o?*" diye haykırdı Janet. "*Yukarıdaki kim?*" Ama yüzünde soru soran bir ifade yoktu, yukarıdakinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Yukarıdakinin *ne* olduğunu.

"*Sakin olun!*" diye bağırdı Robbie Delray, çoğu hâlâ katlanır sandalyelerinde oturan şaşkın insanlar grubuna. "*Bize ilişmeyeceklerine söz verdiler! Beni duyuyor musunuz? Ne dediğimi anlıyor musunuz? Bana söz ver...*"

O anda, Pearson'ın ilk yarasa suratını gördüğü bodrum penceresinin solundaki pencere içeri doğru patladı, duvar dibindeki birinci sırada oturan afallamış erkeklerle kadınların üzerlerine cam parçaları yağdı. Armani kıyafetli bir kol kırık pencereden yılan gibi girip Moira Richardson'u saçından kavradı. Kadın çığlık atarak kendisini tutan ele vurdu ki bu aslında el değil, uçları sipsivri bir öbek pençeydi.

Pearson düşünmeden pencere çubuğunu kapıp öne atıldı ve kancayı kırık pencereden içeri bakan, zonklayan yarasa suratına savurdu. Kanca yaratığın gözlerinden birine saplandı. Pearson'ın yukarı kalkmış ellerine koyu, yakıcı, mürekkep gibi bir sıvı saçıldı. Yarasa adam vahşice uludu, Pearson'a acılı bir çığlık gibi gelmediyse de en azından öyle olduğunu umabilirdi herhalde ve sonra pencere çubuğunu Pearson'ın ellerinden çekip alarak geriye, yağmur çiseleyen gecenin içine yuvarlandı. Yaratık tamamen gözden kaybolmadan önce Pearson onun tümörlü derisinden beyaz dumanlar yükselmeye başladığını gördü ve burnuna

(*toz sidik kırmızıbiber*)

pis bir koku geldi.

Cam Stevens, Moira'ya sarıldı ve Pearson'a afallamış, inanamayan gözlerle baktı. Etraflarındaki bütün erkeklerle kadınlarda da aynı şaşkın ifade vardı, yaklaşan bir kamyonun farları karşısında donakalmış bir geyik sürüsü gibiydiler.

Direniş savaşçılarına benzemiyorlar pek diye düşündü Pearson. *Bir yün kırpma ağılında kısılı kalmış koyunlara benziyorlar daha çok... onları buraya getiren şu hain piç kurusu keçi de ön tarafta suç ortaklarıyla birlikte öylece duruyor.*

Yukarıdan gelen vahşi ulumalar giderek yaklaşıyordu ama Pearson'ın tahmin ettiği kadar hızlı değildi. Sonra merdivenin ne kadar dar olduğunu ki iki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı, anımsayınca kısa bir şükran duası ederek öne fırladı. Duke'u kravatından çekip ayağa kaldırdı. "Gel," dedi. "Buradan tüyüyoruz. Arka kapısı var mı?"

"Şey... bilmiyorum." Duke korkunç bir baş ağrısı çeki-

yormuşçasına bir şakağını yavaşça bastırarak ovuyordu. "Bunu Robbie mi yaptı? *Robbie?* Olamaz dostum... olabilir mi?" Pearson'a dikkatle baktı.

"Korkarım oldu bile Duke. Haydi gel."

Duke'u kravatından tutmayı sürdürerek ara geçide doğru iki adım attıktan sonra durdu. Sandığın etrafında toplanan Delray, Olson ve Kendra şimdi ellerinde komik görünecek kadar uzun namlulu, tabanca boyutunda otomatik silahlar taşıyorlardı. Pearson sinema ve televizyon dışında hayatında hiç Uzi görmemişti ama bunların Uzi olduklarını tahmin etti. Uzi ya da yakın akrabasıydılar, hem ne fark ederdi ki? Sonuçta *silahtılar.*

"Durun," dedi Delray. Duke ile Pearson'a hitap eder gibiydi. Gülümsemeye çalışıyordu ve suratı cezasının kaldırılmadığını öğrenen bir idam mahkûmununki gibiydi. "Olduğunuz yerde kalın."

Duke ilerlemeyi sürdürdü. Artık ara geçitteydi ve Pearson hemen yanındaydı. Başkaları da ayağa kalkıp peşlerinden geliyor, bir yandan da başlarını geriye çevirip merdivenin girişindeki kapı eşiğine kaygıyla bakıyorlardı. Silahlardan hoşlanmasalar da birinci kat zemininden gelen hırıltılarla ulumalardan hoşlanmadıkları gözlerinden okunuyordu.

"Neden?" diye sordu Duke, Pearson adamın ağlamaklı olduğunu gördü. Duke avuçları yukarı dönük ellerini öne uzattı. "Bizi neden sattın?"

"Olduğun yerde kal Duke, seni uyarıyorum," dedi Lester Olson, skoçla yumuşamış bir sesle.

"Siz diğerleri de geri durun!" dedi Kendra sertçe. Onun sesi hiç yumuşak değildi. Odanın her tarafını birden görmeye çalışan gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Hiç şansımız yoktu," dedi Delray, Duke'a. Yalvarır gibiydi. "Bizi biliyorlardı, *istedikleri zaman* haklayabilirlerdi ama bana bir anlaşma önerdiler. Anlıyor musun? Sizi satmadım, *asla* satmadım. *Onlar bana* geldiler." Hararetle konuşuyordu, sanki bu ayrımı cidden önemser gibiydi ama sürekli göz kırpıştırması başka bir mesaj veriyordu. Sanki içindeki bir başka Robbie Del-

ray, daha iyi bir Robbie Delray, bu şerefsizce ihanetten kendini uzak tutmak için çılgınca çabalıyordu.

"*SENİ ADİ YALANCI!*" diye haykırdı Duke Rhinemann, ihanetin inciticiliği ve kavrayışın öfkesiyle çıkan çatal çatal bir sesle. Bir Red Line treninde akıl sağlığını ve belki de hayatını kurtarmış olan adamın üstüne atladı... sonra her şey çok çabuk oluverdi.

Pearson hepsini görmüş olamazdı ama sanki bir şekilde gördü. Robbie Delray'in duraksadıktan sonra silahını yana çevirdiğini gördü, sanki Duke'u vurmak yerine namluyla dövmek niyetindeymiş gibi. Cesaretini kaybedip de uzlaşmaya çalışmadan önce Newburyport'taki ahırda yarasa adamı dan dan dan diye vurmuş olan Lester Olson'un kendi silahının kabzasını kemerine yaslayıp tetiği çektiğini gördü. Namlunun havalandırma deliklerinde anlık mavi kıvılcımlar belirdiğini gördü ve herhalde gerçek dünyada otomatik silahların çıkardığı ses olan boğuk *hek! hek! hek! hek!* seslerini işitti. Görünmez bir şeyin yüzünün iki üç santim önünden havayı yardığını işitti, sanki bir hayaletin inlediğini duymuştu. Duke'un geriye savrulduğunu, beyaz gömleğinden fışkıran kanların krem rengi ceketine saçıldığını gördü. Duke'un hemen arkasında duran adamın dizlerinin üstüne çöktüğünü, elleriyle gözlerini örttüğünü, parmak eklemlerinin arasından parlak kanların süzüldüğünü gördü.

Birisi, belki de Janet Brightwood toplantı başlamadan önce merdivenle bodrum arasındaki kapıyı kapatmıştı, kapı şimdi çatırdayarak açıldı ve Boston Polisi üniformalı iki yarasa adam sıkışarak içeri girdi. Kocaman, tuhaf bir şekilde hareketli kafalarındaki küçücük basık suratları vahşiydi.

"*Bize ilişmeyecekler!*" diye haykırıyordu Robbie Delray. Yüzündeki çiller kıpkırmızı kesilmişti; teniyse kül beyazıydı. "*Bize ilişmeyecekler! Olduğunuz yerde kalıp ellerinizi havaya kaldırırsanız bize ilişmeyeceklerine söz verdiler!*"

Pek çok kişi, özellikle kahve makinesinin etrafında toplanmış olanlar *gerçekten* ellerini havaya kaldırdılar, ancak üniformalı yarasa adamların karşısında gerilemeyi sürdürdüler. Yarasalar-

dan biri hafifçe homurdanarak elini uzatıp bir adamı gömleğinin ön kısmından tuttuğu gibi kendine çekti. Pearson'ın neredeyse takip edemediği kadar kısa bir sürede yaratık adamın gözlerini oydu. Yaratık tuhaf, biçimsiz elinde duran pelte gibi kalıntılara bir an baktıktan sonra onları ağzına attı.

Kapıdan içeri dalan iki başka yarasa siyah ve parlak, minik gözleriyle etrafa bakınırlarken diğer polis–yarasa altıpatlarını çıkarıp görünüşe göre rasgele kalabalığa üç el ateş etti.

Pearson, Delray'in "*Hayır!*" diye haykırdığını işitti. "*Hayır, söz vermiştiniz!*"

Janet Brightwood kahve makinesini kavrayıp başının üstüne kaldırarak yeni gelenlerden birinin üstüne fırlattı. Kahve makinesi çarpınca metalik bir bong sesi çıktı ve yaratığın her tarafına sıcak kahve döküldü. Bu sefer kopan çığlıktaki ıstırabı fark etmemek olanaksızdı. Polis–yarasalardan biri Brightwood'u tutmaya çalıştı. Brightwood eğildi, kaçmaya çalıştı, çelmeye takıldı ve birden odanın ön kısmındaki bir arbedede gözden kayboldu.

Şimdi bütün pencereler kırılıyordu ve Pearson yaklaşan sirenleri duyabiliyordu. Yarasaların ikiye ayrılıp odanın kenarlarından koştuklarını gördü; paniğe kapılmış Saat On İnsanları'nı artık devrilmiş olan şövalenin arkasındaki depoya sürmek niyetinde oldukları belliydi.

Olson silahını attı, Kendra'nın elini kavrayıp o tarafa doğru koştu. Bodrum pencerelerinden birinden yılan gibi inen bir yarasa kolu adamı teatrel beyaz saçından kavrayıp yukarı çekince Olson boğulurcasına sesler çıkardı. Pencereden bir başka el uzandı ve sekiz santim uzunluğundaki bir tırnak Olson'un boğazını yarınca dışarı kızıl bir sel boşandı.

"*Sahildeki ahırlarda yarasa adamları vurma günlerin sona erdi dostum,*" diye düşündü Pearson mide bulantısıyla. Tekrar odanın ön tarafına döndü. Açık sandıkla düşmüş şövalenin arasında duran Delray'in silahı şimdi elinden sarkıyordu ve şoka girdiğini gösteren gözleri neredeyse tamamen donuktu. Pearson silahı parmaklarının arasından almaya çalışınca adam direnmeye kalkışmadı.

"Bize ilişmeyeceklerine söz vermişlerdi," dedi Pearson'a. "*Söz vermişlerdi.*"

Pearson, "*Öyle* görünen yaratıklara güven olur mu hiç?" diye sorduktan sonra kabzayı Delray'in suratının ortasına var gücüyle indirdi. Bir şeyin, muhtemelen Delray'in burnunun kırıldığını işitti ve bankacı ruhunda uyanmış olan düşüncesiz barbar kaba bir vahşilikle sevindi.

İstiflenmiş karton kutuların arasındaki zigzaglı bir geçide doğru koşmaya başlamışken ki geçit daha önce oradan geçen insanlar tarafından genişletilmişti, binanın arka tarafından silah sesleri gelince duraksadı. Silah sesleri... çığlıklar... zafer kükremeleri...

Pearson arkasına dönünce Cam Stevens'la Moira Richardson'ın katlanır sandalyelerin arasındaki geçidin başında durduklarını gördü. Yüzlerinde aynı şok ifadesi vardı ve el ele tutuşuyorlardı. Pearson *Hansel'le Gretel sonunda şeker evden kurtulduklarında aynen böyle görünmüşlerdir herhalde* diye düşünecek zamanı buldu. Sonra eğilip Kendra'yla Olson'un silahlarını kapıp onlara birer tane verdi.

Arka kapıdan iki yarasa daha girmişti. Hareketleri rahattı, sanki plan tıkır tıkır işliyormuş gibi... Pearson planın herhalde sahiden de tıkır tıkır işlediğini düşündü. Hareketlilik şimdi evin arka tarafındaydı... *asıl* ağıl burası değil, orasıydı ve yarasalar yün kırpmaktan çok daha fazlasını yapıyorlardı.

"Haydi," dedi Cam ile Moira'ya. "Şu piçleri haklayalım."

Odanın arka tarafındaki yarasa adamlardan bazıları birkaç kaçağın dönüp mücadele etmeye karar verdiklerini fark etmekte geciktiler. Bir tanesi muhtemelen kaçmak için döndü, yeni gelen birine çarpıp dökülmüş kahveye basınca kaydı. Birlikte yere yuvarlandılar. Pearson ayakta kalana ateş açtı. Makineli tüfek nedense pek tatmin edici olmayan *hek! hek! hek!* seslerini çıkarınca yarasa geriledi, yabancı suratı yarıldı ve dışarı pis kokulu bir sis yayıldı... Pearson bu yaratıkların sanki *gerçekten* illüzyon olduklarını düşündü.

Cam ile Moira onu taklit edip geri kalan yarasalara ateş aç-

tılar, yarasalar duvara çarpıp yere kapaklandılar ve giysilerinden şimdiden sızmaya başlayan incecik sisin kokusu Pearson'a bankanın önündeki mermer çiçek adacıklarındaki yıldız çiçeklerine çok benzer geldi.

"Gelin," dedi Pearson. "Şimdi kaçarsak bir şansımız olabilir."

"Ama..." diye söze başladı Cameron. Şaşkınlığından sıyrılmaya başlayarak etrafına bakındı. Bu iyiydi, Pearson ancak tamamen kendilerinde olurlarsa bu işten sağ çıkma şanslarının bulunabileceği kanısındaydı.

"Cam'e aldırma," dedi Moira. O da etrafa bakınmış ve burada kendilerinden başka insan ya da yarasa kalmadığını fark etmişti. Diğer herkes arka tarafa gitmişti. "Haydi gidelim. Sanırım geldiğimiz ön kapıdan çıkmak en iyisi."

"Evet," dedi Pearson, "ama çabuk olmalıyız."

Yerde ıstırap içinde inanamıyormuş gibi yatan Duke'a son kez baktı. Duke'un gözlerini kapatacak zamanının olmasını istedi ama yoktu.

"Gidelim," dedi ve gittiler.

Sundurmaya ve ardındaki Cambridge Caddesi'ne açılan kapıya ulaştıklarında binanın arka tarafından gelen silah sesleri azalmaya başlamıştı. *Kaç kişi öldü,* diye merak etti Pearson ve aklına gelen ilk yanıt, *hepsi* korkunç da olsa inkâr edilemeyecek kadar makuldü. Bir iki kişi kaçmayı başarmış olabilirdi ama en fazla o kadar. İyi bir tuzaktı, Robbie Delray onları oyalamak için konuşup dururken ve saatine bakarken, etraflarında usulca ve ustaca kurulmuştu... Delray herhalde bir sinyal beklemişti ama Pearson ondan önce davranmıştı.

"Biraz daha erken uyansam Duke hâlâ yaşıyor olabilirdi," diye düşündü acı acı. Bu belki doğruydu, ama iş işten geçmişti. Suçlu aramanın vakti değildi.

Sundurmaya bir polis–yarasa nöbetçi dikilmişti, ama sokağa dönük duruyordu, muhtemelen davetsiz misafirleri durdur-

mak için. Pearson açık kapıdan yaratığa doğru eğilip "Hey, seni çirkin adi piç kurusu... sigaran var mı?" dedi.

Yarasa döndü.

Pearson yaratığın suratını parçaladı.

4

Ertesi sabah saat birden biraz önce yırtık naylon çoraplı ve kirli kırmızı etekli bir kadınla iki erkek olmak üzere üç kişi Güney İstasyonu yükleme sahalarından kalkan bir yük treninin yanında koştular. Adamlardan genç olanı boş bir vagonun dörtgen girişine kolayca sıçradı, dönüp ellerini kadına uzattı.

Kadın topuklarından biri kırılınca tökezleyip haykırdı. Pearson onu belinden tuttu (kadının terinin ve korkusunun kokularının altındaki çok daha bayat ve hafif Giorgio kokusunu alınca içi acıdı), onunla birlikte koştu ve sonra bağırarak atlamasını söyledi. Atlayan kadını kalçalarından kavrayıp Cameron Stevens'ın uzanan ellerine doğru itti. Kadın o elleri yakaladı ve ardından Pearson onu son kez iterek Stevens tarafından vagona çekilmesine yardım etti.

Pearson kadına yardım edeyim derken geride kalmıştı ve şimdi istasyonun sınırını gösteren çitin ileride pek de uzakta olmadığını görebiliyordu. Yük treni tel çitteki bir aralığa doğru süzülüyordu ama orada Pearson'la birlikte geçeceği kadar yer yoktu. Pearson bir an önce trene binmezse istasyonda kalacaktı.

Cam yük vagonunun açık kapısından etrafa bakındı ve yaklaşan çiti görünce yine ellerini uzattı. "*Haydi!*" diye bağırdı. "*Başarabilirsin!*"

Pearson eskiden başaramazdı, en azından günde iki paket sigara içtiği günlerde. Şimdiyse hem bacaklarında hem de ciğerlerinde biraz fazladan güç buluyordu. Rayların yanındaki çöplerle kaplı taşlık zeminde güçlükle koşarak ağır ağır giden trenden bir süreliğine hızlandı, ellerini yukarı uzattı, çit yaklaşırken tepesin-

deki ellere dokunmak için parmaklarını uzattı. Şimdi zalim tel çitteki elmas şeklinde boşlukları görebiliyordu.

O anda zihin gözü tamamen açıldı ve karısının salonda koltuğunda oturduğunu, ağlamaktan yüzünün şişmiş ve gözlerinin kızarmış olduğunu gördü. Üniformalı iki polisin ona kocasının kaybolduğunu söylediklerini gördü. Hatta karısının yanındaki sehpada duran Jenny'nin masal kitaplarını bile gördü. Bu gerçekten olmakta mıydı? Evet; bir şekilde olmaktaydı herhalde. Hayatında tek bir sigara içmemiş olan Lisabeth, karşısındaki kanepede oturan polislerin genç yüzlerinin altındaki siyah gözlerle sivri azıdişli ağızlarını fark edemezdi; çıplak kafataslarındaki irinli tümörleri ve birbirini kesen siyah, zonklayan çizgileri göremezdi.

Bilemezdi. Göremezdi.

"Tanrı'ya şükür ki kör," diye düşündü Pearson. *Sonsuza dek öyle kalsın.*

Batı'ya giden devasa, karanlık yük trenine, yavaş yavaş dönen çelik tekerleğinden spiraller çizerek yükselen turuncu kıvılcımlara doğru tökezleyerek koştu.

"*Koş!*" diye bağıran Moire vagon kapısından iyice eğilerek ellerini yalvarırcasına uzattı. "*Lütfen Brandon... çok az kaldı!*"

"*Acele etsene ayakları zamklı!*" diye haykırdı Cam. "*Kahrolası çite dikkat et!*"

"Yapamam," diye düşündü Pearson. *Acele edemem, çite dikkat edemem, daha fazlasını yapamam. Tek istediğim öylece uzanmak. Tek istediğim uyumak.*

Sonra Duke'u düşününce biraz daha hızlanmayı başardı. Duke insanların bazen korkuya kapılıp ihanet edebileceklerini, hatta bazen idolleştirdiğiniz insanların bile bunu yapabildiğini bilmeyecek kadar gençti, ama Brand Pearson'ın kolunu kavrayıp da onun bir çığlıkla kendini öldürmesini engelleyecek kadar büyüktü. Duke onun bu salak istasyonda kalmasını istemezdi.

Uzanmış ellere doğru son bir kez depara kalkmayı başardı, çitin sanki şimdi üstüne *sıçradığını* göz ucuyla gördü ve Cam'in parmaklarını kavradı. Sıçradı, Moira'nın elinin koltuk altından

sıkıca tuttuğunu hissetti ve sonra kıvrılarak vagona tırmanmaya başladı, lastik pabuçlu sağ ayağını son anda içeri çekerek çit tarafından parçalanmaktan kurtardı.

"Hepimiz maceraya hazırız," dedi soluk soluğa, "illüstrasyonlar N. C. Wyeth'ten!"

"Ne?" diye sordu Moira. "Ne dedin?"

Pearson dönüp dirseklerine yaslandı ve soluk soluğa, saçları karmakarışık halde onlara baktı. "Boşver. Sigarası olan var mı? *Acayip* canım çekti."

Ona birkaç saniye sessizce bakakaldılar, birbirleriyle bakıştılar, sonra da aynı anda kahkahayı bastılar. Pearson bunun âşık oldukları anlamına geldiğini tahmin etti.

Vagonun zemininde birbirlerine kahkahalarla sarılarak yuvarlanırlarken Pearson doğruldu ve kirli, yırtık pırtık takım elbisesinin ceketinin iç ceplerini yoklamaya başladı.

"Ahhh," dedi eliyle ikinci cebindeki o tanıdık şekli hissedince. Yamulmuş pakedi çıkarıp gösterdi. "Zafere içelim!"

Vagon Massachusetts'ten batıya doğru tangır tungur giderken açık kapının karanlığında üç tane küçük kırmızı kor parlıyordu. Bir hafta sonra Ohama'daydılar, her sabah saatlerini şehir merkezindeki sokaklarda dolanarak, kahve aralarını sağanakta bile dışarıda geçiren insanları seyrederek, Saat On İnsanları'nı arayarak, Joe Camel'ın peşine düşmüş Kayıp Kabile'nin üyelerini arayarak geçiriyorlardı.

Kasım geldiğinde La Vista'daki terk edilmiş bir hırdavatçının arkasında düzenledikleri toplantılara katılanların sayısı yirmiyi buldu.

İlk akınlarını ertesi senenin başında Council Bluffs Nehri'nin karşı yakasına yaptılar ve otuz tane çok şaşkın, orta batılı yarasa–bankacıyı ve yarasa–müdürü öldürdüler. Çok sayılmazdı ama Brand Pearson şunu öğrenmişti ki yarasa öldürmekle sigarayı azaltmanın en azından bir ortak noktası vardı: Bir yerden başlamanız gerekiyordu.

CROUCH END SOKAĞI

Kadın nihayet gittiğinde saat sabahın neredeyse iki buçuğuydu. Crouch End İstasyonu'nun önündeki Tottenham Sokağı ufak, ölü bir nehirdi. Londra uykudaydı... ama Londra asla derin uyumaz ve düşleri huzursuzdur.

Polis Vetter, Amerikalı kadın o tuhaf, çılgınca öyküsünü anlatırken neredeyse tamamen doldurduğu not defterini kapattı. Daktiloya ve yanındaki rafta duran boş form yığınına baktı. "Bu seferki sabah garip başlayacak," dedi.

Polis Farnham kola içiyordu. Uzun süre konuşmadı. "O kadın Amerikalıydı, değil mi?" dedi sonunda, sanki kadının anlattıklarının çoğunu ya da tamamını böylece açıklayabilirmiş gibi.

"Eski dosyalardan birine gidecek," diye hemfikir olan Vetter etrafa bakınıp sigara aradı. "Ama merak ettim..."

Farnham güldü. "Herhangi bir kısmına inanmadınız herhalde? Yapmayın efendim! Akıl var, mantık var!"

"İnandım demedim, değil mi? Hayır. Ama sen burada yenisin."

Farnham oturduğu yerde biraz doğruldu. Yirmi yedi yaşındaydı ve kuzeydeki Muswell Tepesi'nden buraya atanması da, kendisinden neredeyse iki misli yaşlı olan Vetter'ın olaysız kariyerinin tamamını Londra'nın sessiz sakin banliyösü Crouch End'de geçirmiş olması da onun suçu değildi.

"Olabilir efendim," dedi, "yine de saygısızlık etmek istemem ama kaçık birini görünce... veya sesini duyunca tanırım."

"Bir sigara versene dostum," dedi Vetter, eğlenir bir ifadeyle. "Sağ ol! Sen iyi bir çocuksun." Demiryolu resimli parlak kırmızı bir kutudan çıkardığı tahta bir kibritle sigarayı yaktı, kibriti sallayıp söndürdü ve Farnham'ın kültablasına attı. Salınan dumanların arasından çocuğa baktı. Kendisinin de yakışıklı olduğu delikanlılık zamanları çok eskilerde kalmıştı; yüzü derin kırışıklarla kaplı, burnu da çatlak damarlarla dolu bir harita gibiydi. Polis Vetter gecede altı Harp birasını mideye indirmeyi severdi. "Demek Crouch End'i çok sessiz sakin bir yer sanıyorsun ha?"

Farnham omuz silkti. Açıkçası Crouch End'in çok sıkıcı bir banliyö olduğu kanısındaydı, kardeşinin "bayıcı" diyeceği türden bir yerdi.

"Evet," dedi Vetter. "Öyle sandığını görüyorum. Aslında haklısın da. Çoğu gece saat on birde hayat biter. Ama Crouch End'de çok tuhaf şeyler gördüm. Burada benim yarım kadar zaman geçirirsen sen de görürsün. Bu sessiz sakin yedi sekiz sokakta, Londra'nın diğer yerlerindekinden çok daha fazla tuhaf şeyler oluyor... Abartıyormuşum gibi geliyor biliyorum, ama inan bana öyle. Beni korkutuyor. Bu yüzden içiyorum, korkmayayım diye. Bir ara Muavin Gordon'a bak da kendine sor Farnham, daha kırk yaşında saçları neden bembeyaz olmuş diye. Aslında Petty'ye bak derdim, ama bakamazsın değil mi? Petty 1976 yazında intihar etti. Sıcak bir yazdı. O yaz..." Vetter kelimelerini seçmeye çalışır gibiydi. "O yaz çok kötüydü. Çok kötüydü. Çoğumuz bu tarafa geçebileceklerinden korktuk."

"Kimin nereye geçebileceğinden?" diye sordu Farnham. Ağzının kenarında küçümseyici, hafif bir gülümsemenin şekillendiğini hissetti, bunun pek akıllıca olmadığını düşündü ama kendini durduramadı. Vetter farklı bir tarzda da olsa o Amerikalı kadın kadar zırvalıyordu. Hep biraz tuhaf biri olmuştu zaten. Herhalde içki yüzündendi. Sonra Vetter'ın gülümsemesine karşılık verdiğini gördü.

"Kaçık moruğun teki olduğumu düşünüyorsun herhalde," dedi Vetter.

"Kesinlikle hayır, kesinlikle hayır," diye karşı çıktı Farnham, içten içe sızlanarak.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Vetter. "Benim yaşıma gelince karakolda masa başında oturmayacaksın. Polis olarak kalırsan. Kalacaksın, değil mi? Seviyor musun?"

"Evet," dedi Farnham. Bu doğruydu, gerçekten *seviyordu.* Sheila polisliği bırakıp daha güvenli bir yere, örneğin Ford fabrikasına geçmesini istese de seviyordu. Ford'daki gerzeklerle çalıştığını düşünmek midesini kaldırıyordu.

"Tahmin etmiştim," dedi Vetter sigarasını söndürürken. "İnsanın kanına işliyor, değil mi? Çok yükselebilir, sonunda bu sıkıcı Crouch End'den başka bir yere gidebilirsin de. Yine de her şeyi bilmiyorsun. Crouch End tuhaftır. Eski dosyalara bir ara göz atmalısın Farnham. Ha, çoğu sıradan şeyler; hippi mi punkçı mı, bugünlerde ne deniyorsa ondan olmak için evden kaçan kızlarla oğlanlar, kayıp kocalar (karılarına bakınca genellikle sebebini anlıyorsun), çözülmemiş kundaklama vukuatları, kapkaççılık, böyle şeyler... Ama arada insanın kanını donduran ve midesini bulandıran şeyler çıkıyor."

"Sahi mi?"

Vetter başıyla onayladı. "Bazıları şu zavallı Amerikalı kızın demin anlattıklarına çok benziyor. Kocasını bir daha görmeyecek, inan bana." Farnham'a bakıp omuz silkti. "İster inan ister inanma. Hiç fark etmez, değil mi? Dosya orada. Açık dosya diyoruz çünkü eski dosya veya kıçımı öp dosyası demekten daha kibar. Onu incele Farnham. Adamakıllı incele."

Farnham bir şey demedi, ama gerçekten "adamakıllı incelemek" niyetindeydi. Amerikalı kadının anlattığı gibi bir sürü hikâye olduğunu düşünmek... rahatsız ediciydi.

"Bazen," dedi Vetter, Farnham'ın Silk Cutlarından bir tanesini daha aşırarak, "boyutlar hakkında düşünüyorum."

"Boyutlar mı?"

"Evet güzel evladım, boyutlar. Bilimkurgu yazarları Boyutlardan bahseder dururlar, değil mi? Hiç bilimkurgu okudun mu Farnham?"

"Hayır," dedi Farnham. Bunun ince bir şaka olduğuna karar verdi.

"Peki ya Lovecraft? Onun yazdıklarını okudun mu hiç?"

"Adını bile duymadım," dedi Farnham. Aslında zevk için okuduğu son kurgusal kitap *İpek Golf Pantolonlu İki Centilmen* adlı kısa bir Victoria dönemi pastişiydi.

"Bu Lovecraft denen adam sürekli boyutlar hakkında yazıyordu," dedi Vetter demiryolu resminin olduğu kibrit kutusunu çıkararak. "Bizimkine yakın boyutlar. Adama tek bakışta kafayı yedirecek ölümsüz canavarlarla dolu. Saçma sapan korku öyküleriydi tabii. Ama ne zaman bu insanlardan biri gelse, o yazıların hepsi *cidden* saçma sapan mıydı diye merak ediyorum. O zaman, gecenin geç vakti ortalık sessizken bütün dünyamızın, hoş ve normal ve mantıklı bulduğumuz her şeyin belki de aslında hava dolu kocaman bir deri top olduğunu düşünüyorum. Ama derinin bazı kısımları aşınmış, incecik olmuş. Bazı yerlerdeki bariyerlerse daha ince. Anlıyor musun?"

"Evet," diyen Farnham şöyle düşündü: *Bir de öpseydin Vetter, dalga geçilirken öpülmekten hep hoşlanırım.*

"Sonra da, 'Crouch End o ince yerlerden biri,' diye düşünüyorum. Salakça, ama *cidden* öyle düşünüyorum. Hayal gücüm fazla geniş galiba, annem hep öyle derdi zaten."

"Sahi mi?"

"Evet. Başka ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır efendim, hiçbir fikrim yok."

"Highgate'in çoğunda sorun yok bence, yalnız bizimle Muswell Tepesi ve Highgate arasındaki bariyerler epey kalın. Ama Archway'le Finsbury Parkı ayrı mesele. *Oralar* da Crouch End'e komşular. İkisinde de arkadaşlarım var ve hiç mantıklı gelmeyen bazı şeylerle ilgilendiğimi bilirler. Şu kadarını söyleyeyim ki tuhaf öyküler uydurmakla ellerine hiçbir şey geçmeyecek insanlar tuhaf öyküler anlattılar.

Hiç düşündün mü Farnham, o kadın bize neden yalan söylemiş olabilir diye?"

"Şey..."

Vetter bir kibrit yakıp üstünden Farnham'a baktı. "Gencecik bir kadın, yirmi altı yaşında, iki çocuğu otel odasında bekliyor, kocası Milwaukee gibi bir yerde başarılı, genç bir avukat. Buraya gelip de sadece eski Hammer filmlerinde görülen şeyleri anlatmakla kadının eline ne geçer ki?"

"Bilmem," dedi Farnham sert bir şekilde. "Ama belki de..."

"Bu yüzden kendime diyorum ki..." Vetter sözünü kesti, "eğer 'ince noktalar' diye yerler varsa, buradaki Archway'le Finsbury Parkı'ndan *başlıyor* olmalı... ama en ince kısmı burada, Crouch End'de. Kendime diyorum ki günün birinde bizimle o topun içindeki şeyler arasındaki deri... tamamen aşınırsa ne olur acaba? O kadının bize anlattıklarının yarısı bile doğruysa çok tuhaf şeyler olmaz mı?"

Farnham susuyordu. Polis Vetter'ın muhtemelen el falına ve frenolojiye ve Gül Haçlılara da inandığına karar verdi.

"Eski dosyaları oku," dedi Vetter doğrularak. Ellerini beline koyup gerinince bir çıtırtı duyuldu. "Ben çıkıp biraz temiz hava alacağım."

Dışarı çıktı. Farnham peşinden ilgi hınç karışımı bir duyguyla baktı. Vetter'ın kaçık olduğu kesindi. Ayrıca lanet olası bir otlakçıydı. Bu cesur yeni dünya ülkesinde sigara ucuz değildi. Vetter'ın defterini alıp kızın öyküsünü tekrar okumaya başladı.

Ayrıca evet, eski dosyalara da göz atacaktı.

Gülmek için yapacaktı bunu.

Kız, politik doğruluktan şaşmamak isterseniz ki bugünlerde bütün Amerikalılar buna pek düşkün gibiydiler, genç kadın dün akşam onu çeyrek geçe karakola dalmıştı, ıslak saçı yüzüne dökülmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çantasını sapından çekerek sürüklüyordu.

"Lonnie," demişti. "Ne olur, Lonnie'yi bulmalısınız."

"Şey, elimizden geleni yaparız," demişti Vetter. "Ama Lonnie kim, söylemeniz gerekiyor."

"Öldü," dedi genç kadın. "Öldüğünü biliyorum." Ağlama-

ya başladı. Sonra gülmeye başladı cırlak bir sesle. Çantası önüne düştü. İsterikti.

Hafta içi gecenin o saatinde karakol epey boştu. Komiser yardımcısı Raymond, Pakistanlı bir kadının Hillfield Caddesi'nde bir sürü futbol dövmesine ve horozibiği gibi mavi saçları olan bir serseri tarafından cüzdanının çalındığını neredeyse inanılmaz bir sakinlikle anlatmasını dinliyordu. Vetter, Farnham'ın antreden çıktığını gördü, oradaki eski posterleri (YÜREĞİNİZDE İSTENMEYEN BİR ÇOCUĞA YER VAR MI?) indirip yenilerini (GECELERİ EMNİYETLİ BİSİKLET SÜRMENİN ALTI KURALI) asmıştı.

Vetter elini sallayarak Farnham'a yaklaşmasını, Amerikalı kadının yarı isterik sesini duyunca dönüp bakan Muavin Raymond'aysa arkasını dönmesini işaret etti. Yankesicilerin parmaklarını çubuk kraker gibi kırmaktan hoşlanan Raymond ("Aaa, yapma dostum," derdi hesap sorulduğunda, "elli milyon Otadoğulu yanılıyor olamaz") isterik bir kadınla uğraşabilecek bir adam değildi.

"Lonnie!" diye haykırdı kadın. "Ah, ne olur, Lonnie'yi götürdüler!"

Pakistanlı kadın genç Amerikalı kadına döndü, onu bir an sakince inceledi, sonra tekrar Muavin Raymond'a dönüp ona cüzdanının nasıl çalındığını anlatmayı sürdürdü.

"Bayan..." diye söze başladı Polis Farnham.

"Dışarıda *neler* oluyor?" diye fısıldadı kadın. Hızlı hızlı soluyordu. Farnham kadının sol yanağında ufak bir sıyrık olduğunu fark etti. Güzel memeli, küçük ama dik ve kabarık kumral saçlı, ufak tefek, tatlı bir piliçti. Giysileri pahalı sayılırdı. Ayakkabılarından birinin topuğu kırılmıştı.

"Dışarıda *neler* oluyor?" diye tekrarladı kadın. "Canavarlar..."

Pakistanlı kadın tekrar baktı... ve gülümsedi. Dişleri çürüktü. Gülümseyişi sanki bir sihirbazlık numarasıyla kayboluverdi ve Raymond'ın kendisine uzattığı Kayıp ve Çalınan Eşyalar formunu aldı.

"Hanımefendiye bir fincan kahve koyup Üçüncü Oda'ya bırak," dedi Vetter. "Bir fincan kahve içer misiniz bayan?"

"Lonnie," diye fısıldadı kadın. "Öldü biliyorum."

"Haydi, Ted Vetter amcanla gel, bu işi hemen hallederiz," diyerek Vetter kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Vetter bir kolunu kadının beline dolayıp onu götürürken kadın hâlâ alçak bir sesle inleyerek konuşuyordu. Kırık topuğu yüzünden topallıyordu.

Farnham kahveyi koyup Üçüncü Oda'ya götürdü; burası çiziklerle kaplı bir masa, dört sandalye ve köşede bir su soğutucusuyla donatılmış sade, beyaz bir kabindi. Kahveyi kadının önüne bıraktı.

"Buyrun bayan," dedi, "iyi gelir. İsterseniz şeker..."

"İçemem," dedi kadın. "Yapamam." Sonra birilerinin çok eskiden Blackpool'dan aldığı porselen fincanı ısınmak istercesine elleriyle kavradı. Elleri zangır zangır titriyordu ve Farnham fincanı bırakmazsa kahveyi üstüne döküp kendini yakacağını söylemek istedi.

"Yapamam," dedi kadın yine. Sonra fincanı et suyu dolu bir kâseyi tutan bir çocuk gibi iki eliyle tutarak içti. Onlara baktığında da yüzünde çocuksu bir ifade vardı... sade, bitkin, yalvaran... ve sıkıntılı bir ifade. Sanki başına gelenler her nasılsa gençliğini almıştı; sonra gökyüzünden inen görünmez bir el kadını tokatlayıp son yirmi yılını içinden çıkarmıştı ve geride Crouch End'deki bu küçük beyaz sorgu odasında üstünde yetişkin Amerikalı giysileriyle oturan bir çocuk kalmıştı.

"Lonnie," dedi kadın. "Canavarlar," dedi. "Bana yardım edecek misiniz? Lütfen, bana yardım edecek misiniz? Belki ölmemiştir. Belki...

"*Ben bir Amerika vatandaşıyım!*" diye haykırdı birden ve sonra sanki çok utanç verici bir laf etmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Vetter kadının omzuna hafifçe vurdu. "Sakin olun bayan. Lonnienizi bulmanıza yardım edebiliriz sanıyorum. Kendisi kocanız mı oluyor?"

Kadın hıçkırarak başıyla onayladı. "Danny ile Norma oteldeler... dadıyla birlikteler... uyuyorlardır... babalarının gelince onları öpmesini bekliyorlardır..."

"Şimdi biraz sakinleşip bize olanları anlatırsanız..."

"*Nerede* olduğunu da," diye ekledi Farnham. Vetter hemen başını kaldırıp ona bakarak kaşlarını çattı.

"Sorun da bu ya!" diye bağırdı kadın. "Nerede oldu *bilmiyorum*! *Ne* olduğuna bile emin değilim ki ama ko...kor...*korkunçtu*!"

Vetter not defterini çıkarmıştı.

"İsminiz nedir hanımfendi?"

"Doris Freeman. Eşiminki Leonard Freeman. Inter-Continental Oteli'nde kalıyoruz. Amerika vatandaşıyız." Bu sefer milliyetini söylemek biraz toparlanmasını sağlamış gibiydi. Kahvesini yudumlayıp fincanı bıraktı. Farnham kadının avuçlarının kıpkırmızı olduğunu gördü. *Onları sonradan hissedeceksin tatlım* diye düşündü.

Vetter hepsini not alıyordu. Bir an Polis Farnham'a çaktırmadan baktı.

"Tatilde misiniz?" diye sordu.

"Evet... burada iki hafta, İspanya'da da bir hafta. Güya Barcelona'da bir hafta kalacaktık... ama bunlar Lonnie'yi bulmanızı sağlamaz ki! Bu salak soruları neden soruyorsunuz?"

"Durumu anlamaya çalışıyoruz o kadar Bayan Freeman," dedi Farnham. İkisi de farkında olmadan alçak, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Şimdi olanları anlatın. İçinizden geldiği gibi."

"Londra'da taksi bulmak neden bu kadar zor?" diye sordu kadın birden.

Farnham ne diyeceğini bilemedi, ama Vetter sanki bu soru konuyla tamamen ilgiliymiş gibi yanıtladı.

"Bilmem ki hanımfendi. Kısmen turistler yüzünden. Neden sordunuz? Crouch End'e getirecek birilerini bulmakta zorlandınız mı?"

"Evet," dedi kadın. "Otelden üçte çıkıp Hatchard's'a gittik. Orayı bilir misiniz?"

"Evet hanımefendi," dedi Vetter. "Çok hoş, kocaman bir kitapçıdır, değil mi?"

"Inter–Continental'den taksi bulmak sorun olmadı, dışarıda dizilmiş bekliyorlardı. Ama Hatchard's'tan çıkınca bir tane bile bulamadık. Sonunda bir taksi *durdu,* ama Lonnie, Crouch End'e gitmek istediğimizi söyleyince adam gülüp kafasını sallayarak reddetti."

"Evet, o şerefsizler banliyölere gitmekte sorun çıkarabiliyor, pardon hanımefendi."

"Bir pound bahşişi bile reddetti," diyen Doris Freeman'in sesinde gayet Amerikanvari bir tereddüt belirdi. "Bizi götürmeyi kabul eden bir taksici bulmamız neredeyse yarım saat sürdü. Saat artık beş buçuk olmuştu veya altıya çeyrek vardı. Sonra Lonnie adresi kaybettiğini fark etti..."

Fincanı yine kavradı.

"Kimi görmeye gidiyordunuz?" diye sordu Vetter.

"Kocamın bir meslektaşını. John Squales diye bir avukatı. Kocam onunla tanışmamıştı, ama firmaları..." Elini salladı.

"Ortak mıydı?"

"Evet, sanırım. Bay Squales, Londra'ya tatile geleceğimizi öğrenince bizi akşam yemeğine evine davet etti. Lonnie onunla hep ofisten yazışmıştı tabii, ama bir kâğıt parçasına Bay Squales'in ev adresini yazmıştı. Taksiye binince kâğıdı kaybettiğini fark etti. Tek hatırlayabildiği evin Crouch End'de olduğuydu."

Onlara ciddiyetle baktı.

"Crouch End... ne çirkin bir isim."

"Sonra ne yaptınız?" diye sordu Vetter.

Kadın anlatmaya başladı. Bitirdiğinde ilk fincanıyla ikinci kahvesinin çoğu bitmişti ve Polis Vetter not defterinin pek çok sayfasını kalın, kargacık burgacık yazısıyla doldurmuştu.

Lonnie Freeman iriyarı bir adamdı ve şoförle konuşabilmek için siyah taksinin geniş arka koltuğundan öne eğilince Doris'e, üni-

versitedeki son senelerinde onu okulun bir basketbol maçında ilk kez gördüğü zamanki haline şaşılacak kadar benziyor gibi geldi. Onu ilk gördüğünde Lonnie yedek kulübesinde oturuyordu, dizleri kulaklarının hizasında sayılırdı, kalın bilekli elleriyse bacaklarının arasından sarkıyordu. Gerçi o zamanlar üstünde basketbol şortuyla boynunda havlu vardı, şimdiyse kravatlı bir takım elbise. Lonnie'nin çok iyi oynayamadığı için maçlara pek alınmadığını sevgiyle anımsadı. Ayrıca Lonnie adresleri kaybedebiliyordu.

Şoför kayıp adresin öyküsünü sabırla dinledi. Mükemmel bir gri yazlık takım giymiş yaşlıca bir adamdı, New York'taki pejmürde şoförlerle ilgisi yoktu. Sadece başındaki yün ekose kep uyumsuz duruyordu, ama hoş bir uyumsuzluktu, adama çekici bir serserilik katıyordu biraz. Dışarıda, Haymarket'ın önündeki trafik vızır vızır akıyordu, yakındaki bir tiyatroda *Operadaki Hayalet*'in bilmem kaçıncı kez oynanacağı bildiriliyordu.

"Bakın beyim," dedi şoför. "Sizi Crouch End'e götürürüm, bir telefon kulübesine gideriz, adresi öğrenirsiniz, sonra da sizi kapıya kadar bırakırım."

"Harika," dedi Doris samimiyetle. On gündür Londra'daydı ve insanların bu kadar yardımsever ve uygar olduğu başka bir yer hatırlamıyordu.

"Sağ ol," diyen Lonnie arkasına yaslandı. Doris'e sarılıp "Gördün mü? Sorun yok," dedi.

"Sana kalsak yanmıştık," diye şakacıktan homurdanan Doris, Lonnie'nin karnına hafif bir yumruk attı.

"Evet," dedi şoför. "Crouch End'e gidiyoruz."

Ağustos sonuydu ve durmadan esen sıcak bir rüzgâr, yollardaki çöpleri savuruyor ve işten eve giden erkeklerle kadınların ceketleriyle eteklerini havalandırıyordu. Güneş batmaktaydı ama Doris binaların arasından ışıldayan güneşin kızarmakta olduğunu gördü. Şoför bir şarkı mırıldanıyordu. Doris, Lonnie'nin kendisine sarılmış kolunu gevşetti... şu son altı gün içinde Lonnie'yi bir yılda gördüğünden fazla görmüştü sanki ve bundan hoşlandığını keşfetmek çok güzel olmuştu. Ayrıca Amerika'nın dışına ilk

kez çıkıyordu ve İngiltere'de bulunduğunu, *Barcelona*'ya gideceğini, binlerce insandan daha şanslı olduğunu kendine anımsatıp duruyordu.

Sonra güneş binalardan oluşma bir duvarın ardında gözden kaybolunca Doris yön duygusunu neredeyse anında yitirdi. Londra'da taksiyle gezmenin böyle bir etki uyandırdığını keşfetmişti. Yollarla, ahırdan bozma sıra sıra evlerle, tepelerle, ara sokaklarla, hatta hanlarla dolu bu kocaman, labirent gibi şehirde insanların nasıl kaybolmadığını anlayamıyordu. Bir gün önce Lonnie'ye bundan bahsettiğinde Lonnie insanların çok dikkatli gezindiğini söylemişti... Doris bütün taksicilerin gösterge panelinin altına *Londra haritası* tıkıştırdığını fark etmemiş miydi?

İlk kez bu kadar uzun bir taksi yolculuğu yapıyorlardı. Tuhaf bir şekilde durmadan çember çiziyor gibi olmalarına karşın şehrin lüks bölümü geride kalmıştı. Devasa inşaat alanlarıyla kaplı ıssız bir bölgeden geçtiler (hayır, diye lafını düzeltti Vetter'la Fernham'a, o küçük beyaz odada; kaldırıma oturmuş kibrit çakan bir erkek çocuğu görmüştü), sonra epey döküntü görünen küçük dükkânlarla ve manav tezgâhlarıyla dolu bir bölgeye girdiler, yabancıların Londra'da arabayla gezerken yollarını şaşırmaları gayet doğaldı, ardından sanki tekrar lüks kesime vardılar.

"Bir McDonald's bile vardı," dedi Vetter'la Fernham'a, genellikle Sfenks'ten ve Asma Bahçeleri'nden bahsederkenki takındığı bir ses tonuyla.

"*Öyle mi*?" diye karşılık verdi Vetter, kibar bir şaşkınlık ve saygıyla... hafızası iyice yerine gelmiş olan kadının ruh halini bozmak istemiyordu, en azından her şeyi anlatana kadar.

Ortasında McDonald's bulunan lüks kesim geride kaldı. Kısa süreliğine açık araziye çıktık ve güneş o an ufkun üstünde oturan katı, turuncu bir toptu, sokaklara yaydığı tuhaf ışık bütün yayaların tutuşmak üzereymiş gibi görünmesine yol açıyordu.

"İşte o zaman bir şeyler değişmeye başladı," dedi kadın. Sesi biraz alçalmıştı. Elleri yine titriyordu. Verner ilgiyle öne eğildi.

"Değişti mi? Nasıl? Nasıl değişti Bayan Freeman?"

Kadın bir gazete bayiinin önünden geçtiklerini ve dışarıdaki tabelada YERALTI FACİASINDA ALTMIŞ KİŞİ KAYIP yazısını gördüğünü söyledi.

"Lonnie, şuna bak!"

"Ne?" Lonnie başını uzattı, ama gazete bayii geride kalmıştı bile.

"'Yeraltı Faciasında Altmış Kişi Kayıp' yazıyordu. Metroyu mu kast ediyorlar acaba?"

"Evet... metrodur. Kaza mı olmuş?"

"Bilmiyorum." Doris öne eğildi. "Şoför bey, sizin haberiniz var mı acaba? Metro kazası mı olmuş?"

"Çarpışma mı diyorsunuz hanımefendi? Haberim yok."

"Radyonuz var mı?"

"Takside yok hanımefendi."

"Lonnie?"

"Hımm..."

Ama Lonnie'nin ilgisini yitirdiğini görebiliyordu. Lonnie yine ceplerini karıştıracak (üç parçalı takımını giydiğinden bir sürü cebi vardı), John Squales'in adresinin bulunduğu kâğıt parçasının peşine düşecekti yine.

Tabelada gördüğü tebeşirle yazılmış yazı Doris'in aklından çıkmıyordu, aslında METRO FACİASINDA ALTMIŞ KİŞİ KAYIP demeleri gerekirdi. Ama... YERALTI FACİASINDA ALTMIŞ KİŞİ KAYIP denmişti. Bundan rahatsız olmuştu. "Öldü" denmiyordu, "kayıp" deniyordu, eskiden haberlerde denizde boğulan denizciler hakkında söylendiği gibi.

YERALTI FACİASI.

Bu hoşuna gitmemişti. Ona mezarlıkları, kanalizasyonları, metrodan dışarı ansızın sürü halinde akın edip kollarını, belki de dokunaçlarını platformlarda bekleyen bahtsız yolculara dolayarak onları karanlığın içine çeken derileri sarkık, soluk, bağrışan yaratıkları çağrıştırıyordu...

Sağa saptılar. Köşede deri kıyafetli üç çocuk park edilmiş motosikletlerinin yanında duruyordu. Başlarını kaldırıp taksiye

baktılar. Bir an sanki motosikletçilerin kafası insan kafası değilmiş gibi geldi, batan güneşin ışıkları o an Doris'in yüzüne neredeyse tam karşısından vuruyordu. O iğrenç anda Doris o siyah deri ceketlerin tepesinde parlak fare kafalarının, kara gözleriyle taksiye bakan fare kafalarının durduğundan emindi. Sonra ışığın açısı çok az değişince elbette yanılmış olduğunu gördü; Amerikan şekercilerinin İngiliz versiyonunun önünde sadece sigara içen üç genç adam duruyordu.

"İşte geldik," dedi Lonnie etrafa bakınmayı kesip pencereden dışarıyı göstererek. "Crouch Tepesi Yolu" yazılı bir tabelanın önünden geçiyorlardı. Uykulu, ihtiyar dul kadınları andıran eski tuğla evler iki yandan sanki taksiye yaklaşmış ve sanki boş pencereleriyle tepeden taksiye bakıyorlardı. Önlerinden iki veya üç tekerlekli bisikletler süren birkaç çocuk geçti. İki çocuk bir kaykaya binmeye çalışıyor ve pek beceremiyorlardı. İşten eve dönmüş babalar birlikte oturmuş, sigara tüttürerek sohbet edip çocukları seyrediyorlardı. Her şey rahatlatıcı bir şekilde normaldi.

Taksi iç karartıcı bir görünüşü olan bir restoranın önünde durdu. Restoranın penceresindeki küçük ve lekeli bir afişte TAMAMEN RUHSATLI yazıyordu, ortadaki çok daha büyük bir afişte ise paket köri servisi yapıldığı bildiriliyordu. Pervazın iç kısmında devasa bir gri kedi uyuyordu. Restoranın yanında bir telefon kulübesi vardı.

"İşte geldik beyim," dedi taksi şoförü. "Arkadaşınızın adresini öğrenin de sizi götüreyim."

"Olur," diyen Lonnie taksiden indi.

Doris takside bir an oturduktan sonra bacaklarını biraz hareket ettirmek istediğine karar vererek dışarı çıktı. Sıcak rüzgâr hâlâ esmekteydi. Rüzgârın etkisiyle etekleri dizlerine dolandı ve ardından bacağına eski bir dondurma kâğıdı yapıştı. Doris yüzünü tiksintiyle ekşiterek dondurma kâğıdından kurtuldu. Başını kaldırınca kristal camlı pencerenin ardındaki iri, gri erkek kediyle göz göze geldi. Tek gözlü kedi anlaşılmaz bir ifadeyle bakışlarına karşılık veriyordu. Çok eskiden girdiği bir savaşta yüzünün

yarısı pençelenerek parçalanmıştı. Geride pembemsi yara izleri, süt rengi bir katarakt ve birkaç kıl tutamı kalmıştı.

Kedi pencerenin ardından Doris'e sessizce miyavladı.

Birden midesi bulanan Doris telefon kulübesine gidip kirli camların birinden içeri baktı. Lonnie başparmağıyla işaretparmağını birleştirip halka yaparak ona göz kırptı. Sonra telefona on peni atıp birisiyle konuştu. Güldü... cam ses geçirmiyordu. Kedi gibiydi. Doris kediye bakındı, ama pencerede şimdi kimse yoktu. Pencerenin ardındaki loşlukta masaların üstüne ters konmuş sandalyelerle süpürge kullanan yaşlı bir adamı seçti. Tekrar telefon kulübesine döndüğünde Lonnie bir şeyleri not alıyordu. Kalemini cebine koyup elinde tuttuğu kâğıdı kaldırdı, Doris kâğıtta bir adres yazılı olduğunu görebildi, bir iki şey daha söyledi ve sonra telefonu kapatıp dışarı çıktı.

Adresi zafer kazanmışcasına Doris'e doğru salladı. "Evet, işte ad..." Gözleri Doris'in arkasına çevrildi ve kaşları çatıldı. "O salak *taksi* nereye kayboldu?"

Doris döndü. Taksi ortalıkta yoktu. Önceden durduğu yerde sadece kaldırımın kenar taşlarıyla sokakta aylakça savrulan birkaç kâğıt vardı, o kadar. Sokağın diğer tarafındaki iki çocuk birbirlerini tutmuş gülüşüyorlardı. Doris bir tanesinin elinin çarpık çurpuk olduğunu gördü... sanki daha çok bir pençeye benziyordu. Ulusal Sağlık Kurumu'nun böyle vakalarla ilgilenmesi gerektiğini düşündü. Çocuklar Doris'in kendilerini incelediğini görünce kucaklaşıp yine kıkırdadılar.

"*Bilmiyorum,*" dedi Doris. Kendini şaşkın ve biraz sersemlemiş hissediyordu. Sıcak, sürekli hızla esip duran rüzgâr, ışığın neredeyse boyaymış gibi görünmesi...

"O sırada saat kaçtı?" diye sordu Farnham birden.

"Bilmiyorum," dedi Doris Freeman anılarından birden çıkarılınca irkilerek. "Altıydı herhalde. Belki yirmi geçiyordu."

"Anlıyorum, devam edin," dedi Farnham ağustosta günbatımının yediden önce asla başlamadığını gayet iyi bilerek.

"Eee, şimdi ne *yaptı* ki bu?" diye sordu Lonnie etrafa bakınmayı sürdürerek. Sanki sinirlendiği için taksinin birden ortaya çıkıvermesini bekler gibiydi. "Öylece alıp başını gitti mi yani?"

"Belki sen elini kaldırınca," dedi Doris elini kaldırıp Lonnie'nin telefon kulübesindeyken yaptığı gibi baş ve işaretparmaklarını birleştirerek halka şekline getirip, "belki sen bunu yapınca adam git diyorsun sanmıştır."

"Taksimetrede iki buçuk pound yazarken gitmesi için epey el sallamam gerekirdi," diye homurdanan Lonnie kaldırıma yürüdü. Crouch Tepesi Yolu'nun diğer tarafındaki iki küçük çocuk hâlâ kıkırdıyordu. "Hey!" diye seslendi Lonnie. "Baksanıza çocuklar!"

"Amerikalı mısınız bayım?" diye karşılık verdi pençe elli çocuk.

"Evet," dedi Lonnie gülümseyerek. "Burada bir taksi vardı, gördünüz mü? Nereye gittiğini gördünüz mü?"

İki küçük çocuk bu soruyu düşünür gibiydiler. Oğlanın arkadaşı, kahverengi saç örgüleri ters yönlere dönük, üstü başı dağınık, beş yaşlarında bir kızdı. Karşı kaldırımda öne çıkarak ellerini megafon şekline sokup gülümsemeyi sürdürerek onlara seslendi, megafon şeklindeki ellerinin arasından gülümseyerek seslendi: "*S.kt.r git Joe!*"

Lonnie'nin ağzı açık kalakaldı.

"*Bayım! Bayım! Bayım!*" diye ciyaklayan çocuk biçimsiz eliyle durmadan selam vermeye başladı. Sonra ikisi birden koşarak köşeyi dönüp arkalarında sadece kahkahalarının yankılarını bırakarak gözden kayboldular.

Lonnie afallamış bir halde Doris'e baktı.

"Crouch End'deki bazı çocuklar Amerikalıları pek sevmiyor galiba," dedi bitkince.

Doris kaygıyla etrafa bakındı. Sokak şimdi bomboş görünüyordu.

Lonnie onun beline sarıldı. "Evet tatlım, anlaşılan yürümemiz gerekecek."

"Bunu istediğime emin değilim. O çocuklar ağabeylerini ça-

ğırmaya gitmiş olabilirler." Şaka yaptığını göstermek için güldü, ama sesi fazla tiz çıktı. Akşamın büründüğü bu gerçeküstü havadan pek hoşlanmamıştı. Otelde kalmış olmalarını yeğlerdi.

"Başka yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi Lonnie. "Sokak taksi kaynamıyor, değil mi?"

"Lonnie, taksici neden bizi böyle ortada bıraktı ki? Çok *iyi* bir insana benziyordu."

"Hiçbir fikrim yok ama John bana yolu güzel tarif etti. Brass End diye bir sokakta oturuyormuş, çok küçük bir çıkmaz sokakmış, *Londra haritası*nda yokmuş." Konuşurken Doris'i telefon kulübesinden, paket köri servisi yapan restorandan, şimdi boş olan kaldırımdan uzaklaştırıyordu. Yine Crouch End Yolu'nda yürümeye başlamışlardı. "Sağa dönüp Hillfield Caddesi'ne gireceğiz, yarısında sola sapacağız, sonra da ilk sokaktan sağa... yoksa sol muydu? Her neyse, Petrie Sokağı'na çıkacağız. Soldan ikinci sokak Brass End'miş."

"Bütün bunları aklında tutabildin ha?"

Lonnie cesur bir edayla, "Benden iyi tanık olur," deyince Doris kendini tutamayıp güldü. Lonnie'nin, şartları olduğundan daha iyi göstermek gibi bir özelliği vardı.

Karakolun girişindeki duvarda bir Crouch End haritası asılıydı, *Londra haritası*ndan çok daha ayrıntılıydı. Farnham haritaya yaklaşıp elleri ceplerinde inceledi. Karakolda şimdi çıt çıkmıyor gibiydi. Vetter hâlâ dışarıdaydı, o saçma fikirleri kafasından atsa çok iyi olurdu, Raymond da çantasını çaldıran kadınla işini çoktan bitirmişti.

Farnham parmağını taksicinin onları terk ettiği yer olma ihtimali en yüksek noktaya koydu (o da kadının söyledikleri doğruysa). Arkadaşlarının evine giden yol hiç karmaşık görünmüyordu. Crouch Tepesi Yolu'ndan Hillfield Caddesi'ne, sonra sola sapıp Vickers Sokağı'na, ardından yine sola sapıp Petrie Sokağı'na. Petrie Sokağı'na sonradan eklenmiş gibi duran Brass End en fazla altı sekiz bina uzunluğunda görünüyordu. Yolun

tamamı bir buçuk kilometre civarındaydı. Amerikalılar bile bu kadarcık yolda kaybolmadan gidebilmeliydiler.

"Raymond!" diye seslendi. "Hâlâ burada mısın?"

Komiser yardımcısı Raymond içeri girdi. Üstünde sokak kıyafetiyle poplinden hafif bir rüzgârlık vardı. "Çıkmak üzereyim sakalsız dilber."

"Kes şunu," dedi Farnham yine de gülümseyerek. Raymond'dan biraz ürküyordu. O tuhaf herifin suçlulardan çok da farklı olmadığını bir bakışta anlıyordunuz. Ağzının sol kenarından neredeyse âdemelmasına kadar inen kalın bir sicim gibi inen çarpık çurpuk, beyaz bir yara izi vardı. Bir keresinde bir yankesici tarafından gırtlağının kırık bir şişe parçasıyla az kalsın kesildiğini öne sürüyordu. Farnham bunun palavra olduğunu düşünüyordu. Raymond'ın yankesicilerin parmaklarını kırmayı çıkan sesler, özellikle de eklemlerin kırılma sesleri yüzünden sevdiğini düşünüyordu.

"Sigaran var mı?" diye sordu Raymond.

Farnham iç geçirerek ona bir tane verdi. Sigarayı yakarken, "Crouch Tepesi Yolu'nda köri satan bir yer var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok güzelim," dedi Raymond.

"Tahmin etmiştim."

"Bir sorun mu var canım?"

"Hayır," dedi Farnham biraz fazla sert bir sesle, Doris Freeman'ın topak topak olmuş saçlarıyla fal taşı gibi açılmış gözlerini anımsayarak.

Doris ve Lonnie Freeman, Crouch Tepesi Yolu'nun tepesine yakın bir yerden Hillfield Caddesi'ne saptılar, burada lüks görünen haşmetli evler vardı... bunlar sadece kabuk diye düşündü Doris, herhalde içleri bir cerrah titizliğiyle daire ve pansiyonlara bölünmüştür.

"İyi gidiyoruz," dedi Lonnie.

Doris, "Evet, ke..." diye söze başlamışken hafif bir inilti yükseldi.

Durdular. İnilti neredeyse tam sağlarından geliyordu, orada küçük bir bahçeyi çevreleyen çalıdan yüksek bir çit vardı. Lonnie sesin geldiği tarafa yönelince Doris onu kolundan kavradı. "Lonnie, hayır!"

"Ne demek hayır?" diye sordu Lonnie. "Biri yaralanmış."

Doris onun peşinden kaygıyla gitti. Çalıdan çit yüksek ama inceydi. Lonnie çalıyı aralayınca ardından çiçeklerle çevrili, küçük bir çimenlik ortaya çıktı. Çimenlik yemyeşildi. Ortasından duman çıkan siyah bir leke vardı, en azından Doris'e ilk bakışta öyle geldi. Lonnie'nin omzunun yanından tekrar bakınca, Lonnie'nin omzunun üstünden bakamayacağı kadar yüksekteydi, bunun insan şeklinde bir çukur olduğunu gördü. İçinden duman şeritleri yükseliyordu.

YERALTI FACİASINDA ALTMIŞ KİŞİ KAYIP diye düşündü birden.

İnilti çukurdan geliyordu ve Lonnie çalıdan çiti güçlükle geçerek oraya yaklaştı.

"Lonnie," dedi Doris, "yapma ne olur."

"Biri yaralanmış," diye tekrarlayan Lonnie güçbela diğer tarafa tamamen geçerken bir yırtılma sesi duyuldu. Doris onun çukura doğru gittiğini gördü. Sonra kapanan çalıdan çitten Lonnie'nin uzaklaştığını hayal meyal seçebilmeye başladı. Peşinden gitmeye kalkışınca çalıdan çitin kısa, sert dalları üstünü başını çizdi. Kolsuz bir bluz giymişti.

"Lonnie," diye seslendi birden ödü koparak. "Lonnie, geri dön!"

"Bir dakika tatlım!"

Ev, çalıdan çitin tepesinden kayıtsızca ona bakıyordu.

İniltiler sürüyordu, ama ses şimdi kalınlaşmıştı... boğuk, neredeyse neşeli seslerdi. Lonnie bunu *duyamıyor* muydu?

Lonnie'nin, "Hey, aşağıda biri mi var?" diye seslendiğini duydu. "Aşağıda... Ah! Hey! *Tanrım!*" Lonnie birden çığlık attı. Doris onun çığlık attığını ilk kez duyuyordu ve bu ses dizlerinin bağını çözdü. Çalıdan çitte geçebileceği bir açıklık bulmaya çalıştı telaşla ama göremedi. Zihninde görüntüler belirdi; bir an-

lığına fareye benzeyen motosikletçiler, çiğnenmiş pembe suratlı kedi, pençe elli çocuk...

"Lonnie!" diye haykırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Şimdi boğuşma sesleri vardı. İnilti kesilmişti. Ama çitin diğer tarafından şapırtılar geliyordu. Sonra birden Lonnie, donuk yeşil, sert yaprakların arasından, sanki çok şiddetli bir şekilde itilmiş gibi uçarak geçti. Takımının ceketinin sol kolu yırtılmıştı ve üstüne siyah bir sıvı bulaşmıştı, çimenlikteki çukur gibi dumanı tüten bir sıvı.

"Doris, kaç!"

"Lonnie, ne..."

"*Kaç!*" Lonnie'nin yüzü kireç gibi bembeyazdı.

Doris telaşla etrafa bakınıp polis aradı. *Herhangi birini* aradı ama Hillfield Caddesi büyük ve terk edilmiş bir şehrin parçasıymış gibi bomboştu. Sonra dönüp tekrar çalıdan çite bakınca ardında bir şeyin, siyahtan da öte bir şeyin kımıldadığını gördü; abanoz gibi, ışığın zıttı gibi bir şeydi.

Şapırtılar çıkarıyordu.

Bir süre sonra çalıdan çitin kısa, sert dalları hışırdamaya başladı. Doris hipnotize olmuş şekilde bakakaldı. Vetter'la Farnham'a söylediğine göre orada sonsuza dek öylece durabilirdi, Lonnie kolunu sertçe tutup ona bağırmasa, evet, çocuklara bile sesini yükseltmeyen Lonnie *bağırmıştı*, şimdi hâlâ orada duruyor olabilirdi. Orada duruyor olabilirdi veya...

Ama kaçtılar.

"Nereye?" diye sormuştu Farnham ama Doris bilmiyordu. Lonnie tamamen kendini kaybetmişti, panik ve tiksintiyle isteri krizine kapılmıştı... Doris'in cidden tek bildiği buydu. Lonnie onu bileğinden kelepçe gibi tutmuştu ve çalıdan çitin tepesinde yükselen evle çimenlikte dumanı tüten çukurdan kaçmışlardı. Bunlar emin olduğu şeylerdi, gerisiyse hayal meyal bir izlenimler zincirinden ibaretti.

Koşmak başta güç olmuştu, sonraysa yokuş aşağı gittikleri için kolaylaşmıştı. Bir köşeden sapmış, sonra tekrar sapmışlardı. Yüksek sundurmalı ve kapalı yeşil panjurları olan gri evler

onlara kör emekliler gibi bakıyorlardı sanki. Doris, Lonnie'nin üstüne o siyah sıvı bulaşmış ceketini çıkarıp attığını hatırlıyordu. Sonunda daha geniş bir sokağa gelmişlerdi.

"Dur," demişti Doris nefes nefese. "Dur, yetişemiyorum!" Sanki sıcak bir mızrak saplanmış gibi olan böğrünü serbest olan eliyle tutuyordu.

Lonnie durmuştu. İnsanların oturduğu bölgeden çıkmışlardı ve Crouch Sokağı'yla Norris Yolu'nun köşesinde durmaktaydılar. Norris Yolu'nun diğer ucundaki bir tabela, Slaughter Towen'in bir buçuk kilometre ötede olduğunu söylüyordu.

"İngilizcedeki Town, yani kasaba kelimesi miydi acaba?" diye sordu Vetter.

"Hayır," dedi Doris Freeman. Slaughter *Towen*'di, "e" ile yazılmıştı.

Raymond, Farnham'dan otlandığı sigarayı söndürdü. "Çıkıyorum," dedikten sonra Farnham'a daha yakından baktı. "Bebeğim kendine daha iyi bakmalı. Gözlerinin altında kocaman siyah torbalar oluşmuş. Avuçların da kıllı mı bari canım?" diyerek kahkahayı bastı.

"Crouch Sokağı diye bir yer duydun mu?" diye sordu Farnham.

"Crouch Tepesi Yolu'nu diyorsun."

"Hayır, Crouch Sokağı diyorum."

"Hiç duymadım."

"Peki ya Norris Sokağı?"

"Bassingstoke'ta bir tane var, anacaddeden..."

"Hayır, burada."

"Hayır... *burada* duymadım bebeğim."

Farnham nedense, oysa kadının kafadan çatlak olduğu belliydi, ısrar etti. "Peki ya Slaughter Towen?"

"Towen mi dedin? Town olmasın?"

"Hayır."

"Hiç duymadım, ama duysam bile uzak dururdum."

"Neden?"

"Çünkü eski Druid jargonunda bir touen veya towen, ayin adaklarının yapıldığı yerdi, yani adamın ciğerlerini sökerlerdi." Sonra rüzgârlığının fermuarını çekip dışarı çıktı.

Farnham onun peşinden huzursuzca baktı. *O son dediğini uydurmuştur* dedi kendine. *Sid Raymond gibi bir andaval Druidleri nereden bilecek ki?*

Doğruydu. Ayrıca böyle bir bilgiyi bir şekilde edinmiş olsa *bile*, değişmeyen tek bir gerçek vardı ki o kadın...

"Deliriyorum galiba," dedi Lonnie ve titrek bir kahkaha attı.

Doris az önce saatine bakmış ve her nasılsa sekize çeyrek kaldığını görmüştü. Işık değişmişti; net bir turuncuyken, Norris Yolu'ndaki dükkânların pencerelerinden yansıyan ve yolun karşısındaki bir kilise kulesini sanki pıhtılaşmış kana bulayan koyu, bulanık bir kırmızıya dönüşmüştü. Güneş ufukta yassılaşmış bir küreydi.

"Orada ne oldu?" diye sordu Doris. "Ne oldu Lonnie?"

"Ceketimi de kaybettim. Ne notmuş ama."

"Kaybetmedin, çıkardın. Üstü şeyle kaplıydı..."

"Salak salak konuşma!" diye bağırdı Lonnie öfkeyle ama gözlerinde öfke yoktu; yumuşak, şokta, kıpır kıpırdılar. "Kaybettim, o kadar."

"Lonnie, o çalıdan çitten geçince ne oldu?"

"Hiç. Bunu konuşmayalım. Neredeyiz?"

"Lonnie..."

"Hatırlayamıyorum," dedi Lonnie daha yumuşak bir sesle. "Hepsi silinmiş. Oradaydık... bir ses duyduk... sonra kaçıyordum. Tek hatırlayabildiğim bu." Sonra ürkütücü ölçüde çocuksu bir sesle ekledi: "Hem neden ceketimi atayım ki? Onu seviyordum. Pantolona uyuyordu." Başını geriye atıp korkutucu, manyakça bir kahkaha patlatınca, Doris birden Lonnie'nin çalıdan çitin ardında gördüğü her ne ise en azından kısmen iç dengesini bozduğunu anladı. Aynı şeyin kendisinin de başına gelmeyeceğinden emin değildi, eğer görmüş olsaydı. Önemi yoktu. Bura-

dan kurtulmaları gerekiyordu. Otele, çocukların yanına dönmeliydiler.

"Taksi tutalım. Eve gitmek istiyorum."

"Ama John..." diye söze başladı Lonnie.

"*John'u boşver!*" diye haykırdı Doris. "Buranın her şeyi ters *ve bir taksiye atlayıp eve gitmek istiyorum!*"

"Evet, tamam. Peki." Lonnie titreyen elini alnında gezdirdi. "Bunu ben de isterim. Mesele şu ki ortalıkta taksi yok."

Aslında geniş ve arnavutkaldırımlı Norris Yolu'nda hiç trafik yoktu. Tam ortasından eski tramvay rayları geçiyordu. Diğer tarafında, bir çiçekçinin önünde çok eski bir üç tekerlekli araba duruyordu. Biraz daha ileride, kendi taraflarındaysa bir Yamaha motosiklet duruyordu. Hepsi buydu. Araba seslerini *duyabiliyorlardı,* ama çok uzaktan ve hayal meyal.

"Belki de sokak onarım sebebiyle kapatılmıştır," diye mırıldanan Lonnie daha sonra tuhaf bir şey yaptı, en azından normalde gayet rahat ve özgüvenli biri olduğu için tuhaf gelen bir şey. Takip edildiklerinden korkarcasına başını çevirip arkaya baktı.

"Yürürüz," dedi Doris.

"Nereye?"

"Nereye olursa. Crouch End'den uzağa. Buradan uzaklaşırsak taksi bulabiliriz." Birden en azından buna emin olmuştu.

"Tamam." Lonnie o an bu konuyla ilgili kararları tamamen ona bırakmaya dünden razı gibiydi.

Norris Yolu'nda batan güneşe doğru yürümeye başladılar. Uzaktan gelen trafik uğultusu sabit kalıyor, ne alçalıyor ne de yükseliyordu. Durmadan esen rüzgâr gibiydi. Issızlık Doris'in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Gözetlendiklerini hissediyor, bu hisse aldırmamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Ayak sesleri

(YERALTI FACİASINDA ALTMIŞ KİŞİ KAYIP)

yankılanıyordu. Çalıdan çitte olanlar aklını giderek daha çok kurcalıyordu ve sonunda tekrar sormaya mecbur kaldı.

"Lonnie, o *neydi?*"

Lonnie, "Hatırlamıyorum. Hatırlamak da *istemiyorum,*" diye kestirip attı.

Kapalı bir marketin önünden geçtiler... arkadan görünen minik kafaları andıran bir hindistancevizi yığını camekâna yaslanmıştı. Bir çamaşırhanenin önünden geçtiler, çamaşır makineleri soluk pembe kartonpiyer duvarlardan sökülmüştü, can çekişen dişetlerinden sökülen dörtgen dişler gibi. Üstüne eskimiş bir KİRALIK DÜKKÂN yazısı asılmış sabun lekeli bir camekânın önünden geçtiler. Sabun lekelerinin ardında bir şey kımıldayınca Doris, bir kedinin kavgada yaralanmış pembe ve tutam tutam kıllı yüzünün kendisine baktığını gördü. Aynı gri erkek kediydi bu.

Kendini yoklayınca yavaşça artan bir dehşete kapıldığını fark etti. Sanki bağırsakları karnında ağır ağır gezinmeye başlamıştı. Ağzında ekşi, kötü bir tat vardı, güçlü bir gargarayla çalkalamış gibi. Norris Yolu'nun arnavutkaldırımı taşları günbatımında taze kana bulanmıştı sanki.

Bir altgeçide yaklaşıyorlardı. İçerisi karanlıktı. *Yapamam*, dedi zihni tartışma kabul etmezcesine. *Oraya giremem, orada her şey olabilir, lütfen ısrar etme çünkü yapamam.*

Zihninin bir başka bölümüyse ona, geri dönmeye, içinde o gezgin kedi bulunan boş dükkânın (kedi restorandan buraya nasıl gelmişti ki? Sormamak, hatta fazla düşünmemek en iyisiydi), tuhaf bir şekilde ağza benzeyen çamaşırhanenin, Küçük Kafalar Marketi'nin önünden tekrar geçmeye katlanamayacağını söyledi. Bunları yapabileceğini sanmıyordu.

Artık altgeçide iyice yaklaşmışlardı. Birden altgeçidin üstünden tuhaf renkli, kemik beyazıydı, altı vagonlu bir tren irkiltici bir anilikle geçiverdi, damadı karşılamaya koşan çılgın, çelik bir gelin gibi. Tekerleklerinden parlak kıvılcımlar saçılıyordu. İkisi de refleksle geriye sıçradılar, ama haykıran Lonnie oldu. Doris ona bakınca, Lonnie'nin şu son bir saat içinde daha önce hiç görmediği, varlığından bile şüphelenmediği birine dönüştüğünü gördü. Saçı her nasılsa grileşmiş gibiydi ve Doris kendine bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu azimle, elinden geldiğince azimle söylese de karar vermesini sağlayan o saçın görünüşü oldu. Lonnie geri dönecek halde değildi, dolayısıyla tek seçenek altgeçitti.

"Haydi gel," deyip Lonnie'nin elini tuttu. Kendi elinin titrediği fark edilmesin diye sertçe kavradı. "Bir an önce başlayalım da bitsin." Öne düştü ve Lonnie kuzu gibi peşinden geldi.

Tam çıkmak üzereydiler ki Doris neredeyse gülünç bir rahatlamayla bu yeraltı geçidinin çok kısa olduğunu düşündü, bir el üst kolunu kavradı.

Doris çığlık atmadı. Ciğerleri küçük ve buruşuk kâğıt poşetler gibi içine göçmüştü sanki. Zihni bedenini terk edip... uçuvermek istiyordu. Lonnie elini bıraktı. Olanların farkında değil gibiydi. Yürüyerek diğer tarafa çıktı... Doris sadece bir anlığına onun siluetini, günbatımının parlak kan kırmızısının önünde duran sırık gibi siluetini gördü ve sonra Lonnie gözden kayboldu.

Üst kolunu tutan el kıllıydı, goril eli gibiydi. Doris'i acımasızca döndürerek isli beton duvara yaslanmış, ağır, iki büklüm bir figüre doğru çevirdi. Figür iki beton sütunun çifte gölgeleri arasında duruyordu ve Doris'in tek seçebildiği buydu, o şekil ve iki tane parlak yeşil göz.

"Bize bir sigara versene aşkım," dedi cockney aksanlı, boğuk bir ses; Doris'in burnuna çiğ et, bol yağda kızartılmış patates ve çöp tenekelerinin diplerindeki artıklar gibi tatlı ve iğrenç bir koku geldi.

O yeşil gözler kedi gözleriydi. Doris birden korkunç bir şekilde şuna emin oldu ki o iki büklüm figür gölgelerin arasından çıksa o süt beyazı kataraktlı gözü, pembe yara izini, gri tüy tutamlarını görecekti.

Kolunu çekip kurtararak geriledi ve yakınında bir şeyin havayı yardığını hissetti. Bir el? Pençeler? Bir tıslama...

Tepeden başka bir tren geçti. Gürlemesi müthişti, beyin sarsıcıydı. Siyah kar gibi kurum yağdı. Doris panikle körlemesine kaçtı, o akşam ikinci kez nereye gittiğini... ya da ne kadar gideceğini bilmeden.

Kendine gelmesini sağlayan Lonnie'nin ortadan kaybolduğunu fark etmesi oldu. Kirli bir tuğla duvara çökercesine yaslanmış, içini yakan derin soluklar alıyordu. Hâlâ Norris Yolu'ndaydı, (en azından orada olduğuna inandığını söyledi iki polise, geniş

sokak hâlâ arnavutkaldırımlıydı ve tramvay rayları hâlâ tam ortadan geçiyordu, ama boş dükkânların yerini harabeye dönmüş, boş depolar almıştı. DAWGLISH & OĞULLARI yazılıydı bir tanesinin isli tabelasında. İkincisinin soluk tuğla duvarınaysa çok eskimiş yeşil harflerle ALHAZRED yazılmıştı. Bu ismin altında da Arapça yazılar vardı.

"Lonnie!" diye seslendi. Sessizliğe karşın ne yankı vardı ne de sesi uzaklara kadar gidiyordu. Hayır, tamamen sessiz değildi, dedi onlara, hâlâ trafik sesi vardı ve sanki daha yakından geliyordu, ama birazcık. Kocasının ismi sanki ağzından taş gibi ayaklarının dibine düşüyordu. Günbatımının kan kırmızısı yerini alacakaranlığın soğuk gri kül rengine bırakmıştı. Doris burada, Crouch End'de, *hâlâ* Crouch End'deyse tabii, geceye yakalanabileceğini ilk kez fark ettiğinde yeniden dehşete kapıldı.

Vetter'la Fernham'a, telefon kulübesine varışlarıyla son yaşanan dehşet arasında geçen belirsiz zaman süresince mantıklı düşünmediğini söyledi. Korkmuş bir hayvan gibi tepki vermişti, o kadar. Şimdiyse yapayalnızdı. Lonnie'yi istiyordu, bunun dışında bildiği pek bir şey yoktu. Cambridge Sirki'ne yedi sekiz kilometre uzaklıkta olan bu bölgenin neden bu kadar ıssız olduğunu merak etmeyi aklına getirmediği kesindi.

Doris Freeman kocasına seslenerek yürümeye başladı. Sesi yankılanmasa da ayak sesleri yankılanır gibiydi. Norris Yolu'na gölgeler dolmaya başladı. Tepedeki gökyüzü o an mordu. Belki alacakaranlık veya kendi bitkinliği yüzünden, depolar sanki yolun üstüne açlıkla eğiliyormuş gibi geliyordu. Onlarca, belki de yüzlerce yıllık kirle kaplı pencereler ona bakıyordu sanki. Tabelalardaki isimler de giderek daha tuhaf, hatta manyakça oluyorlardı, en azından telaffuzları mümkün değildi. Sesli harfler yanlış yerlerdeydi ve sessiz harfler insan dilinin telaffuz edemeyeceği şekillerde yan yana konmuştu. Bir tanesinde CTHULHU KRYON yazılıydı ve altında yine Arapça yazılar vardı. Bir başkasındaysa YOGSOGGOTH yazıyordu. Yine bir başkasında R'YELEH yazılıydı. Özellikle bir tanesi aklında kaldı: NRTESN NYARLATHOTEP.

"Böyle saçmalıkları nasıl aklınızda tutabildiniz?" diye sordu Farnham.

Doris Freeman yavaşça bezgin bir şekilde kafasını salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Uyanır uyanmaz unutmak istediğiniz bir kâbus gibi ama çoğu rüya gibi kaybolup gitmiyor; durmadan, durmadan, durmadan kalıyor."

Tramvay raylarıyla ortadan bölünmüş, arnavutkaldırımlı Norris Yolu sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Doris yürümeyi sürdürse de, koşabileceğine inanmasa da sonradan koştuğunu söyledi, artık Lonnie'ye seslenmiyordu. İliklerine işleyen müthiş bir korkunun pençesindeydi, bir insanın delirmeden ya da can vermeden bu kadar korkabileceğine inanmazdı. Korkusunu ancak tek bir şekilde tarif edebileceğini ama bunun bile zihniyle kalbinde açılan boşluğu pek anlatamayacağını söyledi. Sanki artık yeryüzünde değil de başka bir gezegendeymiş, insan zihninin kavrayamayacağı kadar yabancı bir gezegendeymiş gibi hissettiğini söyledi. *Açılar* farklı görünüyordu, dedi. *Renkler* farklı görünüyordu. Ayrıca... ama boşuna uğraşıyordu.

Tek yapabildiği kocaman ve korkunç binaların arasında, kuşüzümü rengindeki huysuz bir göğün altında yürüyerek bütün bunların sona ermesini ummaktı.

Sona erdi de.

İlerideki kaldırımda iki kişinin durduğunu fark etti; daha önce Lonnie'yle birlikte gördüğü çocuklardı bunlar. Oğlan pençe eliyle küçük kızın çirkin örgülerini okşuyordu.

"Amerikalı kadın gelmiş," dedi oğlan.

"Kaybolmuş," dedi kız.

"Kocasını kaybetmiş."

"Yolunu kaybetmiş."

"Daha karanlık yolu bulmuş."

"Bacaya giden yolu."

"Umudunu yitirmiş."

"Yıldızlardan Gelen Islıkçı'yı bulmuş..."

"... Boyut Yiyici'yi..."

"... Kör Kavalcı'yı..."

Giderek daha hızlı konuşuyorlardı, nefes nefese ayin okurcasına çok çabuk. Sözleri Doris'in başını döndürüyordu. Binalar üstüne eğiliyordu. Yıldızlar çıkmıştı, ama *Doris*'in yıldızları değildi bunlar, altlarında küçük bir kızken dilekler dilediği ya da genç kızken flört ettiği yıldızlar değildi, bunlar kaçık takımyıldızlarındaki manyak yıldızlardı... Elleri kulaklarına gitti ve sesleri durduramayınca çocuklara haykırdı:

"*Kocam nerede? Lonnie nerede? Ona ne yaptınız?*"

Sessizlik oldu. Sonra kız konuştu: "Aşağıya gitti."

Oğlan, "Bin Yavrulu Keçi'ye gitti."

Kız gülümsedi, şeytani bir masumiyetle dolu, fesat bir gülümsemeydi bu. "Gitmemezlik edemezdi zaten, değil mi? İşaretliydi. Sen de gideceksin."

"Lonnie! *Ona ne yaptı...*"

Oğlan ellerini kaldırıp Doris'in anlayamadığı tiz, akıcı bir dilde ayin okumaya başladı, ama Doris söylenenleri anlamasa da seslerin uyandırdığı korku yüzünden az daha delirecekti.

"O zaman sokak kımıldamaya başladı," dedi Vetter'la Farnham'a. "Kaldırım taşları halı gibi dalgalanmaya başladılar. Yükselip alçalıyorlardı durmadan. Tramvay rayları parçalanıp havaya fırladılar, bunu hatırlıyorum, yıldız ışıklarını yansıttıklarını hatırlıyorum, sonra kaldırım taşları da gevşemeye başladı, önce teker teker, sonra hep birden. Karanlığın içine uçtular. Koparken yırtılıyormuş gibi bir ses çıkarıyorlardı. Gıcırtılı bir yırtılma sesi... deprem sesi öyledir herhalde. Sonra... bir şey *gelmeye* başladı..."

"Ne?" diye sordu Vetter. Öne eğilmiş, delici bakışlarını kadından ayırmıyordu. "Ne gördünüz? Neydi?"

"Dokunaçlar," dedi kadın yavaşça ve duraksayarak. "Dokunaçtılar galiba. Ama yaşlı banyan ağaçları kalınlığındaydılar, sanki her biri daha küçük milyonlarca dokunaçtan oluşuyordu... bir de vantuza benzeyen pembe şeyler vardı... ama insan yüzüne benzedikleri de oluyordu... bir tanesi Lonnie'nin yüzüne benziyordu... hepsi de acı çekiyorlardı. Altlarında, sokağın altındaki

karanlıkta, *aşağıdaki* karanlıkta bir şey daha vardı. *Gözlere* benzeyen bir şey..."

Bu noktada sinir krizi geçirmiş ve anlatmaya bir süre devam edememişti, gerçi anlatacağı bir şey kalmadığı da ortaya çıkmıştı. Doğru dürüst hatırladığı bir sonraki şey kapalı bir gazete bayiinin kapısının önüne sinmiş olduğuydu. Karşısında arabaların gelip geçtiğini ve neon lambalarının rahatlatıcı ışıklarını görmese, şimdi hâlâ orada oturuyor olabileceğini söylemişti onlara. Önünden iki kişi geçince, o iki fesat çocuktan korkan Doris göl gelerin içine iyice sinmişti. Ama bu kişilerin çocuk olmadıklarını görmüştü, el ele yürüyen bir delikanlıyla genç kızdılar. Delikanlı yeni Martin Scorsese filminden bahsediyordu.

Doris gazete bayiinin kapısının rahatlatıcı karanlığına her an geri dönmeye hazır bir halde ihtiyatla kaldırıma çıkmıştı, ama buna gerek yoktu. Elli metre ileride epey işlek bir kavşak vardı, arabalarla kamyonlar bir trafik ışığının önünde bekliyorlardı. Yolun karşı tarafında, camekânında büyük bir ışıklı saat bulunan bir kuyumcu vardı. Kuyumcunun çelik akordiyon kepengi indirilmiş olsa da Doris saati seçebilmişti. Onu beş geçiyordu.

Sonra kavşağa yürümüştü ve trafiğin rahatlatıcı gürültüsüyle sokak lambalarına karşın korkuyla arkasına göz atıp durmuştu. Her tarafı sızlıyordu. Bir topuğu kırıldığından topallıyordu. Karın ve bacak kasları incinmişti, özellikle sağ bacağı çok kötüydü.

Kavşakta her nasılsa Hillfield Caddesi'yle Tottenham Yolu'na geldiğini görmüştü. Bir sokak lambasının altında, kafasına bağladığı paçavranın altından gri saçları çıkan, altmış yaşlarında bir kadın kendi yaşlarında bir adamla konuşuyordu. İkisi de Doris'e korkunç bir çeşit hayaletmiş gibi bakmıştı.

"Polis," demişti Doris Freeman çatal çatal bir sesle. "Karakol nerede? Ben Amerikalıyım... kocamı kaybettim... polise ihtiyacım var."

"Ne oldu canım?" diye sormuştu kadın şefkatle. "Çok kötü görünüyorsun."

"Araba kazası mı?" diye sormuştu adam.

"Hayır. Değil... değil... Lütfen, buralarda karakol var mı?"

"Tottenham Yolu'nda var," demişti adam. Cebinden bir paket Players çıkarmıştı. "Sigara ister misin? İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Sağ olun," diyen Doris sigarayı almıştı neredeyse dört yıl önce bırakmış olmasına karşın. Yaşlı adam sigaranın titreyen ucunu kibritiyle yakmakta zorlanmıştı.

Saçını paçavrayla toplamış kadına bakmıştı. "Ben bu bayanla biraz yürüyeyim Evvie. Karakola kadar eşlik edeyim."

"Öyleyse ben de geleyim, değil mi?" diyen Evvie kolunu Doris'in omuzlarına atmıştı. "Söylesene canım, ne oldu? Biri soymaya filan mı kalktı?"

"Hayır," demişti Doris. "O... ben... ben... sokak... tek gözlü bir kedi vardı... sokak yarıldı... onu *gördüm*... bir de Kör Kavalcı'dan bahsediyorlardı... Lonnie'yi bulmalıyım!"

Saçmaladığının farkındaydı ama daha anlaşılır konuşamıyor gibiydi. Gerçi herhalde *çok* saçmalamıyordum, demişti Vetter'le Farnham'a, çünkü adamla kadın ondan uzaklaşıvermişlerdi, sanki Evvie ne olduğunu sorunca Doris vebaya yakalandığını söylemiş gibi.

Sonra adam bir şey söyledi... Doris'e, "Yine olmuş," dedi gibi geldi.

Kadın parmağıyla gösterdi. "Karakol şurada. Önünde karpuz lambalar var. Görürsün." İkisi çok çabuk uzaklaşmaya başladılar. Kadın bir kere başını çevirip arkasına baktı, Doris Freeman onun fal taşı gibi açık, parlak gözlerini gördü. Doris nedense peşlerinden iki adım attı. "Sakın yaklaşma!" diye bağırdı Evvie ciyak ciyak ve ona göz işareti yaptı. Aynı anda adama sokulunca adam bir koluyla onu sardı. "Crouch End Towen'e gittiysen sakın yaklaşma!"

Sonra ikisi gecenin içinde gözden kayboldu.

Polis Farnham şimdi dinlenme odasıyla ana arşiv odası arasındaki kapının eşiğine yaslanmış duruyordu, oysa Vetter'ın bahsettiği eski dosyaların burada tutulmadığı kesindi. Farnham kendine

yeni bir fincan çay yapmış ve pakedindeki son sigarayı içiyordu... kadın bir sürü içmişti.

Kadın, Vetter'ın çağırdığı dadıyla birlikte otele geri dönmüştü. Dadı bu gece onunla kalacak ve sabahleyin hastaneye gitmesine gerek olup olmadığına karar verecekti. Çocuklar sorun olacaktı herhalde, ayrıca kadının Amerikalı olmasının da işleri zorlaştıracağı kesindi. Yarın çocuklar uyanınca kadının onlara ne diyeceğini merak etti, herhangi bir şey diyebilecek haldeyse tabii. Onları çevresinde toplayıp Crouch End kasabasındaki

(*Towen*)

koca kötü canavarın babacıklarını masallardaki gulyabaniler gibi yediğini mi söyleyecekti?

Farnham yüzünü ekşitip çay fincanını bıraktı. Kendi sorunu değildi. Bayan Freeman, İngiliz polisiyle Amerikan Büyükelçiliği arasında, hükümetlerin büyük valsinde sıkışıp kalmıştı, iyi ya da kötü. Farnham'ı ilgilendirmezdi, kendisi bu konuyu tamamen unutmak isteyen biriydi, o kadar. Ayrıca raporu Vetter'a yazdıracaktı. Vetter böyle saçmalıkların altına imzasını atmayı kaldırabilirdi, moruğun tekiydi, bitmişti. Altın saati, emekliliği ve lojmanına kavuştuğunda bile gece vardiyasında polislik yapmaya devam edecekti. Farnham ise komiser yardımcısı olmak niyetindeydi, yani en küçük adımına bile dikkat etmesi gerekiyordu.

Vetter'dan bahsetmişken, neredeydi acaba? Gece için hava almaya çıkalı epey olmuştu.

Farnham dinlenme odasından geçip dışarı çıktı. Yanan iki karpuz lambanın arasından geçip Tottenham Yolu'na baktı. Vetter ortalıkta yoktu. Saat gecenin üçüydü ve sessizlik ortalığa ölüm gibi çökmüştü. Wordsworth'ün o dizesi nasıldı? "Dingin duran bütün o koca yürek," gibi bir şeydi.

Merdivenden inip kaldırımda durdu, o an biraz huzursuzluk duyarak. Aptallık ediyordu tabii ve o kadının deli saçması öyküsünün kendisini bu kadar bile etkilemesine izin verdiği için sinirlendi. Belki de Sid Raymond gibi bir andavaldan korkmayı ***hak ediyordu.***

Gece yürüyüşünden dönen Vetter'ı görme umuduyla ağır

ağır köşeye yürüdü. Ama daha ileri gitmeyecekti, karakolu birkaç dakika bile boş bıraksa, anlaşıldı mı kıyamet kopardı. Köşeye ulaşınca etrafa bakındı. Tuhaftı, oradaki bütün sokak lambaları sönmüş gibiydi. Sokak onlarsız bambaşka görünüyordu. Bunu rapor etmeli miydi acaba? Ayrıca Vetter neredeydi?

Neler oluyor anlamak için birazcık daha yürümeye karar verdi ama çok uzağa gitmeyecekti. Karakolu fazla boş bırakmaya gelmezdi.

Birazcık daha.

Farnham'ın çıkışından sonra beş dakika bile geçmemişti ki Vetter içeri girdi. Farnham ters yöne gitmişti ve Vetter bir dakika önce gelse, genç polisin sonsuza dek gözden kaybolmadan önce köşede bir an kararsızca durduğunu görecekti.

"Farnham?"

Duvar saatinin vızıltısından başka ses yoktu.

"Farnham?" diye seslendi tekrar, sonra da avcuyla ağzını sildi.

Lonnie Freeman asla bulunamadı. Sonunda karısı, şakaklarına kır düşmeye başlamıştı, çocuklarıyla birlikte Amerika'ya geri döndü. Concorde'a gitti. Bir ay sonra intihara kalkıştı. Bir huzurevinde doksan gün kaldı ve çıktığında çok daha iyiydi. Bazen uyku tutmadığında, bu genellikle güneşin kırmızılı turunculu bir küre şeklinde battığı geceler oluyor, sürünerek gardırobuna giriyor, asılı elbiselerin altından ta en arkaya kadar emekliyor ve kurşunkalemle *Bin Evlatlı Keçiden Sakının* yazıyor. Nedense bunu yapmak onu rahatlatıyor sanki.

Polis Robert Farnham ardında bir eşle iki yaşında ikiz kızlar bıraktı. Sheila Farnham milletvekiline öfkeli mektuplar yazarak ısrarla bir dolap döndüğünü, bir şeyin üstünün örtüldüğünü, Bob'unun bir tür gizli görevi kabul etmeye zorlandığını söyledi. Bayan Farnham onun komiser yardımcısı olmak için her şeyi yapacağını milletvekiline defalarca yazdı. Sonunda o saygıdeğer şahsiyet mektupları yanıtlamayı bıraktı ve o sıralar, artık saçı ne-

redeyse bembeyaz olan Doris Freeman huzurevinden çıkarken, Bayan Farnham ailesinin yanına, Essex'e geri döndü. Sonunda daha güvenli bir meslek sahibi bir adamla evlendi; Frank Hobbs, Ford fabrikasında tamponların kalite kontrolünü yapıyor. Bayan Farnham, Bob'dan kendisini terk ettiği gerekçesiyle boşanmak zorunda kaldı, ama bu zor olmadı.

Vetter, Doris Freeman'ın Tottenham Yolu'ndaki karakola apar topar dalmasından dört ay kadar sonra erken emekli oldu. Sahiden de Frimley'deki iki katlı bir lojmana yerleşti. Altı ay sonra, elinde Harp birasıyla kalp krizinden ölmüş olarak bulundu.

Aslında Londra'nın sessiz sakin bir banliyösü olan Crouch End'de hâlâ zaman zaman tuhaf şeyler oluyor ve insanlar bazen yollarını kaybediyorlar. Bazıları bir daha yolunu bulamıyor.

BEŞİNCİ ÇEYREK

Külüstür arabayı Keenan'ın evinin karşı köşesine park ettim, karanlıkta bir an oturdum, sonra anahtarı çevirip arabadan çıktım. Kapıyı sert çarpınca pasların sokağa döküldüğünü işittim. Bu durum fazla uzun sürmeyecekti.

Tabanca omzuma asılı bir kılıftaydı ve kaburga kemiğime yumruk gibi yaslanmıştı. Barney'nin 45'liğiydi ve buna memnundum. Bütün bu çılgınlığa ironi katıyordu. Hatta belki de adalet hissi.

Keenan'ın evi muazzamdı, çeyrek dönümlük araziye kurulmuştu, demir bir çitin ardında bir sürü eğimi ve dik çatıları vardı. Umduğum gibi bahçe kapısını açık bırakmıştı. Daha önce salondan birine seslendiğini işitmiştim ve görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü bir his ya Jagger'a ya da Çavuş'a seslendiğini söylemişti. Muhtemelen Çavuş'a. Bekleme faslı bitmişti, bu gece benim gecemdi.

Çalılara sine sine araba yoluna yürürken ocak rüzgârının uğultusunu bastıran tuhaf sesler var mı diye kulak kabarttım. Yoktu. Cuma gecesiydi ve Keenan'ın yatılı hizmetçisi dışarıda, bir partide filan eğleniyor olmalıydı. Evde o Keenan denen namussuzdan başka kimse yoktu. Çavuş'u bekliyordu. Aslında beni bekliyordu, henüz bilmese de.

Açık garaj kapısından içeri süzüldüm. Keenan'ın Impala'sının

abanoz gölgesi ortalığı kaplıyordu. Arka kapıyı denedim. Arabanın kapısı da açıktı. Keenan'ın doğuştan suçlu olmadığını düşündüm, fazla gevşekti. Arabaya bindim ve oturup bekledim.

Şimdi rüzgârın çok hafif ve güzel bir caz sesi getirdiğini duyabiliyordum. Miles Davis olabilirdi. Keenan, Miles Davis dinliyor ve manikürlü eliyle bir cin fiz tutuyordu. Onun adına sevinmiştim.

Uzun bir bekleyiş oldu. Kol saatimin ibreleri sekiz buçuktan ona dokuz kalaya doğru ağır ağır ilerlediler. Bol bol düşünecek vakit buldum. Daha çok Barney'i düşündüm ve bu benim seçimim sayılmazdı. Onu o küçük kayıkta bulduğumda, aşağıdan bana bakarak anlamsız hırıltılar çıkardığında nasıl göründüğünü düşündüm. İki gün denizde kalmıştı ve haşlanmış ıstakoza dönmüştü. Karnında, vurulduğu yerde kabuk tutmuş siyah kan vardı.

Kayığı elinden geldiğince kulübeye doğru yönlendirmeye çalışmıştı, ama yine de asıl belirleyici faktör şansı olmuştu. Oraya gelebildiği için şanslıydı, kısa süreliğine de olsa konuşabildiği için şanslıydı. Konuşamasa bir avuç uyku hapı içirecektim. Acı çekmesini istemiyordum. En azından sebepsiz yere. Sonunda bir sebep olduğu anlaşıldı. Anlatacak bir öyküsü vardı, cidden önemli bir öyküydü ve bana neredeyse tamamını anlattı.

Ölünce kayığa geri dönüp 45'liğini aldım. Su geçirmez bir keseye sarılıp gizli bir bölmeye konmuştu. Sonra kayığı derinlere götürüp batırdım. Barney'nin mezar taşına yazı yazabilsem, her dakika bir enayi doğar diye yazardım. Bahse girerim çoğu da gayet hoş insanlardır, tıpkı Barney gibi. Sonra onu haklayan adamların peşine düştüm. Keenan'ı bulmam ve Çavuş'un en azından civarda olduğunu öğrenmem altı ayımı almıştı, ama kafaya koyduğum işi yaparım ve işte sonunda buradaydım.

Onu yirmi geçe kıvrımlı araba yolu farlarla aydınlanınca Impala'nın döşemesine uzandım. Yeni gelen kişi arabasını garaja sokup Keenan'ınkine yanaştırdı. Sesine bakılırsa eski Volkswagenlerden biriydi. Ufak motor sustu ve Çavuş'un küçük araba-

dan inmeye çalışırken hafifçe homurdandığını işittim. Sundurmanın ışığı yandı ve kapının açıldığını işittim.

Keenan, "Çavuş! Geciktin! Gir de bir içki iç."

Çavuş, "Skoç."

Daha önce camı indirmiştim. Şimdi Barney'nin 45'liğini kabzasından iki elimle tutarak camdan çıkardım. "Kımıldamayın," dedim.

Çavuş sundurmadaki merdiveni yarılamıştı. Mükemmel bir ev sahibi olan Keenan dışarı çıkmış, ona tepeden bakıyor, önden eve girmesini bekliyordu. İkisinin de içeriden gelen ışıkta silueti görünüyordu. Karanlıkta beni pek seçebildiklerini sanmıyordum, ama tabancayı görebiliyorlardı. Büyük bir tabancaydı.

"Sen de kimsin be?" diye sordu Keenan.

"Jerry Tarkanian," dedim. "Kımıldarsan gövdende televizyon ekranı büyüklüğünde bir delik açarım."

"Serseri gibi konuşuyorsun," dedi Çavuş ama kımıldamadı.

"Sen kımıldama yeter. Gerisine kafanı yorma." Impala'nın arka kapısını açıp dikkatle dışarı çıktım. Çavuş başını geriye çevirmiş, bana bakıyordu ve küçük gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum. Bir eli 1943 model çifte yakalı takımının klapasına gidiyordu yavaşça.

"Eee ama," dedim. "Ellerini kaldırsana piç kurusu."

Çavuş ellerini kaldırdı. Keenan zaten kaldırmıştı.

"Merdivenin dibine gelin. İkiniz de."

İnip ışığa çıktıklarında yüzlerini görebildim. Keenan korkmuş görünüyordu, ama Çavuş sanki Zen ve motosiklet bakımı sanatı üstüne bir konferans dinler gibiydi. Barney'i vuran oydu herhalde.

"Duvara dönüp yaslanın. İkiniz de."

Keenan, "Para istiyorsan..."

Güldüm. "Aslında size indirimli Tupperware satmaya çalışmak niyetindeydim, sonra yavaş yavaş daha büyük işlere geçecektim, ama numaramı çaktın. Hı hı, para istiyorum. Tamı tamına dört yüz seksen bin dolar. Bar Limanı açıklarındaki Carmen's Folly diye küçük bir adada gömülü."

Keenan sanki vurulmuş gibi irkildi, ama Çavuş'un beton gibi suratı seğirmedi bile. Dönüp ellerini duvara yaslayarak ağırlığını onlara verdi. Keenan gönülsüzce onu taklit etti. Önce onun üstünü aradım ve üç inç namlulu salak, küçücük bir 32'lik buldum. Öyle bir tabancayı bir adamın kafasına dayayıp tetiği çekseniz, yine de ıskalayabilirdiniz. Tabancayı arkaya attım ve arabalardan birinden sektiğini işittim. Çavuş temizdi, ondan uzaklaşınca rahatladım.

"Eve giriyoruz. Keenan, önce sen, sonra Çavuş, sonra ben. Olay çıkmasın, tamam mı?"

Sırayla basamakları çıkıp mutfağa girdik. Orta Batı'da bir yerlerdeki bir seri imalat fabrikasından bütün olarak çıkarılmış gibi görünen, hepsi Bay Goodwrench'e benzeyip Cherry Blend tütünü içen sofu metodistler tarafından imal edilmiş şu mikropsuz, krom ve fayans kaplı mutfaklardandı. Temizlik gibi bayağı şeylere hiçbir zaman gerek kalmıyordu herhalde, Keenan herhalde haftada bir kere kapıları kapatıp gizli fıskiyeleri açıyordu, o kadar.

Onları salona götürdüm, burası da evlere şenlikti. Ernest Hemingway'e aşkından asla kurtulamamış yumuşak bir dekoratörün işi olduğu belliydi. Neredeyse asansör büyüklüğünde taş bir şömine; tepesinde geyik kafası asılı, tik kerestesinden yapılma bir büfe; birinci sınıf silahlarla dolu bir tüfekliğin altına tıkıştırılmış bir içki arabası vardı. Müzik seti kendi kendine sustu.

Tabancayla kanepeyi gösterdim. "Birer ucuna oturun."

Oturdular, Keenan sağa, Çavuş sola. Çavuş otururken daha da iri görünüyordu. Hafif kirli sakalının arasından kıvrılarak geçen çirkin, derin bir yara izi taşıyordu. Yüz kilo civarında olduğunu tahmin ediyordum ve Mike Tyson kadar cüsseli bir adamın neden Volkswagen kullandığını merak etim.

Bir koltuğu tutup Keenan'ın bataklık rengi kiliminin üstünden sürükleyerek karşılarına, aralarına getirdim. Oturup 45'liği bacağıma koydum. Keenan ona, yılana bakan kuş misali gözünü dikti. Çavuş ise sanki kendisi yılanmış da ben kuşmuşum gibi bana bakıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Haritalardan ve paradan bahsedelim," dedim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Çavuş. "Tek bildiğim, küçük çocukların tabancalarla oynamaması gerektiği."

"Cappy MacFarland bu aralar nasıl?" diye sordum istifimi bozmadan.

Çavuş tepki vermese de Keenan zokayı yuttu. "Biliyor. Biliyor!" Bu kelimeler ağzından mermi gibi çıkmıştı.

"Kapa çeneni!" dedi Çavuş ona. "Lanet olası çeneni kapa!"

Keenan hafifçe inledi. Böyle bir duruma düşeceğini hiç aklına getirmemişti. Gülümsedim. "Doğru söylüyor Çavuş," dedim. "Biliyorum. Neredeyse her şeyi."

"Kimsin sen?"

"Tanıdığınız biri değilim. Barney'in arkadaşıyım."

"Barney de kim?" diye sordu Çavuş istifini bozmadan. "Pörtlek gözlü Barney Google mı?"

"Ölmemişti Çavuş. Tam olarak ölmemişti."

Çavuş yavaşça dönüp hiddetle Keenan'a baktı. Keenan ürperip ağzını açtı. "Konuşma," dedi Çavuş ona. "Tek kelime etme. Yoksa boynunu tavuk boynu gibi kırıveririm."

Keenan hemen ağzını kapadı.

Çavuş tekrar bana baktı. "*Neredeyse* her şeyden kastın nedir?"

"Bazı ayrıntılar hariç her şey. Zırhlı arabayı biliyorum. Adayı. Cappy MacFarland'ı. Senin Keenan'la ve Jagger denen bir piç kurusuyla birlikte Barney'i öldürdüğünü. Bir de haritayı. Bütün bunları biliyorum."

"Sana anlattığı gibi değil," dedi Çavuş. "Bize yamuk yapacaktı."

"O kendi başına karşıdan karşıya bile geçemezdi," dedim. "Araba kullanmasını bilen bir hanım evladıydı o kadar."

Çavuş omuz silkti; hafif şiddette bir depremi seyretmek gibiydi bu. "Tamam. Madem göründüğün kadar salak olmakta ısrarlısın."

"Barney'nin bir haltlar karıştırdığını ta geçen martta anla-

mıştım. Ne yaptığını bilmiyordum o kadar. Sonra bir gece tabancası vardı. *Bu* tabanca. Onunla nasıl bağlantı kurdun Çavuş?"

"Ortak bir arkadaşımız vardı, hapiste tanışmışlar. Doğu Maine'le Bar Limanı civarını bilen bir şoföre ihtiyacımız vardı. Keenan'la ben onu görmeye gidip durumu anlattık. Hoşuna gitti."

"Ben de onunla Shank'ta tanışmıştım," dedim. "Onu severdim. Kendini bir şekilde sevdiriyordu. Aptaldı ama iyi çocuktu. Arkadaştan çok bir hamiye ihtiyacı vardı."

"George'la Lennia ha," dedi Çavuş alaycı bir şekilde.

"Kodeste şu beyin sandığın şeyi geliştirmen iyi olmuş canım," dedim. "Lewiston'da bir bankayı soymayı düşünüyorduk. Planı yapmamı sabırsızlıkla bekliyordu. Şimdiyse yeraltında."

"Aman ne üzüldüm!" dedi Çavuş. "Gözlerim dolu dolu oldu!"

Tabancayı alıp namlusunu ona gösterdim ve bir iki saniyeliğine o kuşa, tabancaysa yılana dönüştü. "Bir daha dalga geçersen karnına kurşunu yersin. Buna inanıyor musun?"

Diliyle şaşırtıcı bir hızla altdudağını yaladı ve dili tekrar gözden kayboldu. Başıyla "evet" dedi. Keenan donakalmıştı. Öğürmek istiyor ama cesaret edemiyor gibiydi.

"Bana büyük bir iş olduğunu söyledi," diye devam ettim. "Tek öğrenebildiğim bu oldu. Üç nisanda yola çıktı. İki gün sonra dört kişi, Carmel civarında Portland-Bangor Federal Bankası'nın kamyonunu soydular. Muhafızların üçü de öldü. Gazetelerin dediğine göre hırsızlar motor gücü arttırılmış bir '78 Plymouth'la iki barikatı geçmeyi başarmışlar. Barney'nin bir '78'i vardı, satmayı planlıyordu. Bahse girerim Keenan ona arabasını biraz toparlayıp epey hızlandırsın diye para vermiştir."

Ona baktım. Keenan'ın suratı peynir rengindeydi.

"Altı mayısta Bar Limanı'ndan gönderilen bir kartpostal aldım, ama bu bir şey ifade etmez, postaları buradan dağıtılan bir sürü küçük ada var. Bir posta teknesi tura çıkıp onları topluyor. Kartpostalda 'Annemle ailem iyiler, dükkân da iyi iş yapıyor. Temmuzda görüşürüz,' yazılıydı. Barney'in göbek adıyla

imzalanmıştı. Sahilde bir kulübe kiraladım, çünkü Barney orada buluşacağımızı biliyordu. Temmuz gelip geçti, Barney'den ses seda yoktu."

"Artık iyice iştahın kabarmıştı ha evlat?" dedi Çavuş. Benden korkmadığını göstermek istiyordu herhalde.

Ona ifadesizce baktım. "Ağustos başında geldi. Dostun Keenan sayesinde Çavuş. Kayıktaki otomatik sintine tulumbasını unutmuş. Kayığı delince hemen batar sandın, değil mi Keenan? Ama Barney'in öldüğünü de sanmıştın zaten. Frenchman's Point'e her gün sarı bir battaniye asıyordum. Ta kilometrelerce öteden görülebilirdi. Fark etmesi kolaydı. Yine de Barney şanslıydı."

"*Fazla* şanslıymış," dedi Çavuş öfkeyle.

"Merak ettiğim bir şey var... işi yapmadan önce paranın yeni olduğunu, hepsinin seri numaralarının alındığını biliyor muydu? Üç dört sene boyunca Bahamalardaki para aklayıcılara bile satamayacağınızı biliyor muydu?"

Çavuş, "Biliyordu," diye homurdanınca ona inandığımı fark edip şaşırdım. "Ayrıca parayı aklamaya filan kalkmayacaktık. Bunu da biliyordu evlat. Şu bahsettiğin Lewiston işinden nakit para gelir diye düşünüyordu herhalde, ama ne düşünürse düşünsün sonuçta planı biliyordu ve kabul ettiğini söyledi. Hem niye kabul etmesindi ki? Diyelim ki geri dönüp parayı bölüşmek için *on* sene bekledik. Barney gibi bir çocuk için on sene nedir ki? Altı üstü otuz beş yaşında olacaktı. Bense altmış bir yaşında olacaktım."

"Peki ya Cappy MacFarland? Barney onu da biliyor muydu?"

"Evet. Cappy bizimle anlaşmıştı. İyi adamdı. Profesyoneldi. Geçen sene kanser olmuştu. Tedavisi yokmuş. Ayrıca bana bir kıyak borcu vardı."

"Yani dördünüz Cappy'nin adasına gittiniz," dedim. "Carmen's Folly diye küçücük bir yere. Cappy parayı gömüp haritayı çizdi."

"Bu Jagger'ın fikriydi," dedi Çavuş. "Sıcak parayı bölüşmek

istemiyorduk, fazla baştan çıkarıcıydı. Ama onca parayı tek kişiye teslim etmek de istemiyorduk. Cappy MacFarland mükemmel çözümü buldu."

"Bana haritadan bahset."

"Buna geleceğimizi tahmin etmiştim," dedi Çavuş buz gibi bir gülümsemeyle.

"Sakın söyleme!" diye bağırdı Keenan boğuk bir sesle.

Çavuş ona dönüp çelik bir çubuğu bile eritebilecek bir ifadeyle baktı. "Kapa çeneni, sayende yalan filan söyleyecek durumum kalmadı. Ne umuyorum biliyor musun Keenan? Umarım yeni yüzyılı görmeye heveslenmemişsindir."

"İsmin bir mektupta yazılı," dedi Keenan panikle. "Başıma bir şey gelirse, ismin bir mektupta yazılı!"

"Cappy güzel bir harita çizdi," dedi Çavuş, Keenan yokmuşçasına. "Joliet'te eskiz eğitimi almış. Haritayı dörde böldü. Hepimize birer tane verdi. Beş yıl sonra dört temmuzda buluşacaktık. Konuşacaktık. Beş yıl daha beklemeye veya parçaları oracıkta birleştirmeye karar verecektik ama sorun çıktı."

"Evet," dedim. "Öyle de denebilir herhalde."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa şunu söyleyeyim ki hepsi Keenan'ın fikriydi. Barney biliyor muydu bilmiyorum ama gerçek bu. Jagger'le ben Cappy'nin teknesine binip gittiğimizde Barney sapasağlamdı."

"Adi yalancı!" diye cırladı Keenan.

"Kimin duvar kasasında iki harita parçası var canım?" diye sordu Çavuş. "Seninkinde olmasın?"

Tekrar bana baktı.

"Yine de sorun değildi. Haritanın yarısı yetmezdi. Ayrıca burada oturup da paranın dörde bölünmesini üçe bölünmesine yeğlerdim mi diyeyim? Bu doğru olsa bile bana inanmazdın sanırım. Sonra bil bakalım ne oldu? Keenan aradı. Konuşmamız gerek dedi. Bunu bekliyordum. Anlaşılan sen de bekliyormuşsun."

Başımla onayladım. Keenan'ı bulmak Çavuş'u bulmaktan kolay olmuştu, herif kabak gibi ortalıktaydı. Eninde sonunda

Çavuş'u da bulurdum herhalde, ama bunun gerekmeyeceğine adım gibi emindim. Sonuçta hırsızlar birlikte takılırlar... ve biri Keenan gibi bir akbabaysa bütün paraya konmak ister tabii.

"Bana," diye devam etti Çavuş, "cinayet işlemeyi aklımdan bile geçirmememi söyledi elbette. Kendini garantiye almak için avukatına ölmesi halinde açılacak bir mektup göndermiş. Haritanın dört parçasından üçünü birleştirirsek Cappy'nin parayı gömdüğü yeri büyük ihtimalle buluruz diye düşünüyordu."

"Sonra da parayı yarı yarıya kırışacaktınız," dedim.

Çavuş başıyla onayladı. Keenan'ın suratı yüksek bir dehşet stratosferinde salınan bir aydı.

"Kasa nerede?" diye sordum ona.

Keenan konuşmadı.

45'likle biraz pratik yapmıştım. İyi bir tabancaydı. Hoşuma gitmişti. İki elimle tutup Keenan'ı ön kolundan, dirseğinin hemen altından vurdum. Çavuş irkilmedi bile. Keenan kanepeden düşüp tespih böceği gibi kıvrılarak kolunu tutup ulumaya başladı.

"Kasa," dedim.

Keenan ulumayı sürdürdü.

"Seni dizinden vururum," dedim. "Başıma gelmedi ama duyduğuma göre insanın canını acayip yakıyormuş."

"Reprodüksiyon," dedi inleyerek. "Van Gogh. Beni tekrar vurma, olur mu?" Korkuyla sırıtarak bana baktı.

Tabancayla Çavuş'a, hareket etmesini işaret ettim. "Ayağa kalkıp duvara dön."

Çavuş kalkıp kollarını gevşekçe sarkıtarak duvara baktı.

"Sen de," dedim Keenan'a, "git kasayı aç."

"Kan kaybından ölüyorum," diye inledi Keenan.

Gidip 45'liğin namlusuyla yanağını okşadım, derisini geriye çektim. "*Evet,* kan kaybediyorsun," dedim. "Kasayı açmazsan daha çok kaybedeceksin."

Keenan kolunu tutup ağlayarak ayağa kalktı. Sağlam eliyle tabloyu indirdi ve ofis grisi bir duvar kasası meydana çıktı. Bana dehşetle bakıp kadranı çevirdi. İki defa hata yaptığı için başa

dönmek zorunda kaldı. Üçüncüsünde açtı. İçeride bazı belgelerle iki para tomarı vardı. Elini uzatıp içeriyi karıştırdı ve onar santim uzunluğunda iki tane dörtgen kâğıt çıkardı.

Yemin ederim ki niyetim onu öldürmek değildi. Bağlayıp bırakacaktım. Zararsızdı, hizmetçi küçük Dodge Colt'uyla gittiği iç çamaşırı partisinden filan dönünce onu bulacaktı ve Keenan bir hafta boyunca evden burnunu çıkarmaya bile cesaret edemeyecekti. Ama Çavuş'un dediği doğruydu. Onda haritanın iki parçası vardı. Üstelik bir tanesi kanlıydı.

Onu tekrar vurdum, bu sefer kolundan değil. Boş bir çamaşır torbası gibi yığılıverdi.

Çavuş'un kılı bile kıpırdamadı. "Sana yalan söylemiyordum. Arkadaşını Keenan öldürdü. İkisi de amatördüler. Amatörler salak olur."

Karşılık vermedim. Dörtgenlere bakıp cebime tıkıştırdım. İkisinde de X işareti yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Çavuş.

"Evine gidiyoruz."

"Bendeki harita parçasının orada olduğunu nereden çıkardın?"

"Bilmem. Telepatiyle olabilir. Hem orada değilse bile olduğu yere gideriz. Acelem yok."

"Her şeyi düşünmüşsün ha?"

"Gidelim."

Arkadan garaja gittik. VW'nin arka koltuğuna, Çavuş'tan uzak tarafa oturdum. O küçücük arabada iri cüssesiyle bana sürpriz bir saldırı yapması mümkün değildi, sırf arkaya dönmesi bile beş dakika sürerdi. İki dakika sonra yoldaydık.

Kar yağmaya başlamıştı, iri ve sulu kar taneleri ön cama yapışıyor ve kaldırıma düşer düşmezse çamura dönüşüyorlardı. Yol kaygandı ama pek trafik yoktu.

10. Yol'da yarım saat kadar gittikten sonra bir diğer yola saptı. On beş dakika sonra tekerlek izleriyle kaplı toprak bir yoldaydık, karlı çamlar iki taraftan bize bakıyorlardı. Üç kilometre sonra çöplerle kaplı kısa bir araba yoluna saptık.

VW'nin farlarının ışığında çatısı yamalı ve televizyon anteni yamuk, döküntü bir orman kulübesini seçebildim. Soldaki bir dere yatağında karla kaplı eski bir Ford duruyordu. Arka tarafta tuvalet ve bir yığın eski tekerlek vardı. Hernando'nun saklandığı mekân.

"Bally's East'e hoş geldin," diyen Çavuş arabayı durdurdu.

"Bu bir numaraysa seni öldürürüm."

Küçük aracın ön koltuklarının dörtte üçünü kaplıyor gibiydi. "Biliyorum," dedi.

"Dışarı çık."

Çavuş önüme düşüp ön kapıya gitti. "Aç," dedim, "sonra kımıldamadan dur."

Kapıyı açıp kımıldamadan durdu. Kımıldamadan durdum. Üç dakika kadar kımıldamadan durduk ve hiçbir şey olmadı. Kımıldayan tek şey bize kemirgen dilinde küfretmek için bahçenin ortasına kadar gelmeyi göze almış olan tombul, gri bir sincaptı.

"Tamam," dedim, "girelim."

İçerisinin çöplük gibi olması şaşırtıcı değildi. İçerideki tek, altmış vatlık ampul bütün odaya kirli bir ışık yayıyor, köşelerde aç kalmış yarasalara benzer gölgeler bırakıyordu. Etrafa gazeteler saçılmış, sarkık bir ipe çamaşırlar asılmıştı. Bir köşede eski, Zenith bir televizyon duruyordu. Karşı köşedeyse köhne bir lavaboyla pençe gibi ayakların üstünde duran sade, pas lekeli bir küvet vardı. Yanında bir av tüfeği duruyordu. Odaya ayak, yellenme ve kırmızıbiber kokusu hâkimdi.

"Hiç yoktan iyidir," dedi Çavuş.

İtiraz edebilirdim ama etmedim. "Haritanın sendeki parçası nerede?"

"Yatak odasında."

"Gidip alalım."

"Daha değil." Yavaşça döndü, beton gibi suratı sertti. "Alınca beni öldürmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Beni sözümü tutmaya nasıl zorlayacaksın ki?"

"Ne bileyim. Sadece para peşinde olduğunu ummak istiyorum galiba. Mesele Barney ise, intikamını almaksa bunu yaptın,

o hesabı kapadın. Onu öldüren Keenan'dı ve Keenan da öldü. Parayı da istiyorsan tamam. Belki üç çeyrek *sahiden* yeterli olur ve haklıydın... bendeki parçada kocaman bir çarpı işareti var ama canımı bağışlayacağını söylemezsen vermem."

"Peşime düşmeyeceğini nereden bileyim?"

"Tabii ki düşeceğim serseri," dedi Çavuş usulca.

Güldüm. "Tamam. Jagger'ın adresini verirsen söz. Sözümü tutacağım."

Çavuş yavaşça kafasını salladı. "Jagger'la oyun oynama dostum, Jagger seni çiğ çiğ yer."

45'liği biraz indirmiştim. O an tekrar kaldırdım.

"Tamam. Coleman, Massachusetts'te oturuyor. Bir kayak evinde. Bu kadarı yeterli mi?"

"Evet. Haydi senin parçanı alalım Çavuş."

Çavuş beni tekrar yakından süzdü. Sonra başıyla onayladı. Yatak odasına girdik.

Yine büyüleyici koloni tarzı. Yerdeki lekeli şiltenin üstünde porno dergiler saçılıydı ve duvarlarda Wesson yağıyla kaplı gibi görünen çıplak kadın fotoğrafları vardı. Dr. Ruth burayı görse kafayı yerdi.

Çavuş duraksamadı. Sehpadan lambayı alıp altını açtı. Çeyrek haritası düzgünce rulo yapılıp oraya sokulmuştu, konuşmadan uzattı.

"Fırlat," dedim.

Çavuş hafifçe gülümsedi. "İhtiyatlı bir tıfılsın ha?"

"İhtiyatlı olmak iyidir. Ver şunu Çavuş."

Harita parçasını bana attı. "Haydan gelen huya gider," dedi.

"Sözümü tutacağım," dedim. "Kendini şanslı say. Diğer odaya git."

Gözlerinde soğuk ışıklar parıldadı. "Ne yapacaksın?"

"Bir süreliğine tek parça olarak kalmanı sağlayacağım. Kımılda."

O önde, ben arkada salona gittik. Çavuş çıplak ampulün altında, sırtı bana dönük, omuzları sarkık halde durup kafasına

inmek üzere olan tabanca namlusunu bekledi. Tam ona vurmak için tabancayı kaldırıyordum ki ışık söndü.

Kulübenin içi birden zifiri karanlık oldu.

Kendimi sağa attım, Çavuş ortadan kaybolmuştu bile. Yere düşerken çıkardığı gürültüyle gazete hışırtılarını duydum. Sonra sessizlik. Çıt çıkmıyordu.

Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim ama alışmaları pek işe yaramadı. İçerisi, binlerce mezar taşının durduğu bir türbeydi. Üstelik Çavuş onların hepsini biliyordu.

Ben de Çavuş'u biliyordum, hakkında bilgi toplamak zor olmamıştı. Vietnam'da Yeşil Bere'ydi ve artık kimse gerçek ismini kullanmıyordu, Çavuş'tu o kadar, zebellah gibi ve haşin bir katildi.

Karanlıkta bir yerden üstüme geliyordu. Burayı avucunun içi gibi biliyor olmalıydı, çünkü hiç ses çıkmıyordu, ne tahta gıcırtısı ne de sürtünen ayak sesi, ama giderek yaklaştığını hissedebiliyordum, soldan ya da sağdan geliyordu veya numara yapıp tam karşıdan gelecekti.

Elimdeki tabanca kabzası ter içindeydi ve panikle rasgele ateş etmemek için kendimi güç tutuyordum. Turtanın dörtte üçünün cebimde olduğunun gayet iyi farkındaydım. Işıkların neden söndüğünü anlamaya çalışmadım, ta ki pencereden giren güçlü bir fener ışığı yeri hızla rasgele tarayarak iki metre kadar solumda yarı çömelmiş halde donakalmış duran Çavuş'u tesadüfen bulana dek. Çavuş'un gözleri o parlak koninin içinde kedi gözleri gibi yeşil yeşil parlıyordu.

Sağ elinde ışıldayan bir ustura vardı ve birden Keenan'ın garajındayken elinin usulca ceketinin klapasına gidişini anımsadım.

Çavuş fener ışığına karşılık tek bir sözcük söyledi. "Jagger?"

Onu önce hangimiz vurduk bilmiyorum. Fener ışığının ardından yüksek kalibreli bir tüfekle tek el ateş edildi ve ben de Barney'nin 45'liğinin tetiğini iki kez çektim, tamamen refleksle.

Çavuş duvara o kadar sert çarptı ki çizmelerinden biri ayağından fırladı.

Fenerin ışığı söndü.

Pencereye bir el ateş ettim ama sadece camı vurdum. Karanlıkta yan dönüp yatarken, Keenan'ın açgözlülüğünün ortaya çıkmasını bekleyen tek kişinin ben olmadığını fark ettim. Jagger da beklemişti. Ayrıca arabamda on iki mermi bulunsa da tabancamda sadece bir tane kalmıştı.

Jagger'la oyun oynama dostum, demişti Çavuş. *Jagger seni çiğ çiğ yer.*

Artık odayı kafamda gayet iyi canlandırabiliyordum. Kalkıp eğilerek koşmaya başladım, Çavuş'un uzanmış bacaklarının üstünden geçerek köşeye gittim. Küvete girdim ve başımı kaldırıp kenarından baktım. Hiç ses yoktu, çıt çıkmıyordu. Küvetin içine pas dökülmüştü. Bekledim.

Beş dakika kadar geçti. Beş saat gibi geldi.

Sonra tekrar ışık yandı, bu sefer yatak odası penceresinde. Işık kapı eşiğinden geçerken başımı eğdim. Kısa süreliğine etraf araştırıldıktan sonra ışık söndü.

Yine sessizlik. Uzun, gürültülü bir sessizlik. Çavuş'un porselen küvetinin kirli yüzeyinde her şeyi görüyordum: Keenan'ın acizce sırıtışını, göbeğinin sağında pıhtılaşmış bir delik bulunan Barney'i, fener ışığında donakalan, usturayı baş ve işaretparmakları arasında profesyonelce tutan Çavuş'u, yüzü olmayan karanlık gölge Jagger'ı... ve kendimi. Beşinci çeyreği.

Birden kapının hemen ardından bir insan sesi geldi. Yumuşak, neredeyse kadınsı, ama efemine olmayan bir sesti. Son derece becerikli ve tehlikeli birinin sesi gibiydi.

"Hey, güzelim."

Sessiz kaldım. Beni bulmak istiyorsa biraz uğraşacaktı.

Ses bu sefer pencereden geldi. "Seni öldüreceğim güzelim. Onları öldürmeye gelmiştim ama seninle idare edeceğim."

Bir kez daha yer değiştirirken sustu. Ses bu sefer tam tepemdeki, küvetin üstündeki pencereden geldi. Dehşete kapıldım. Şimdi fenerini açarsa...

"Beşinciye gerek yok," dedi Jagger. "Kusura bakma."

Yer değiştirdiğini hayal meyal duyabiliyordum. Tekrar kapıya gidiyormuş meğer. "Benim çeyrek yanımda. Gelip almak ister misin?"

Öksürmek istedim ve kendimi zor tuttum.

"Gelip alsana güzelim." Sesi alaycıydı. "Bütün turta senin olsun. Gel de götür."

Ama buna mecbur olmadığımı biliyordu sanırım. Kozlar bendeydi. Artık parayı bulabilirdim. Jagger'ın elindeki tek çeyrekle hiç şansı yoktu.

Bu sefer sessizlik epey uzadı. Yarım saat, bir saat, sonsuzluk... Bitmiyordu. Vücudum kaskatı kesilmeye başladı. Dışarıda şiddetlenen rüzgâr yüzünden duvarlara çarpan karlar dışında bir şey duymak mümkün değildi. Hava buz gibiydi. Parmak uçlarım uyuşuyordu.

Sonra, bir buçuk civarında karanlıkta sürünen fareleri çağrıştıran korkunç bir kıpırtı sesi geldi. Nefes almayı kestim. Jagger bir şekilde içeri girmişti. Odanın ortasındaydı...

Sonra durumu anladım. Soğuğun hızlandırdığı *rigor mortis* yüzünden Çavuş son kez kımıldıyordu, hepsi buydu. Biraz rahatladım.

Tam o sırada birden kapı açıldı ve Jagger içeri daldı, hayalet gibiydi ve beyaz karlarla kaplıydı, çok uzun boylu, zayıf ve rahattı. Ateş ettim ve kurşun kafasının yan tarafında delik açtı. Tabancanın anlık parıltısında yüzsüz bir korkuluğu delmiş olduğumu gördüm, üstünde çiftçinin tekinin attığı bir pantolonla gömlek vardı. Çuval bezinden kafası süpürge sapından boynundan yere düştü. Sonra Jagger bana ateş etti.

Yarı otomatik bir tabancası vardı ve küvetin içi büyük, yankı yapan, içi boş bir zil gibiydi. Porselen parçaları yukarı fırlayıp duvardan sekerek yüzüme çarptılar. Üstüme tahta parçaları ve tek bir sıcak, boş kovan düştü.

Jagger ateş etmeyi kesmeden yaklaşıyordu. Beni akvaryumda bir balıkmışım gibi küvette vuracaktı. Başımı bile kaldıramıyordum.

Beni kurtaran Çavuş oldu. Jagger onun iri, ölü ayaklarından birine takılıp sendeledi ve kurşunları kafam yerine döşemeye gönderdi. Sonra dizlerimin üstünde doğruldum. Roger Clemens rolü yaptım. Barney'nin koca 45'liğini kafasına attım.

Tabanca ona çarptı ama onu durdurmadı. Ben dövüşmek için küvetten apar topar çıkarken Jagger yalpalayarak sol tarafıma iki kez ateş etti.

O belli belirsiz siluet kendini toplamaya çalışarak geriledi; bir eliyle kulağını, tabancanın çarptığı yeri tutuyordu. Beni bileğimden vurdu ve ikinci kurşunla da boynumu sıyırdı. Sonra inanılmaz bir şekilde yine Çavuş'un ayaklarına takılıp sırtüstü düştü. Tabancayı tekrar kaldırıp tavana ateş etti. Bu son şansıydı. Tabancayı tekmeleyerek elinden düşürürken kemiklerinin ıslak tahta gibi kırıldığını işittim. Karnını tekmeleyince iki büklüm oldu. Bir kez de kafasının arkasını tekmeleyince ayakları döşemede bilinçsizce hızla takırdadı. Artık ölü gibiydi, defalarca tekmeledim, geride çilek reçeli gibi bir posa kalana kadar, dişlerinden veya başka bir şeyden kimlik tespiti yapılamayacak hale gelene kadar tekmeledim. Artık bacağımı kaldıramayana ve ayak parmaklarımı kımıldatamayana kadar tekmeledim.

Birden çığlıklar attığımı ve cesetlerden başka beni duyan kimse olmadığını fark ettim.

Ağzımı silip Jagger'ın cesedinin yanında diz çöktüm.

Haritanın çeyreğini yanında taşıdığı yalanmış meğer. Buna pek şaşırmadım. Hayır, sözümü geri alıyorum. Hiç şaşırmadım.

Benim külüstür bıraktığım yerde, Keenan'ın evinin sokağının köşesinin arka tarafında duruyordu, ama şimdi karla kaplıydı. Çavuş'un VW'sini bir buçuk kilometre geride bırakmıştım. Havalandırmamın hâlâ çalışıyor olmasını umuyordum. Her tarafım uyuşmuştu. Kapıyı açıp içeriye otururken biraz yüzümü ekşittim. Boynumdaki yara pıhtılaşmıştı bile, ama bileğim çok acıyordu.

Motor uzun süre direndikten sonra nihayet çalıştı. Havalandırma da çalışıyordu ve bir silecek sürücü tarafındaki karların çoğunu temizledi. Jagger ondaki çeyrek konusunda yalan

söylemişti, kullandığı vasat ve muhtemelen çalıntı olan Honda Civic'te de yoktu, ama cüzdanında adresi vardı ve onun çeyreğine ihtiyaç duyarsam büyük ihtimalle evinde bulacağımı düşünüyordum. Gerçi ihtiyacım olacağını sanmıyordum; üç parça yeterdi herhalde, özellikle de Çavuş'un çeyreğinde X işareti varken.

Arabayı özenle sürmeye başladım. Uzun süre dikkatli olmam gerekecekti. Çavuş bir konuda haklıydı: Barney salağın tekiydi. Ayrıca arkadaşım olması artık önemli değildi. Borç ödenmişti.

Bu arada dikkatli olmam için bir sürü sebep vardı.

DOKTOR'UN VAKASI

Biraz abartılmış arkadaşım Bay Sherlock Holmes'ten önce çözdüğüm tek bir vaka oldu sanırım. *Sanırım* diyorum çünkü doksan yaşından sonra hafızam zayıflamaya başlamıştı; şimdi, yüz yaşına yaklaşırkense iyice bulanıklaştı. *Belki* öyle bir tane daha vaka olmuştur, ama olduysa bile hatırlamıyorum.

Düşüncelerimle hafızam ne kadar bulanıklaşırsa bulanıklaşsın bu vakayı asla unutacağımı sanmıyorum ve Tanrı kalemimi sonsuza dek almadan önce yazsam iyi olacak. Tanrı biliyor ya, anlatacaklarım artık Holmes'u küçük düşürmez, o mezarında kırk yıldır yatıyor. Aradan epey süre geçtiğine göre artık olanları anlatabilirim sanırım. Holmes'tan bazen faydalansa da ondan pek hoşlanmayan Lestrade bile Lord Hull meselesinde çenesini tuttu; gerçi koşullar göz önüne alınınca başka türlü davranamazdı. Ama koşullar farklı olsaydı bile konuşmazdı sanırım. O ve Holmes birbirlerine sinir olurlardı ve galiba Holmes o polisten nefret ediyordu, gerçi böyle aşağılık bir hisse kapıldığını hayatta itiraf etmezdi, ama Lestrade arkadaşıma tuhaf bir saygı beslerdi.

Yağmurlu, iç karartıcı bir öğlendi ve saat bir buçuğu yeni bulmuştu. Holmes pencerenin önünde oturuyordu, elinde kemanı vardı, ama çalmıyor, sessizce yağmura bakıyordu. Holmes bazen, özellikle de kokaini bıraktığından beri, gökyüzü bir hafta ya

da daha uzun süre ısrarla gri kalırsa karamsarlaşıp surat asıyordu, hele bugün özellikle canı sıkkındı, çünkü hava sıcaklığı dün geceden beri sürekli yükseliyordu ve Holmes bu sabah en geç onda havanın açılacağını kendinden tamamen emin bir şekilde öngörmüştü. Oysa uyandığımda havada olan sis koyulaşmış ve dinmeyen bir yağmur başlamıştı ve Holmes'un içini uzun süren yağmurlardan daha fazla karartan tek şey haksız çıkmaktı.

Birden doğruldu, bir tırnağıyla kemanın bir telini gerdi ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Watson! Bak, ne güzel bir görüntü! Hayatında bu kadar ıslak bir tazı görmemişsindir!"

Gelen Lestrade'tı tabii, üstü açık bir at arabasının arka tarafına oturmuştu; birbirine yakın, amansızca sorgulayan gözlerinin arasından sular süzülüyordu. At arabası durur durmaz inip sürücüye bir bozukluk fırlattı ve uzun adımlarla Baker Sokağı 221B'ye yürüdü. O kadar hızlı ilerliyordu ki kapıya şahmerdan gibi çarpacak sandım.

Bayan Hudson'ın onu, sırılsıklam olduğu için alt ve üst kattaki halıları berbat edebileceğini söyleyerek azarladığını işittim ve sonra isteyince Lestrade'ı kaplumbağa gibi yavaş gösterebilecek kadar canlanabilen Holmes kapıya koşup aşağı seslendi: "Bırakın yukarı gelsin Bayan H... Çok kalırsa çizmelerinin altına gazete sererim, ama çok kalacağını zannetmiyorum..."

Sonra Lestrade, öğütler veren Bayan Hudson'ı aşağıda bırakıp koşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Yüzü kırmızıydı, gözleri ateş saçıyordu ve kurt gibi sırıtarak tütün yüzünden epey sararmış olan dişlerini sergiliyordu.

"Müfettiş Lestrade!" diye neşeyle haykırdı Holmes. "Böyle bir günde seni buraya getiren..."

Devam edemedi. Soluk soluğa kalmış olan Lestrade, "Çingeneler şeytanın dilekleri gerçekleştirdiğini söylerler," dedi. "Buna artık inanıyorum. Şansını denemek istiyorsan hemen gel Holmes, ceset hâlâ sıcak ve bütün şüpheliler sıraya dizildiler."

"Şevkin beni korkutuyor Lestrade!" diye haykırdı Holmes kaşlarını hafifçe, alaycı bir şekilde kaldırıp indirerek.

"Dalga geçme, sana en az yüz defa dilediğini duyduğum bir

şeyi teklif etmek için koşa koşa geldim: Mükemmel kilitli oda sırrını!"

Holmes köşeye yönelmişti, belki de nedense o mevsim kullandığı altın uçlu iğrenç bastonu almak için. Bunları duyunca gözlerini fal taşı gibi açarak ıslak misafirimize döndü hemen. "Lestrade! Sen ciddi misin?"

"Ciddi olmasam zatürree riskini göze alıp da üstü açık bir arabayla buraya gelir miydim?" diye karşılık verdi Lestrade.

Sonra Holmes ilk kez tanık olduğum bir şekilde, oysa bu lafı hep kullandığı sanılırdı, bana dönüp haykırdı: "Çabuk Holmes! Av başladı!"

Yolda Lestrade, Holmes'un ayrıca şeytan kadar *şanslı* olduğunu söyledi ters ters. Lestrade at arabasının beklemesini emretmiş olsa da daha kapıdan çıkar çıkmaz, sokaktan şahane bir nadidelik tıngır mıngır geçmeye başladı: Sağanağa dönüşmüş yağmurda boş bir kiralık araba. Binip hemen yola koyulduk. Holmes her zamanki gibi sola oturdu, huzursuzca etrafa bakınıp her şeyi sınıflandırıyordu, oysa *o* gün görülmeye değer pek bir şey yoktu... veya en azından benim gibilere öyle geliyordu. Her boş sokak köşesinin ve yağmurda ıslanmış camekânın Holmes'a bir sürü şey anlattığına şüphem yok.

Lestrade şoföre Savile Sokağı'ndaki bir evin adresini verdikten sonra Holmes'a Lord Hull'ı tanıyıp tanımadığını sordu.

"Onu *bilirim,*" dedi Holmes, "ama tanışma fırsatı elime geçmemişti. Artık çok geç sanırım. Nakliyecilik yapardı, değil mi?"

"Nakliyecilik yapardı," diye onayladı Lestrade, "ama onunla tanışmadığın için şanslısın. Lord Hull kelimenin tam anlamıyla pis ve karanlık bir herifti ki en yakınları ve –öhö!– sevdikleri bile öyle diyorlar. Ama pis ve karanlık işleri sonsuza dek bıraktı, bu sabah on bir civarında," cep saatini çıkarıp baktı, "iki saat kırk dakika önce, çalışma odasında, önünde vasiyetnamesi dururken biri onu sırtından bıçakladı."

"Yani," dedi Holmes düşünceli bir edayla piposunu yaka-

rak, "Lord Hull denen bu sevimsiz kişinin vakasını incelemenin, hayallerimdeki mükemmel kilitli oda sırrına kavuşmak olacağını düşünüyorsun, öyle mi?" Yükselen mavi dumanların ardındaki gözleri şüpheyle parlıyordu.

"Evet," dedi Lestrade usulca, "öyle düşünüyorum."

"Watson'la ben daha önce öyle kuyular kazdık ki... ama hiç suya rastlamadık," diyen Holmes, geçtiğimiz sokakları durmadan incelemeye geri dönmeden önce bana baktı. "'Çilliler Çetesi' vakasını hatırlıyor musun Watson?"

Yanıtlamama gerek yoktu. O sefer de bir kilitli oda vardı, ama aynı zamanda bir havalandırma deliği, zehirli bir yılan ve bu ikincisini birinciye sokacak kadar şeytani bir katil de vardı. Zalim bir dehanın işiydi, ama Holmes olayı neredeyse anında çözmüştü.

"Veriler neler Müfettiş?" diye sordu Holmes.

Lestrade bize durumu eğitimli bir polis olarak lafı dolandırmadan anlattı. Lord Albert Hull iş hayatında bir tiran, evindeyse bir despottu. Karısının ondan ödü kopardı ve bu konuda haklı olduğu anlaşılıyordu. Kadının ona üç oğul vermiş olması adamın genelde ev hayatında ve özellikle ona karşı olan vahşice davranışları hiçbir şekilde engellememiş gibiydi. Leydi Hull böyle konulardan pek bahsetmek istemese de oğulları her şeyi anlatmışlardı; babalarının annelerini azarlamak, eleştirmek veya onunla alay etmek için hiçbir fırsatı kaçırmadığını, hem de bunları başkalarının yanında yaptığını söylemişlerdi. Yalnız kaldıklarındaysa onu görmezden geliyordu. "Sık sık onu dövmek istediği zamanlar hariç," diye ekledi Lestrade.

"Çocukların en büyüğü William'ın bana söylediğine göre kadıncağız kahvaltı masasına şişmiş bir gözle veya iz kalmış bir yanakla geldiğinde hep aynı şeyi söylüyormuş: Gözlüğünü takmayı unuttuğu için bir kapıya çarptığını. 'Haftada bir iki kez kapılara çarpardı,' dedi William. 'Evde bu kadar çok kapı olduğunu bilmiyordum.'"

"Hımın," dedi Holmes. "Esprili biri! Peki çocuklar bu olanları engellemeye çalışmamışlar mı?"

"Anneleri izin vermiyormuş," dedi Lestrade.

"Çılgınlık," diye karşılık verdim. Bir adamın karısını dövmesi korkunçtu, bir kadının buna izin vermesiyse hem korkunç hem de hayret vericiydi.

"Ama bu çılgınlığın bir sebebi vardı," dedi Lestrade. "Bir sebebi ve 'sebepli sabır' diyebileceğiniz bir şey vardı. Sonuçta kadın lordundan ve efendisinden yirmi yaş gençti. Ayrıca Hull çok yiyip içen biriydi. Beş yıl önce, yetmiş yaşındayken gut ve faranjit hastalıklarına yakalanmıştı."

"Fırtınanın geçmesini bekle, sonra da güneşin tadını çıkar," dedi Holmes.

"Evet," dedi Lestrade, "ama pek çok erkekle kadını felakete sürükleyen bir fikirdir bu. Hull, değerini ve vasiyetinin önemini ailesine hissettiriyordu. Köleden pek farkları yoktu."

"O vasiyet hizmetçilik senetleriydi," diye mırıldandı Holmes.

"Kesinlikle! Hull ölünce üç yüz bin pound bırakacaktı. Bu konuda sadece sözüne güvenmelerini asla istememiş; her ne kadar kesenin ağzını sımsıkı kapalı tutsa da üç ayda bir baş muhasebecisini eve çağırıp Hull Nakliye Şirketi'nin ayrıntılı bilançosunu getirtirmiş."

"Şeytanca!" diye haykırdım bazen Eastcheap'de ya da Piccadilly'de rastlanan, açlıktan ölen köpekleri dans ettirmek için yiyecek uzatan, sonra da aç hayvanların karşısında mideye indiren zalim çocukları düşünerek. Bu benzetmeyi inanılmayacak kadar yerinde bulacaktım kısa süre sonra.

"Adam ölünce Leydi Rebecca'ya yüz elli bin pound kalacaktı. En büyük çocukları William elli bin pound alacaktı, ortancaları Jory'nin eline kırk bin, en küçükleri Stephen'ın elineyse otuz bin pound geçecekti."

"Peki ya geri kalan otuz bin?" diye sordum.

"O da çeşitli kişilere dağıtılacaktı: Galler'deki bir kuzene, Brittany'deki bir halaya (gerçi Leydi Hull'ın akrabalarına bir sent bile düşmeyecekti), sonra hizmetçilere beş bin pound. Ha,

bir de, buna bayılacaksın Holmes, Bayan Hemphill'in Sokak Kedileri Derneği'ne on bin pound bağışlanacaktı."

"Şaka yapıyorsun!" diye bağırdım, gerçi Lestrade bu tepkiyi Holmes'tan beklediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Holmes piposunu tekrar yakıp bunu veya benzeri bir şeyi tahmin etmişçesine kafasını sallamakla yetindi. "East End'de bebekler açlıktan ölürken ve on iki yaşında çocuklar imalathanelerde haftada elli saat çalışırken, bu herif... bir *kedi* barınağına on bin pound mu bırakmış?"

"Kesinlikle," dedi Lestrade keyifle. "Üstelik bu sabahki olay olmasa, biri tarafından öldürülmese Bayan Hemphill'in derneğine bu paranın *yirmi yedi katını* bırakacakmış."

Ağzım açık kalakaldım ve meblağı hesaplamaya çalıştım. Ben Lord Hull'ın niyetinin karısı ve çocuklarını mirasından tamamen mahrum bırakıp bütün parasını bir kedi derneğine bağışlamak olduğu sonucuna varırken, Holmes ise Lestrade'a ters ters bakıp bana çok alakasız gelen bir şey söylüyordu. "Hapşıracağım, değil mi?"

Lestrade gülümsedi. Çok sevimli bir gülümsemeydi bu. "Evet Holmescuğum. Hem de çok sık ve şiddetle hapşıracaksın korkarım ki!"

Holmes istediği gibi yakmayı yeni başarmış olduğu (bunu arkasına hafifçe yaslanmasından anlayabiliyordum) piposunu ağzından alıp bir an baktı ve sonra dışarıya, yağmura çıkardı. Islanan ve dumanı tüten tütünü sokağa boşaltmasını çok şaşkın bir halde seyrettim.

"Kaç defa?" diye sordu Holmes.

"On," dedi Lestrade şeytani bir sırıtışla.

"Böyle yağmurlu bir günde üstü açık bir at arabasına binme sebebinin şu meşhur kilitli odandan başka bir şey olduğunu tahmin etmiştim zaten," dedi Holmes ters ters.

"İstediğini tahmin et," dedi Lestrade neşeyle. "Korkarım cinayet mahaline gitmem gerekiyor, iş iştir, bilirsin, ama istersen seni ve sevgili doktoru burada indirebilirim."

"Sen," dedi Holmes, "kötü hava koşullarında espri yeteneği

artıyormuş gibi görünen tanıdığım tek adamsın. Bu durum karakterin hakkında bir şey ifade ediyor mu acaba? Ama neyse... bunu başka bir gün konuşuruz belki. Söylesene Lestrade, Lord Hull öleceğini ne zaman anladı?"

"*Öleceğini* mi?" dedin. "Sevgili Holmes, adamın buna inandığını nereden çıkar..."

"Gayet bariz Watson," dedi Holmes. "Sana defalarca söylediğim gibi K.D.B., yani karakter davranışı belirler. Vasiyeti sayesinde onlara hükmetmek hoşuna gidiyordu..." Lestrade'a yan gözle baktı. "Özel bir anlaşma filan yapılmamış sanırım, herhangi bir sözleşme?"

Lestrade hayır anlamında kafasını salladı. "Yapılmamış."

"İlginç!" dedim.

"Hiç değil Watson; unutma, karakter davranışı belirler. Ölme nezaketini gösterdiğinde her şeyin onlara kalacağı numarasıyla onları boyundurluğu altında tutuyordu, ama aslında hiçbir zaman böyle bir niyeti olmamıştı. Zaten olması karakterine tamamen ters düşerdi. Katılıyor musun Lestrade?"

"Aslında evet," diye karşılık verdi Lestrade.

"Öyleyse bu konuda fazlasıyla hemfikiriz, değil mi Watson? Her şey ortada mı? Lord Hull öleceğini fark eder. Bekler... bu sefer hata, yanlış alarm olmadığına kesinlikle emin olur... sonra da sevgili ailesini toplantıya çağırır. Ne zaman? Bu sabah mı Lestrade?"

Lestrade homurdanarak onayladı.

Holmes parmaklarını çenesinin altına dayadı. "Onları toplar ve yeni bir vasiyet yazdığını, bu seferkinde hiçbirine zırnık bırakmadığını söyler; yani hizmetçiler, birkaç uzak akraba, bir de kediler hariç tabii."

Konuşmak için ağzımı açtığımda bunu yapamayacak kadar hiddetlenmiş olduğumu fark ettim. Aklıma East End'deki aç köpekleri bir parça domuz etiyle veya etli börekle sıçratan o zalim çocuklar gelip duruyordu. Şunu eklemeliyim ki öyle bir vasiyete itiraz edilip edilemeyeceğini sormak hiç aklıma gelmedi. Günümüzde bir insanın mirasını yakın akrabaları yerine bir kedi ba-

rınağına bırakması zordur, ama 1899'da vasiyet vasiyetti ve eğer vasiyeti hazırlayanın deli olduğu pek çok örnekle kanıtlanamazsa ki eksantriklikten değil, bildiğimiz *delilikten* bahsediyorum, verdiği karar tıpkı Tanrı'nın iradesi gibi değiştirilemezdi.

"Bu yeni vasiyet şahitler huzurunda mı hazırlanmış?" diye sordu Holmes.

"Evet," diye karşılık verdi Lestrade. "Dün Lord Hull'ın avukatıyla asistanlarından biri eve gelmiş ve Hull'ın çalışma odasına alınmışlar. Orada on beş dakika kadar kalmışlar. Stephen Hull avukatın bir şeye itiraz etmek için sesini yükselttiğini duymuş, ne olduğunu anlayamamış, ama adam Hull tarafından susturulmuş. Ortanca oğlan Jory üst katta resim yapıyormuş, Leydi Hull da bir arkadaşına mektup yazıyormuş, ama bu avukatların gelip kısa bir süre sonra gittiğini hem Stephen hem de William Hull görmüş. William'ın dediğine göre giderken başları eğikmiş ve William onlarla konuştuğunda Bay Barnes'a, yani avukata sağlığını sorduğunda ve dinmeyen yağmurlardan bahsettiğinde, Barnes karşılık vermemiş ve asistanı sanki yüzünü ekşitmiş. William'ın dediğine göre utanıyor gibiymişler."

Eh, Lord Hull işini *sağlama* almış demek ki diye düşündüm.

"Konu açılmışken çocuklardan bahsetsene," dedi Holmes.

"Nasıl istersen. Babalarından nefret ettikleri, babalarınınsa onları sınırsız bir şekilde horgördüğü ortada tabii... gerçi Stephen'ı nasıl hor görebildiğini anlamıyorum... neyse, konuyu saptırmayayım."

"Evet, lütfen saptırma," dedi Holmes soğukça.

"William otuz altı yaşında. Babasından harçlık alsa alemci olurdu herhalde, ama ondan çok az para aldığından ya da hiç almadığından zamanını çeşitli spor salonlarında, sanırım 'fiziksel kültür' denen şeyle uğraşarak geçirmiş ki kas yığını gibi görünüyordu, geceleri de genellikle ucuz kahvelere takılmış. Eline biraz para geçti mi kumarda kaybediyormuş hemen. Hoş bir insan değil, Holmes. Hedefsiz, becerisiz, hobisiz ve gayesiz yani babasından uzun yaşamak dışında bir insanın hoş olması güç

zaten. Onunla konuşurken çok tuhaf bir hisse kapıldım, sanki bir insanı değil de üstüne Lord Hull'ın çehresinin hafifçe çizildiği bir vazoyu sorguya çekiyormuşum gibi geldi."

"Paralarla dolmayı bekleyen bir vazo," dedi Holmes.

"Jory ise çok farklı," diye devam etti Lestrade. "Lord Hull en çok onu aşağılarmış, çocukluğundan beri 'Balık Suratlı', 'Bastıbacak' ve 'Şişko' gibi sevimli lakaplar takarmış. Maalesef bu lakapların neden takıldığını anlamak güç değil; Jory Hull en fazla bir buçuk metre boyunda, bastıbacak ve gayet çirkin biri. Biraz şu şaire benziyor... eşcinsel olana."

"Oscar Wilde'a mı?" diye sordum.

Holmes bunu ilginç bulmuşçasına bana baktı. "Sanırım Lestrade'ın kast ettiği Algernon Swinburne," dedi, "ki onun senden daha fazla eşcinsel olduğunu sanmıyorum Watson."

"Jory Hull ölü doğmuş," dedi Lestrade. "Tam bir dakika boyunca mosmor ve kıpırtısız durunca doktor öldüğünü söyleyip biçimsiz bedenini bir kundak beziyle örtmüş. Leydi Hull ise kahramanca doğrulup kundak bezini almış ve bebeğin bacaklarını doğumda kullanılan sıcak suya sokmuş. Bebek kıpırdanıp ağlamaya başlamış."

Lestrade sırıtıp cakayla uzun ince bir puro yaktı.

"Hull çocuğun bastıbacaklığının sebebini bu sıcak su meselesine bağlamış ve karısını iğneleyip durmuş. Ona hiç karışmasa daha iyi olacağını söylemiş. Jory'nin böyle, yani yengeç bacaklı ve morina suratlı olacağına ölü doğmasının daha iyi olacağını söylermiş bazen."

Holmes'un bu tuhaf ve bir doktor olarak bana gayet şüpheli gelen öyküye verdiği tek tepki Lestrade'ın kısa sürede çok şey öğrendiğini söylemek oldu.

"Vakada hoşuna gideceğini düşündüğüm yönlerden biri buydu sevgili Holmes," dedi Lestrade, araba sular sıçratıp dönerek Rotten Sokağı'na saparken. "Onları konuşturmak için çaba harcamaya gerek yok, tersine susturmak için çaba harcamak gerekiyor. Çok uzun süre susmak zorunda kalmışlar. Üstelik yeni vasiyet ortada yok. Rahatlayınca çeneleri açıldı."

"*Ortada yok ha!*" diye bağırdım ama Holmes aldırmadı, hâlâ Jory'yi, o biçimsiz ortanca çocuğu düşünüyordu.

"*Sahiden* çirkin mi peki?" diye sordu Lestrade'a.

"Yakışıklı denemez ama daha çirkinlerini gördüm," diye karşılık verdi Lestrade rahatça. "Bence babasının onu sürekli iğnelemesinin sebebi..."

"...diğerlerinin aksine yaşamak için babasının parasına ihtiyaç duymamasıydı," diye cümlesini tamamladı Holmes.

Lestrade irkildi. "Vay canına! Bunu nereden bildin?"

"Çünkü Lord Hull, Jory'nin fiziksel kusurlarıyla alay edecek kadar alçalmak zorunda kalmış. O yaşlı tilkinin, diğer açılardan gayet sağlam bir zırh kuşanmış bu potansiyel hedef karşısında epey canı sıkılmıştır! Bir insanla görünüşü ya da duruşu yüzünden dalga geçmek öğrenciler ya da ayyaşlar için uygun olabilir, ama Lord Hull gibi bir alçak daha ince yöntemler kullanmaya alışıktı şüphesiz. Bence bastıbacak ortanca oğlundan korkuyordu büyük olasılıkla. Jory ne iş yapıyor?"

"Söylemedim mi? Ressam," dedi Lestrade.

"Ah!"

Sonradan Hull Konağı'nın alt katındaki koridorlarda gördüğümüz tablolar, Jory Hull'ın gerçekten çok iyi bir ressam olduğunu gösterdi. Muhteşem değildi kesinlikle, ama annesiyle kardeşlerini o kadar iyi çizmişti ki yıllar sonra renkli fotoğrafları ilk kez gördüğümde aklıma 1898'in o yağmurlu kasımının öğle sonrası geldi. Ayrıca babasını çizdiği resim belki de *gerçekten* muhteşemdi. Tuvalden rutubetli mezarlık havası gibi yayılan fesatlık insanı kesinlikle irkiltiyordu, neredeyse rahatsız edecek kadar. Jory *sahiden* Algernon Swinburne'e benziyor olabilirdi ama babası, en azından ortanca oğlunun onu görüp çizdiği hali bana bir Oscar Wilde karakterini anımsattı: Şu neredeyse ölümsüz alemciyi, Dorian Grey'i.

Tablolarının üstünde çok uğraşıyordu, ama eskizleri o kadar çabuk çizebiliyordu ki bir cumartesi öğleden sonrası Hyde Park'a gitse cebinde yirmi poundla dönebiliyordu.

"Bahse girerim babası *bundan* hoşlanıyordu," dedi Holmes.

İçgüdüsel olarak piposunu tuttu, sonra yerine geri bıraktı. "Oğlunun zengin Amerikalı turistlerle sevgililerinin resimlerini bohem bir Fransız gibi çizmesinden."

Lestrade kahkahayı bastı. "Tahmin edersin ki *küplere biniyordu*, ama Jory, Hyde Park'ta resim yapmaktan vazgeçmiyordu, en azından babası haftada otuz beş pound harçlık vermezse vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Babası buna adice bir şantaj diyordu."

"Vah vah, çok üzüldüm," dedim.

"Ben de Watson," dedi Holmes. "Üçüncü oğula geç Lestrade, çabuk... eve gelmek üzereyiz sanırım."

Lestrade'ın söylediği gibi, Stephen Hull babasından nefret etmek için kesinlikle Lord Hull diğerlerinden daha fazla sebebe sahipti. Gut hastalığı azıp da kafası daha da bulanan şirketin işlerini giderek daha çok Stephen'ın üstüne yıkmıştı ki Stephen babası öldüğünde daha yirmi sekiz yaşındaydı. Stephen'ın üstüne sorumluluklar yüklenmişti ve en küçük bir hatada suçlanıyordu. Oysa yerinde kararlar vererek babasına para kazandırmaktan maddi bir çıkarı olmuyordu.

Lord Hull, kurduğu işletmeyle ilgilenen ve bu konuda yetenekli tek çocuğu olan Stephen'dan memnun olmalıydı; Stephen, İncil'de "hayırlı evlat" denen şeyin gayet güzel bir örneğiydi. Oysa Lord Hull sevgi ve minnet sergilemek yerine delikanlının başarılarını horgörüyor, şüphe ve kıskançlıkla karşılıyordu. Yaşlı adam hayatının son iki yılında bile defalarca Stephen'ın, "bir cesedin gözüne konan penileri bile çalabileceğini," söylemişti.

"Vay p..!" diye bağırdım kendimi tutamayıp.

"Yeni vasiyeti bir an unutup," dedi Holmes yine parmaklarını çenesine dayayarak, "eskisine geri dönelim. Yenisine kıyasla daha cömert olan eski vasiyet bile Stephen Hull'ı tatmin etmezdi. Aile servetini korumakla kalmayıp canla başla didinerek çoğaltmasına karşın ödülü, ganimetin en küçük oğla düşen kısmını almak olacaktı sadece. Bu arada Kedi Vasiyeti'ne göre nakliye şirketi kime kalacaktı?"

Holmes'a dikkatle baktım, ama küçük bir şaka yapıp yap-

madığını anlamak her zamanki gibi güçtü. Onunla geçirdiğimiz onca yıldan ve paylaştığımız onca maceradan sonra bile, Sherlock Holmes'un mizah anlayışı hâlâ bana bile büyük ölçüde yabancıydı.

"Yönetim Kurulu'na devredilecek, Stephen'a hiç hisse kalmayacaktı," diyen Lestrade, araba sağanakta kahverengi çimenliklerin arasında duran ve o sırada bana çok çirkin görünen bir eve uzanan yola saparken purosunu pencereden attı. "Ama şimdi babası ölüp de yeni vasiyet ortadan kaybolduğundan Stephen Hull, Amerikalıların tabiriyle 'nüfuza' sahip. Şirket onu genel müdür yapacak. Gerçi yine yaparlardı ama şimdi kozlar Stephen Hull'ın elinde."

"Evet," dedi Holmes. "Nüfuz. Güzel sözcük." Yağmura doğru eğildi. "Sürücü, arabayı durdur!" diye seslendi. "Daha işimiz bitmedi."

"Nasıl isterseniz beyim," diye karşılık verdi sürücü, "ama felaket yağmur yağıyor."

"Merak etme, içini de dışın kadar ıslattığına değecek miktarda para alacaksın," dedi Holmes. Bu sözden tatmin olmuş gibi görünen adam, arabayı büyük evin ön kapısına otuz metre kala durdurdu. Ben yağmurun arabanın yan taraflarına tıpır tıpır vurmasını dinlerken Holmes düşünüp taşındıktan sonra dedi ki: "Eski vasiyet... onları kandırmakta kullandığı vasiyet... *o* belge kaybolmadı, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Masasında, cesedinin yanındaydı."

"Dört tane mükemmel şüpheli! Uşaklara başvurmaya gerek yok, en azından şimdilik. Çabuk bitir Lestrade... son olanları ve kilitli odayı anlat."

Lestrade arada sırada notlarına göz atarak söyleneni yaptı. Lord Hull bir ay önce, sağ dizinin hemen arkasında ufak bir siyah nokta fark etmişti. Aile doktoru çağrılmıştı. Teşhis kangrendi, gut ve bozuk kan dolaşımının sıradışı, ama kesinlikle nadir olmayan bir sonucuydu. Doktor ona bacağının enfeksiyonlu bölgenin epey üstünden kesilmesi gerektiğini söylemişti.

Lord Hull yanaklarından yaşlar akana kadar gülmüştü.

Böyle bir tepkiyi hiç beklemeyen doktor ne diyeceğini bilememişti. "Sağ ol ama beni tabutuma koyduklarında," demişti Hull, "iki bacağım da yerinde duruyor olacak."

Doktor ona bacağını kestirmek istemeyişini anlayışla karşıladığını, ama kesilmezse altı ay içinde öleceğini ve son iki ay müthiş acılar çekeceğini söylemişti. Lord Hull, doktora ameliyat olursa hayatta kalma şansının ne kadar olduğunu sormuştu. Lestrade'ın söylediğine göre sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibi hâlâ gülüyordu. Doktor biraz düşünüp taşındıktan sonra yüzde elli şansı olduğunu söylemişti.

"Saçma," dedim.

"Lord Hull da aynen öyle demiş," diye karşılık verdi Lestrade, "gerçi misafir salonlarından çok sokaklarda kullanılan bir kelime sarf etmiş."

Hull, doktora kendi fikrince kurtulma şansının en fazla yüzde yirmi olduğunu söylemişti. "Acıya gelince, sorun olacağını sanmam," demişti, "topallayarak ulaşabileceğim mesafede afyon tentürüyle onu karıştıracak bir kaşık bulunduğu sürece."

Hull ertesi günün sonunda kötü sürprizini açıklamış, vasiyetini değiştirmeyi düşündüğünü söylemişti. Ama ne şekilde değiştireceğini hemen söylememişti.

"Ya?" dedi Holmes, çok şey gören o soğukkanlı, gri gözleriyle Lestrade'a bakarak. "Peki kimler şaşırmış?"

"Sanırım hiçbiri, ama insan doğasını bilirsin Holmes, insanlar ısrarla umut ederler."

"Bazıları da felaketlere karşı plan yapar," dedi Holmes düşünceli bir edayla.

Bu sabah Lord Hull ailesini salona çağırmış ve herkes oturunca vasiyetini yazan pek az kişinin fırsat bulabildiği, genellikle kendi dilleri sonsuza dek susturulduktan sonra avukatlarından birinin titrek sesiyle gerçekleştirdiği bir eylemde bulunmuştu. Kısacası onlara yeni vasiyetini okumuş, mirasının çoğunu Bayan Hemphill'in sokak kedilerine bıraktığını bildirmişti. Sonra odaya çöken sessizlikte güçlükle ayağa kalkıp hepsine kurukafa gibi sırıtmıştı. Sonra bastonuna yaslanarak, o an da Lestrade'ın o at

arabasında bize söylediği zamanki kadar, inanılmaz bir şekilde iğrenç bulduğum şu sözleri sarf etmişti: "Evet! Her şey yolunda, değil mi? Evet, gayet yolunda! Sen, kadın ve sizler, çocuklar, bana kırk yıl kadar büyük bir sadakatle hizmet ettiniz. Şimdiyse sizleri tertemiz ve rahat bir vicdanla mirasımdan mahrum bırakmak niyetindeyim. Ama halinize şükredin! Daha kötüsü de olabilirdi! Eskiden firavunlar, zamanları varsa, en sevdikleri evcil hayvanlarını, genellikle kedilerini kendileri ölmeden önce öldürtürlermiş, öbür dünyada onları istedikleri gibi tekmelemek ya da sevmek için, sonsuza... sonsuza... sonsuza dek!" Sonra onlara gülmüştü. Bastonuna yaslanıp meşru bir şekilde, şahitler eşliğinde imzaladığını hepsinin gördüğü yeni vasiyeti pençe gibi eliyle tutup can çekişen hamursu suratıyla gülmüştü.

William ayağa kalkıp, "Bayım, babam ve varlığımın sebebi olabilirsiniz, ama aynı zamanda Cennet Bahçesi'nde Havva'yı baştan çıkaran yılandan sonra yeryüzüne sürülmüş en aşağılık yaratıksınız," demişti.

"Hiç de değil!" diye karşılık vermişti yaşlı canavar gülmeyi sürdürerek. "Benden daha aşağılık dört yaratık biliyorum. Şimdi izninizle kasama koymam gereken bazı önemli belgelerle... sobada yakmam gereken önemsiz belgeler var."

"Onlarla konuşurken eski vasiyet hâlâ duruyor muymuş?" diye sordu Holmes. Şaşırmaktan çok ilgilenmiş gibiydi.

"Evet."

"Yeni vasiyet şahitler eşliğinde imzalanır imzalanmaz eskisini yok edebilirdi," dedi Holmes düşünceli bir edayla. "Bunu yapmak için bütün öğleden sonra ve akşam boyunca vakti vardı, ama yapmamış değil mi? Neden? Fikrin nedir Lestrade?"

"O zaman bile onlarla dalga geçmeye doyamamıştı herhalde. Onlara hepsinin de reddedeceğine inandığı bir fırsat sunuyor, onları *baştan çıkarıyordu*."

"Belki de bir tanesinin bile reddetmeyeceğine inanıyordu," dedi Holmes. "Bu fikir en azından aklından geçmedi mi?" Başını çevirip parlak ve her nasılsa dondurucu bakışlarıyla yüzümü bir an inceledi. "*İkinizin* de aklınızdan geçmedi mi? Öyle kapkara

bir yaratığın onlara böyle bir fırsat sunmuş olabileceğini, akrabalarından biri yoldan çıkar da onu çektiği acılardan kurtarırsa, söylediklerinden anladığım kadarıyla büyük ihtimalle Stephen yapmıştır, bu kişinin yakalanıp... baba katilliği suçundan asılacağını bilerek böyle bir fırsat sunmuş olabileceğini düşünmediniz mi?"

Holmes'a sessizlik içinde dehşetle bakakaldım.

"Neyse," dedi Holmes, "devam et Müfettiş... kilitli odadan bahsetmenin vakti geldi sanırım."

Yaşlı adam çalışma odasına giden koridorda ağır ağır yürürken dördü afallamış bir halde sessizce oturmuştu. Yaşlı adamın bastonunun takırtılarından, güçlükle solurken çıkardığı hırıltılardan, mutfakta bir kedinin kederli miyavlayışından ve salon saatinin sarkacının düzenli tıkırtılarından başka ses yoktu. Sonra Hull çalışma odasının kapısını açıp içeri girerken menteşelerin gıcırdadığını işitmişlerdi.

"Bekle!" dedi Holmes sert bir sesle öne eğilerek. "İçeri girdiğini *gören* olmamış, değil mi?"

"Korkarım olmuş eski dostum," diye karşılık verdi Lestrade. "Lord Hull'ın uşağı Oliver Stanley, Lord Hull'ın koridorda yürüdüğünü duymuş. Hull'ın yatak odasından çıkıp galerinin parmaklığına gitmiş ve aşağı seslenerek her şey yolunda mı diye sormuş. Hull başını kaldırıp her şeyin gayet yolunda olduğunu söylemiş, ben şimdi seni nasıl net görüyorsam, Stanley de onu bu kadar açık seçik görmüş eski dostum. Sonra yaşlı adam kafasının arkasını oğuşturarak çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapamış.

Babası kapıya ulaştığında ki koridor epey uzun olduğundan yardımsız gitmesi iki dakika kadar sürmüş olabilir, Stephen şaşkınlığından sıyrılıp salon kapısına gitmiş. Babasıyla uşağının konuştuklarını görmüş. Lord Hull'ın sırtı ona dönükmüş tabii, ama Stephen babasının sesini duymuş, ayrıca Hull'ın ensesini ovuşturduğunu o da görmüş."

"Stephen Hull'la bu Stanley denen adam polis gelmeden ön-

ce konuşmuş olabilirler mi?" diye kurnazca bulduğum bir soru sordum.

"Elbette," dedi Lestrade bezgince. "Muhtemelen konuşmuşlardır ama şüpheli bir durum yok gibi."

"Emin misin?" diye sordu Holmes, ama pek ilgilenmemiş gibiydi.

"Evet. Stephen Hull çok iyi yalan söyleyebilir bence, ama Stanley beceremez. Profesyonel fikrim bu Holmes, ister kabul et, ister etme."

"Kabul ediyorum."

Yani Lord Hull çalışma odasına, meşhur kilitli odaya girmişti ve anahtarı... o inziva mekânının tek anahtarını çevirirken kilidin çıkardığı tıkırtıyı hepsi işitmişti. Ardından daha tuhaf bir ses gelmişti: Kapatılan sürgünün sesi.

Sonra sessizlik.

Dördü, dilenciye dönüşmelerine çok az kalmış olan Leydi Hull ile oğulları sessizce bakışmıştı. Kedi yine miyavlayınca Leydi Hull dalgın bir sesle kâhya kadın o kediye bir kâse süt vermiyorsa, herhalde kendisinin vermesi gerektiğini söylemişti. O sesi biraz daha dinlemek zorunda kalırsa delireceğini söylemişti. Salondan çıkmıştı. Birkaç dakika sonra üç oğul da tek kelime etmeden çıkmıştı. William odasına çıkmış, Stephen müzik odasına girmiş, Jory de Lestrade'a söylediğine göre çocukluğundan beri üzüldüğünde veya derin düşünmesi gerektiğinde gittiği yere, merdivenin altındaki bir banka gitmişti.

Aradan beş dakika geçmeden çalışma odasından bir çığlık yükselmişti. Stephen piyanoyu tıngırdattığı müzik odasından koşarak çıkmıştı. Jory onunla çalışma odasının kapısında karşılaşmıştı. William merdivenin yarısını inmişti bile ve onların kapıyı kırarak içeri girdiklerini görürken Uşak Stanley, Lord Hull'ın yatak odasından çıkıp ikinci kez galeri parmaklığına gitmişti. Stanley, Stephen Hull'ın çalışma odasına daldığını, William'ın merdivenin dibine indiğini ve mermerde az kalsın kayıp düştüğünü, Leydi Hull'ın yemek odasının kapısından bir elinde bir süt

sürahisiyle çıktığını gördüğünü söylemişti. Birkaç dakika sonra diğer hizmetçiler de toplanmışlardı.

"Lord Hull çalışma masasının üstüne yığılmış haldeydi, üç kardeş yanında duruyordu. Gözleri açık ve... şaşkındı sanırım. Yine fikrimi ister kabul et, ister reddet, ama bana kesinlikle şaşkınlık gibi geldi. Vasiyetini kavramıştı, eskisini. Yenisi ortalıkta yoktu. Bir de sırtına bir hançer saplıydı."

Lestrade bunları söyledikten sonra arabaya tak tak vurarak sürücüye yola devam etmesini emretti.

Konağa Buckingham Sarayı'ndaki nöbetçiler gibi, taş suratlı iki polisin arasında girdik. Girişte satranç tahtası gibi siyah beyaz mermer fayanslı upuzun bir koridor vardı. Koridorun ucundaki açık kapıda, meşhur çalışma odasının girişinde iki polis daha nöbet tutuyordu. Solda merdiven, sağdaysa iki kapı vardı: Salon ve müzik odasının kapısı olduğunu tahmin ettim.

"Aile salonda toplandı," dedi Lestrade.

"Güzel," dedi Holmes keyifle, "ama belki Watson'la ben önce suç mahaline bir göz atabiliriz?"

"Sizinle geleyim mi?"

"Gelmesen daha iyi olur," dedi Holmes. "Ceset götürüldü mü?"

"Sana gelmek için çıktığımda yerinde duruyordu, ama artık gitmiştir herhalde."

"Çok güzel."

Holmes uzaklaşmaya başladı. Peşinden gittim. Lestrade, "Holmes!" diye seslendi.

Holmes kaşlarını kaldırarak döndü.

"Gizli paneller, kapılar filan yok. Üçüncü kere söylüyorum, ister inan ister inanma, sen bilirsin."

Holmes, "Sanırım bekleyip..." derken kesik kesik solumaya başladı. Cebini karıştırdı, herhalde dün akşam yemek yediğimiz lokantadan dalgınlıkla aldığı bir peçeteyi buldu ve yüksek sesle içine hapşırdı. Aşağı bakınca iri, yara izi olan bir erkek kedi gördüm, Holmes'un ayaklarına sürtünürken bu büyük koridorda, daha önce aklıma gelen sokak çocukları kadar tuhaf duruyordu.

Kulaklarından biri geriye, yaralı kafasına yaslanmıştı. Diğeriyse yoktu, çok eski bir sokak kavgasında yitirmişti herhalde.

Defalarca hapşıran Holmes kediyi tekmeledi. Kedi tecrübeli dövüşçülerden beklenmeyecek bir şekilde, öfkeyle tıslamak yerine, sitemle arkasına bakarak uzaklaştı. Holmes peçetenin üstünden Lestrade'a sitemkâr, sulu gözlerle baktı. Hiç istifini bozmayan Lestrade ise kafasını öne uzatıp maymun gibi sırıttı. "On tane Holmes," dedi. "*On*. Ev kedi dolu. Hull onlara bayılırmış." Sonra yürüyüp gitti.

"Bu hastalıktan ne zamandır mustaripsin eski dostum?" diye sordum. Biraz kaygılanmıştım.

"Hep," dedi ve tekrar hapşırdı. O zamanlar *alerji* kelimesi pek bilinmezdi, ama sorunu buydu tabii.

"Gitmek ister misin?" diye sordum. Bir keresinde koyuna alerjisi olan birinin az kalsın boğulduğunu görmüştüm.

"Onun hoşuna giderdi," dedi Holmes. Kimi kast ettiğini sormama gerek yoktu. Holmes tekrar hapşırdı ve normalde soluk olan alnında büyük bir kızarıklık belirmişti. Çalışma odasının kapısındaki polislerin arasından geçtik, Holmes kapıyı ardından kapadı.

Oda uzun ve göreceli olarak dardı. Kanat gibi bir şeyin ucuydu, ana bina iki tarafta, koridorun yaklaşık dörtte üçü uzunluğuna yayılmıştı. Çalışma odasının iki tarafında pencereler vardı ve havanın gri ve yağmurlu olmasına karşın içerisi yeterince aydınlıktı. Duvarlara yer yer güzel, tikten çerçeveleri olan renkli nakliyat çizelgeleri asılmıştı ve camekânlı bir mahfazanın içinde bir o kadar güzel bir hava ölçüm alet takımı duruyordu. İçinde bir anemometre ki Hull o küçük döner çanaklardan birini çatılardan birinin tepesine yerleştirmişti herhalde, biri odanın, diğeriyse dışarının sıcaklığını ölçmek için iki termometre, bir de Holmes'u havanın düzeleceğine inandırıp kandıran barometrenin bir benzeri vardı. Barometrenin ibresinin hâlâ yükseldiğini görünce dışarı baktım. Yağmur iyice şiddetlenmişti, ibre yükselse de yükselmese de. Alet ve cihazlarımız sayesinde çok şey bildiğimizi sanıyoruz, ama o sıralar aslında bildiğimizi sandığımızın

yarısını bile bilmediğimize inanacak kadar yaşlıydım, şimdiyse asla bilemeyeceğimize inanacak kadar yaşlıyım.

Holmes'la dönüp kapıya baktık. Sürgüsü parçalanmıştı, ama olması gerektiği gibi içeri doğru bükülmüştü. Anahtar hâlâ kilidin iç tarafında, çevrilmiş haldeydi.

Holmes'un gözleri sulanmış olsa da fıldır fıldır her tarafa bakınıyor, gözlemliyor, sınıflandırıyor, depoluyordu.

"Biraz düzeldin," dedim.

"Evet," dedi peçeteyi indirip ceketinin cebine ilgisizce gerisingeri tıkıştırarak. "Onları sevmiş olabilir, ama buraya girmelerine izin vermiyordu belli ki. En azından sık sık. Ne dersin Watson?"

Gözlerim onunkiler kadar hızlı olmasa da ben de etrafa bakınıyordum. Çifte kanatlı pencerelerin hepsi kilitlenmiş ve küçük pirinç sürgüleri çekilmişti. Hiçbir pencerenin camı kırılmamıştı. Çerçeveli çizelgelerin çoğuyla hava ölçüm aletleri mahfazası bu pencerelerin arasında duruyordu. Diğer iki duvarsa kitaplarla kaplıydı. Küçük bir kömür sobası vardı, ama şömine yoktu; katil Noel Baba gibi bacadan inmemişti, soba borusundan geçecek kadar ufak tefek olmayıp asbestten bir elbise giymemişse tabii, çünkü soba hâlâ epey sıcaktı.

Masa bu uzun, dar, aydınlık odanın bir ucunda duruyordu, diğer ucundaysa kütüphaneye biraz benzeyen, iki tane yüksek arkalıklı ve kumaş kaplı sandalyeyle aralarında bir sehpanın bulunduğu hoş bir bölüm vardı. Bu sehpaya kitaplar saçılmıştı. Yerde bir Türk kilimi seriliydi. Katil yerdeki bir kapaktan gelmişse, o kilimi buruşturmadan tekrar nasıl geri dönebilirdi bilemiyordum, üstelik kilim hiç buruşuk *değildi*, sephanın ayaklarının gölgeleri kilimin üstünde dümdüz uzanıyordu.

"İnandın mı Watson?" diye sordu Holmes, beni neredeyse hipnotize edilmişim gibi transtan çıkararak. Bir şey... o sehpayla ilgili bir şey...

"Neye inandım mı Holmes?"

"Cinayetten dört dakika önce, dördünün salondan öylece çıkıp dört ayrı yöne gittiğine?"

"Bilmem," dedim usulca.

"*Ben* inanmadım, bir an için bi..." Sözünü yarıda kesti. "Watson! İyi misin?"

"Hayır," dedim kendi sesimi zor duyarak. Kütüphane sandalyelerinden birine çöktüm. Kalbim küt küt atıyordu. Nefes alamıyor gibiydim. Başım zonkluyordu, gözlerim birden pörtlemişti sanki. Gözlerimi kilimin üstündeki sehpanın ayaklarının gölgelerinden alamıyordum. "Hiç... iyi... değilim."

O anda çalışma odasının kapısında Lestrade belirdi. "Holmes, içeri doya doya göz attıysan..." Sözünü yarıda kesti. "Watson'ın nesi var yahu?"

"Sanırım," dedi Holmes sakin, soğukkanlı bir sesle, "Watson vakayı çözdü. Çözdün mü Watson?"

Başımla onayladım. Vakanın tamamını olmasa da çoğunu çözmüştüm. Kimin yaptığını biliyordum; nasıl yaptığını biliyordum.

"Sana da böyle mi oluyor Holmes?" diye sordum. "Anladığında?"

"Evet," dedi, "gerçi ben çoğu zaman ayakta kalmayı başarıyorum."

"Vakayı *Watson* mı çözdü?" dedi Lestrade sabırsızca. "Pöh! Holmes, gayet iyi biliyorsun ki Watson şimdiye kadar yüz vakaya bin çözüm önerisi getirdi ve hepsi de yanlıştı. Onun sevimsiz tarafı bu. Daha geçen yaz..."

"Watson hakkında senin bilebileceğinden çok daha fazlasını bilirim," dedi Holmes, "ve bu sefer hedefi on ikiden vurdu. O hali görünce tanırım." Tekrar hapşırmaya başladı, tek kulaklı kedi, Lestrade'ın açık bıraktığı kapıdan odaya girmişti. Çirkin suratında sevgiye benzer bir ifadeyle dosdoğru Holmes'a yöneldi.

"Sana da böyle oluyorsa," dedim, "seni bir daha asla kıskanmayacağım Holmes. Kalbim patlayacak sanki."

"İnsan buna bile alışıyor," dedi Holmes sesinde kibirden eser olmadan. "Haydi öyleyse, anlat... yoksa dedektif romanlarının son bölümlerinde olduğu gibi şüphelileri çağıralım mı?"

"Hayır!" diye haykırdım dehşetle. Hiçbirini görmemiştim, görmek istemiyordum da. "Ama sana nasıl yapıldığını *göstermeliyim.* Müfettiş Lestrade'la birlikte bir dakikalığına koridora çıkarsan..."

Holmes'a ulaşan kedi kucağına atlayıp yeryüzündeki en halinden memnun yaratık gibi mırlamaya başladı.

Holmes peş peşe yüksek sesle hapşırdı. Yüzündeki solmaya başlamış olan kırmızı lekeler yine belirginleşti. Kediyi itip ayağa kalktı.

Boğuk bir sesle, "Haydi Watson, çabuk ol da bu pis yerden kurtulalım," deyip omuzlarını tuhaf bir şekilde sarkıtıp başını eğerek ve hiç arkasına bakmadan odadan çıktı. Haline biraz üzüldüm, inanın.

Lestrade kapıya yaslanmış duruyor, iğrenç bir şekilde sırıtıyordu ıslak ceketiyle biraz parlıyordu. "Holmes'un yeni hayranını alayım mı Watson?"

"Bırak kalsın," dedim, "ayrıca çıkarken kapıyı kapa."

"Bir beşliğe bahse girerim ki zamanına boşa harcıyorsun ihtiyar," dedi Lestrade, ama gözlerinde farklı bir şey gördüm: Bahse girmeyi kabul etsem yan çizecekti.

"Kapıyı kapa," diye tekrarladım. "İşim uzun sürmez."

Kapıyı kapadı. Hull'ın çalışma odasında yalnızdım... şimdi kilimin ortasında oturan, kuyruğunu patilerinin etrafına düzgünce dolamış, yeşil gözleriyle beni seyreden kedi dışında tabii.

Ceplerimi yoklayınca dünkü akşam yemeğinin bende kalan hatırasını buldum... yalnız yaşayan insanlar genellikle pasaklı olurlar korkarım ki ama cebime ekmek koymamın özensizlikten başka bir sebebi vardı. Bir cebimde neredeyse mutlaka bir parça ekmek bulundururdum, çünkü Lestrade arabayla geldiğinde Holmes'un önünde oturduğu pencerenin dışına konan güvercinleri beslemek hoşuma gidiyordu.

"Pisi pisi," deyip ekmeği sehpanın, Lord Hull'ın iki vasiyetiyle, eski iğrenç vasiyetiyle ve daha da iğrenç olan yenisiyle otururken sırtını döndüğü sehpanın altına bıraktım. "Gel pisi pisi."

Kedi ekmek parçasını incelemek için kalkıp miskin miskin sehpanın altına gitti.

Gidip kapıyı açtım. "Holmes! Lestrade! Çabuk gelin!"

İçeri girdiler.

"Buraya gelin," deyip sehpaya yürüdüm.

Lestrade etrafa bakınıp da bir şey göremeyince kaşlarını çatmaya başladı, Holmes ise yine hapşırmaya başladı elbette. "Şu iğrenç yaratığı çıkarsak olmaz mı?" demeyi başardı artık sırılsıklam olan peçetenin ardından.

"Olur tabii," dedim. "*Ama o iğrenç yaratık nerede Holmes?*"

Islak gözlerinde şaşkınlık belirdi. Lestrade hızla dönüp Hull'ın çalışma masasına yürüdü ve masanın arkasına göz attı. Holmes, kedi odanın diğer ucunda olsa bu kadar hapşırmayacağını biliyordu. Eğilip sehpanın altına baktı, kilimden ve karşıdaki kitaplığın en alt iki rafından başka bir şey göremeyince doğruldu. Gözleri çok sulanmış olmasa o sırada her şeyi görürdü, sonuçta tepesinde duruyordu, ama doğruya doğru, illüzyon mükemmel hazırlanmıştı. Babasının sehpasının altındaki boşluk Jory Hull'ın başyapıtıydı.

Holmes, "Anlamıyorum..." diye söze başladı ve sonra arkadaşımı ekmek parçasından çok daha fazla sevmiş olan kedi sehpanın altından çıkıp yine Holmes'un ayak bileklerinin etrafında hazla kıvrılmaya başladı. Lestrade geri dönmüştü ve gözleri o kadar açıldı ki dışarı fırlayacaklar sandım. Numarayı anlamış olmama karşın ben bile hayret içindeydim. Yaralı kedi yoktan var oluveriyordu sanki; kafası, gövdesi, son olarak da ucu beyaz kuyruğu.

Holmes'un bacağına sürtünerek mırladı, Holmes hapşırırken.

"Bu kadarı yeter," dedim. "Görevini tamamladın ve artık çıkabilirsin."

Kediyi alıp kapıya götürdüm ki zahmetimin karşılığında epey pençe yedim ve koridora fırlattım. Kapıyı arkasından kapadım.

Holmes oturuyordu. "Tanrım," dedi genzinden gelen boğuk bir sesle. Lestrade ise hiç konuşamıyordu. Gözleri sehpayla ayaklarının altındaki soluk Türk kiliminden, bir kediyi bir şekilde doğurmuş olan boşluktan hiç ayırmıyordu.

"Fark etmeliydim," diye mırıldanıyordu Holmes. "Evet... peki sen... nasıl bu kadar *çabuk* anladın?" Sesinde çok hafif bir incinmişlik ve gücenme algıladım ve hemen bağışladım.

"*Şunlar* sayesinde!" diyerek kilimi gösterdim.

"Tabii ya!" dedi Holmes inlercesine. Kızarmış alnına şaplak vurdu. "Geri zekâlı! Tam bir *geri zekâlıyım!*"

"Saçmalama," diye tersledim. "Bu kedilerle dolu evde, hem de bir tanesi dostun olmaya karar vermişken her şeyi onar onar görüyordun bence."

"Peki ya kilim?" diye sordu Lestrade sabırsızca. "Tamam, çok güzel bir kilim ve herhalde pahalıdır, ama..."

"*Kilim* değil," dedim. "*Gölgeler.*"

"Göster ona Watson," dedi Holmes bezgince peçeteyi kucağına bırakarak.

Eğilip onlardan birini yerden kaldırdım.

Lestrade beklenmedik bir yumruk yemiş gibi diğer sandalyeye çöküverdi.

• • •

"Anlarsınız ya, onlara bakıp duruyordum," dedim ister istemez özür dilercesine. Yaptığım ters geliyordu. Soruşturmaların sonunda "kim" ve "ne" gibi soruları yanıtlamak Holmes'un işiydi. Ama şimdi her şeyi anlamış olduğunu görsem de bu sefer konuşmayı reddedeceğini biliyordum. Bir daha elime böyle bir fırsat geçmeyeceğini bildiğimden zaten ben de açıklayan kişi olmak *istiyordum* galiba. Ayrıca şunu söylemeliyim ki kedi hoş bir ayrıntıydı. Bir sihirbaz bile bir tavşan ve silindir şapkayla daha iyisini yapamazdı.

"Bir terslik olduğunu bilmiyordum, ama anlamam bir an sürdü. Bu oda çok aydınlık, ama bugün sağanak var. Etrafa bakın, bu odadaki tek bir nesnenin bile gölgesinin olmadığını göreceksiniz, *şu sehpanın ayakları hariç.*"

Lestrade küfrü bastı.

"Neredeyse bir haftadır yağmur yağıyor," dedim, "ama Holmes'un barometresi de, ölen Lord Hull'ınki de" –gösterdim– "bugün havanın güneşli olacağını söylüyordu. Hatta bu kesin gibiydi. Bu yüzden son ayrıntı olarak gölgeleri ekledi."

"Kim ekledi?"

"Jory Hull," dedi Holmes aynı bezgin sesle. "Başka kim olacak?"

Eğilip elimi sehpanın sağ tarafının altına uzattım. Elim gözden kayboluverdi, tıpkı kedi gibi. Lestrade yine irkilip küfretti. Sehpanın ön ayakları arasına sımsıkı gerilmiş olan tuvalin arka tarafına tık tık vurdum. Kitaplarla kilim yamulup dalgalandılar ve neredeyse mükemmel olan illüzyon anında etkisini yitirdi.

Jory Hull, babasının sehpasının altına bu çizdiği tabloyu koymuş, babası odaya girip de kapıyı kilitleyerek elinde iki vasiyetle masasına otururken tablonun arkasına saklanmış ve sonunda tablonun arkasından elinde hançerle fırlamıştı.

"Böylesine muhteşem bir realist tabloyu çizebilecek tek kişi oydu," dedim bu sefer elimi tuvalin ön tarafında gezdirerek. Çok yaşlı bir kedinin mırıltısını andıran hafif bir ses çıkardığını hepimiz işitebiliyorduk. "Bunu başarabilecek ve tablonun arkasına saklanabilecek tek kişiydi: En fazla bir buçuk metre boyunda bastıbacak, kambur duran Jory Hull.

"Holmes'un dediği gibi, yeni vasiyet aslında sürpriz değildi. Yaşlı adam akrabalarını mirasından mahrum bırakma olasılığını gizli tutmuş olsaydı bile ki tutmamıştı avukatın ve daha da önemlisi asistanının ziyaretinin önemini anlamamak için geri zekâlı olmak gerekirdi. Temyiz mahkemesinde geçerli bir vasiyet hazırlamak için iki şahit gerekir. Holmes bazı insanların felaketlere karşı plan yaptıklarını söylerken çok haklıydı. Böyle kusursuz bir tablo ne bir gecede yapılmıştır ne de bir ayda. Ressam bunu gerek olabilir diye belki bir senedir elinde tutuyordu..."

"Veya beş," diye araya girdi Holmes.

"Olabilir. Her koşulda Hull bu sabah ailesini salonda görmek istediğini söyleyince Jory zamanın geldiğini anlamıştı sa-

nırım. Dün gece babası yatmaya gidince buraya inip tablosunu yerleştirmiştir. Sahte gölgeleri o sırada eklemiş olabilir, ama Jory'nin yerinde olsam bu sabah, bildirilen salondaki toplantıdan önce usulca buraya gelip barometreye bakardım, ibre yükselmeye devam ediyor mu diye. Herhalde anahtarı babasının cebinden aşırıp sonradan yerine koymuştur."

"Kapı kilitli değildi," dedi Lestrade kısaca. "Kapıyı kediler girmesin diye kapalı tutuyor, ama nadiren kilitliyordu."

"Gölgelere gelince, artık gördüğünüz gibi keçe şeritlerinden ibaretler. Jory'nin tahmini doğruydu, normalde bu sabah on birde gölgelerin bulunması gereken yerdeler, yani barometre haklı çıksaydı."

"Güneş çıkmasını bekliyorsa neden gölge koymuş ki?" diye homurdandı Lestrade. "Aslında güneş onları kısaltır, kendi gölgeni hiç fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, Watson."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Holmes'a baktım, çözümün *herhangi* bir kısmına katkısı olmasına minnettar gibiydi.

"Anlamıyor musun? Asıl ironik kısım bu! Güneş barometrenin dediği gibi parlasaydı, tuval gölgeleri *engelleyecekti*. Boyalı sehpa ayaklarının gölgeleri yoktur bilirsin. Gölgesiz bir günde gölgeler yüzünden yakayı ele verdi çünkü babasının barometresinin odanın hemen her tarafında kesinlikle gölgeler olacağını söylediği bir günde, gölgesizlik yüzünden yakalanmaktan korkuyordu."

"Hâlâ Jory'nin Hull'a görünmeden buraya nasıl girdiğini anlamıyorum," dedi Lestrade.

"Bu benim de aklımı kurcalıyor," dedi Holmes. Sevgili Holmes! Aslında aklını kurcaladığını hiç sanmıyorum, ama öyle dedi. "Watson?"

"Lord Hull'ın karısı ve oğullarıyla görüştüğü salonun müzik odasına açılan bir kapısı var, değil mi?"

"Evet," dedi Lestrade, "müzik odasında da Leydi Hull'ın yatak odasına açılan bir kapı var, böyle sırayla evin arka kısmına doğru gidiyorlar. Ama yatak odasından ancak koridora geri dö-

nülebiliyor, Doktor Watson. Hull'ın çalışma odasının *iki* kapısı olsa, Holmes'a koşa koşa gelmezdim zaten."

Bu son sözünü biraz kendini savunurcasına söylemişti.

"Ah, Jory kesinlikle koridora geri döndü," dedim, "ama babası onu görmedi."

"Saçma!"

"Göstereyim," deyip çalışma masasına gittim, yaşlı adamın bastonu hâlâ oraya yaslanmış duruyordu. Bastonu alıp onlara döndüm. "Lord Hull salondan çıkar çıkmaz Jory yerinden fırlayıp koşmaya başladı."

Lestrade şaşkınlıkla Holmes'a baktı; Holmes, müfettişin bakışına soğukkanlı, alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. O sırada o bakışmanın anlamını kavrayamamıştım, açıkçası pek önemsememiştim de. Çizdiğim tablonun daha geniş anlamının henüz farkında değildim. Kendi anlatımıma fazla kapılmıştım sanırım.

"Aradaki ilk kapıya daldı, müzik odasından koşarak geçip Leydi Hull'ın yatak odasına girdi. Sonra koridor kapısına gidip dışarı göz attı. Lord Hull'ın gut hastalığı kangrene yol açacak kadar kötüleştiyse, o sırada en iyi ihtimalle koridorun dörtte birini kat etmiş olmalı. Şimdi beni izle Müfettiş Lestrade, sana bir insanın ömrü boyunca çok yiyip içmesinin bedelini göstereceğim. Gösterim bitince hâlâ şüphen varsa, karşına bir düzine gut hastası getireceğim ve şimdi sergilemek niyetinde olduğum yürüme semptomlarını teker teker gösterecekler. En önemlisi lütfen dikkatimin ne kadar sabit... ve *nerede* olduğuna bak."

Böyle dedikten sonra yavaşça, topallayarak, iki elimle bastonun tepesine sıkıca tutunarak onlara doğru yürümeye başladım. Bir ayağımı epey yukarı kaldırıyor, indiriyor, duraksıyor ve sonra diğerini sürüklüyordum. Gözlerimi hiç yukarı çevirmiyordum. Bastonuma ve öndeki ayağıma bakıp duruyorlardı.

"Evet," dedi Holmes usulca. "Sevgili doktor kesinlikle haklı Müfettiş Lestrade. Önce gut başlar, sonra denge kaybı oluşur, sonra hasta yeterince uzun yaşarsa, ayağını sürüklerken hep aşağı bakar."

"Jory babasının yürürken nereye baktığını gayet iyi biliyor

olmalıydı," dedim. "Yani bu sabah olanların şeytani bir basitliği vardı. Jory yatak odasına varınca kapıdan dışarı göz attı, babasının her zamanki gibi, ayağını ve bastonunun ucunu incelediğini görünce güvende olduğunu anladı. Dışarı çıktı, *görmeyen babasının önünden geçerek* rahatça çalışma odasına girdi. Lestrade bize kapının kilitli olmadığını söylüyor; hem risk ne kadar büyük olabilirdi ki? Koridorda en fazla üç saniye, hatta muhtemelen daha da az birlikte kalmışlardır." Duraksadım. "Koridor mermer kaplı, değil mi? Ayakkabılarını çıkarmıştır."

"Terlik giymişti," dedi Lestrade tuhaf bir şekilde sakin bir sesle ve ikinci kez Holmes'la bakıştı.

"Ah," dedim. "Anlıyorum. Jory çalışma odasına babasından önce girip kurnazca hazırladığı dekorun arkasına saklandı. Sonra hançeri çıkarıp bekledi. Babası koridorun ucuna vardı. Jory, Stanley'nin yukarıdan ona seslendiği ve babasının karşılık verip iyi olduğunu söylediğini işitti. Sonra Lord Hull çalışma odasına son kez girdi.. kapıyı kapadı... ve kilitledi."

İkisi de bana dikkatle bakıyorlardı ve Holmes'un böyle anlarda, başkalarına sadece kendisinin bilebileceği şeyleri anlatırken kendini Tanrı gibi hissettiğini anlar gibi oldum. Yine de şunu tekrarlamalıyım ki bu hissi çok sık yaşamak istemem. Bence böyle bir hissin tekrarlanması çoğu insanı yoldan çıkarır, yani dostum Sherlock Holmes gibi güçlü bir iradesi olmayan insanları.

"Bizim bastıbacak kapı kilitlenmeden önce iyice saklanmış olmalı, herhalde babasının anahtarı kilitleyip de sürgüyü çekmeden önce etrafa dikkatle bakacağını biliyordu, en azından tahmin ediyordu. Babası gut hastası bir ihtiyar da olsa kör değildi."

"Stanley'nin söylediğine göre gözleri çok keskinmiş," dedi Lestrade. "İlk sorduğum şeylerden biri buydu."

"Evet, adam etrafa bakındı," dedim ve birden bunu *görebilmeye* başladım ve sanırım Holmes'un yaşadığı da buydu; bu yeniden kurgulama, sadece gerçeklere ve tümdengelime bağlı olsa da neredeyse bir vizyon gibiydi. "Kaygılandırıcı bir şey görmedi, çalışma odası her zamanki gibiydi, içeride kendisinden başka

kimse yoktu. Burası gayet açık bir oda... dolap kapağı görmüyorum ve her iki tarafta pencereler bulunduğundan böyle bir günde bile karanlık köşeler yok.

"Yalnız olduğuna kanaat getirince kapıyı kapatıp anahtarını çevirdi ve sürgüyü çekti. Jory onun topallayarak masasına gittiğini duymuş olmalı. Babası oturunca koltuğun gıcırdadığını duymuştur ki gut hastalığı ilerlemiş bir insan oturacak yumuşak bir yer seçtikten sonra kendini oraya bırakır; Jory ancak ondan sonra başını uzatıp bakma riskine girmiş olmalı."

Holmes'a baktım.

"Devam et ihtiyar," dedi dostça. "Harika gidiyorsun. Kesinlikle birinci sınıf." Ciddi olduğunu gördüm. Ona soğuk diyen binlerce kişi olabilirdi ve haksız da sayılmazlardı, ama aynı zamanda çok iyi kalpliydi. Holmes kalbini çoğu insandan daha iyi koruyordu o kadar.

"Sağ ol. Jory babasının bastonu kenara bırakıp kâğıtları, iki kâğıdı kurutma kâğıdının üstüne koyduğunu görmüştür. Babasını hemen öldürmedi, oysa fırsatı vardı; zaten işin iğrenç ve acıklı tarafı da bu ya, içinde oturdukları o salona bin pound verseler bile gitmeyecek olmamın sebebi de bu. Beni oraya ancak sürükleyerek götürebilirsiniz."

"Hemen öldürmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Lestrade.

"Çığlık kapı kilitlenip sürgülendikten dakikalar sonra gelmiş, bunu söyleyen sendin ve bu konuda emin olduğunu farz ediyorum. Oysa kapıdan masaya sadece on iki santimetrelik uzun bir adımla ulaşılabilir. Lord Hull gibi gut hastası biri bile yarım dakikada, en fazla kırk saniyede gidip koltuğuna oturabilirdi. Bastonunu bulduğun yere bırakıp vasiyetlerini kurutma kâğıdının üstüne koyması da on beş saniye sürmüştür diyelim.

"Sonra ne oldu peki? En azından Jory Hull'a muhakkak sonsuz gibi gelmiş olan o kısacık zamanda, o son bir iki dakikada neler oldu? Bence Lord Hull öylece oturup vasiyetlere baktı. Jory ikisini kolayca birbirinden ayırt edebilirdi, parşömenlerin renkleri farklıydı çünkü.

"Babasının vasiyetlerden *birini* sobaya atmak istediğini biliyordu, sanırım hangisini atacağını görmeyi bekledi. Sonuçta yaşlı tilkinin ailesine eşek şakası yapmış olması da bir ihtimaldi. Belki de yeni vasiyeti yakıp eskisini kasaya geri koyacaktı. Sonra da odadan çıkıp ailesine yeni vasiyeti kasaya koyduğunu söyleyecekti. Yerini biliyor musun Lestrade? Kasanın?"

"Şu raftaki beş kitap aslında kapak," dedi Lestrade kısaca kütüphane bölümündeki bir rafı göstererek.

"O zaman hem aile hem de yaşlı adam tatmin olurdu; aile hak ettiği mirasa kavuşacağını bilirdi, yaşlı adam da tüm zamanların en zalimce eşek şakalarından birini yaptığını sanarak mezarına giderdi... ama o zaman Tanrı'nın ya da kendisinin kurbanı olarak gidecekti, Jory Hull'ın değil."

Holmes'la Lestrade üçüncü kez hem eğlenecek hem de tiksinerek bakıştılar.

"Ben ise yaşlı adamın sadece o anın tadını çıkardığını düşünüyorum, bir insanın öğleden sonra akşam yemeğinin ardından içeceği içkiyi veya uzun süren bir perhizden sonra yiyeceği tatlıyı düşünmesinin tadını çıkarması gibi. Her koşulda bir dakika sonra Lord Hull ayağa kalkmaya başladı... ama elindeki koyu renkli parşömeni kasaya değil de sobaya doğru çevirdi. O zaman Jory umutlarının boşa çıktığını anladı ve hiç tereddüt etmedi. Saklandığı yerden fırlayıp sehpayla masa arasındaki uzaklığı bir anda kat ederek bıçağı doğrulmakta olan babasının sırtına sapladı.

"Otopside bıçağın sağ karıncığı parçalayıp akciğere saplandığı görülecektir tahminimce... masanın üstündeki onca kanın sebebi bu olabilir. Ayrıca Lord Hull'ın ölmeden önce çığlık atabilmesinin sebebini de açıklıyor, ki Bay Jory Hull'ı mahveden bu oldu."

"Neden?" diye sordu Lestrade.

"Bir cinayete intihar süsü vermek niyetinde değilsen kilitli bir oda başa beladır," dedim Holmes'a bakarak. Kendi lafını benden duyunca gülümseyip kafasını salladı. "Jory o duruma düşmeyi hiç istemezdi; kilitli oda, kilitli pencereler, bıçaklanmış ve kendi kendini bıçaklamadığı bariz olan adam... Bence ba-

basının ölürken öyle feryat edeceğini düşünmemişti. Planı onu bıçaklayıp yeni vasiyeti yakmak, masadakileri çalmak ve pencerelerden birini açıp kaçmaktı. Eve başka bir kapıdan girip merdivenin altındaki sandalyesine geri dönebilirdi ve sonra, ceset nihayet bulunduğunda eve hırsız girdi sanılırdı."

"Hull'ın avukatı öyle sanmazdı," dedi Lestrade.

"Ama sesini çıkarmayabilirdi," dedi Holmes düşünceli bir edayla, sonra neşeyle ekledi: "Bence sanatçı dostumuz birkaç ipucu bırakmak niyetindeydi. Şunu gördüm ki işini bilen bir katil hemen her zaman birkaç sahte, gizemli ipucu bırakır." Havlamayı andıran kısa, keyifsiz bir kahkaha attıktan sonra masaya en yakın pencereye ve ardından Lestrade'la bana baktı. "O koşullar altında şüpheli bir cinayet gibi görüneceğinde hemfikiriz, ama avukat konuşsa bile hiçbir şey *kanıtlanamazdı.*"

"Lord Hull bağırarak her şeyi berbat etti," dedim, "tıpkı hayatı boyunca bir şeyleri berbat edip durduğu gibi. Ev ahalisi ayaklandı. Jory herhalde parlak bir ışıkta kalakalmış bir geyik gibi tamamen paniğe kapıldı. Onu kurtaran Stephen Hull oldu, en azından Jory'nin babası öldürülürken merdivenin altındaki bankta oturduğu bahanesini kullanabilmesini sağlayan oydu. Stephen müzik odasından koridora fırladı, kapıyı kırarak açtı ve herhalde Jory'ye hemen yanına gelmesini söyledi, sanki içeri birlikte girmişler gibi göründü..."

Birden afallayıp sustum. Holmes'la Lestrade'ın neden bakışıp durduklarını sonunda anlamıştım. Herhalde onlara gizli saklanma yerini gösterdiğim anda kavradıkları şeyi anlamıştım: *Bu işi tek kişi yapamazdı.* Cinayeti evet, ama geri kalanını...

"Stephen, Jory ile çalışma odasının kapısında karşılaştığını söylemişti," dedim ağır ağır. "Yani kapıyı kendisinin kırdığını, içeri birlikte girdiklerini, cesedi birlikte bulduklarını söylemişti. Yalan söylüyordu. Bunu ağabeyini korumak için yapmış olabilir, ama insanın durumu bilmezken bu kadar yalan söyleyebilmesi... bence..."

"*İmkânsız,*" dedi Holmes, "aradığın sözcük bu Watson."

"Öyleyse Jory ile Stephen bu işi birlikte yaptılar," dedim.

"Birlikte planladılar... ve kanunen ikisi de babalarını öldürmekten suçlu! Tanrım!"

"İkisi de değil sevgili Watson," dedi Holmes tuhaf bir nezaketle. "*Hepsi.*"

Aval aval bakakaldım.

Başını salladı. "Bu sabah zekânı takdire şayan bir şekilde sergiledin Watson, hatta bahse girerim ki bir daha bu kadar iyi tümdengelim yapamazsın. Normal doğasını kısa süreliğine de olsa aşabilmiş herhangi bir insanın karşısında yapacağım gibi, sana da şapka çıkarıyorum sevgili dostum. Ama bir açıdan da her zamanki iyi niyetli insan olarak kaldın: İnsanların ne kadar iyi kalpli olabileceklerini anlıyorsun, ama ne kadar kötü kalpli *olabileceklerini* hiç bilmiyorsun."

Ona sessizce, neredeyse tevazuyla baktım.

"Gerçi Lord Hull hakkında duyduklarımızın yarısı doğruysa, çok da kötü kalplilermiş denemez," dedi Holmes. Kalkıp çalışma odasında huzursuzca gezinmeye başladı. "Kapı kırıldığında Jory'nin Stephen'ın yanında olduğuna şahitlik eden kim? Jory, elbette. Stephen, elbette. Ama bu aile portresinde iki çehre daha var. Biri üçüncü kardeş William. Katılıyor musun Lestrade?"

"Evet," dedi Lestrade. "William da işin içindeymiş gibi görünüyor. Jory'nin biraz önden gittiğini ve ikisinin içeri girdiğini gördüğünde merdivenin yarısını inmiş olduğunu söylemişti."

"Çok ilginç!" dedi Holmes parlayan gözlerle. "Oysa kapıyı *Stephen* kırmış, ne de olsa Jory'den daha genç ve güçlüydü, ama bu durumda momentum sebebiyle içeri önce onun girmesi gerekirdi. Oysa merdivenin yarısını inen William önce *Jory*'nin girdiğini görmüş. Bunun sebebi nedir Watson?"

Afallamış bir halde kafa sallayabildim o kadar.

"Kendinize bu durumda kimin, *sadece kimin tanıklığına* güvenebileceğimizi sorun. Yanıt, aileden olmayan tek tanığınkine güvenebileceğimizdir: Lord Hull'ın uşağı Oliver Stanley'den bahsediyorum. Galerinin parmaklığına yaklaşınca Stephen'ın odaya girdiğini görmüş ki zaten normali buydu, çünkü Stephen

kapıyı kırıp içeri girdiğinde tek başınaydı. Jory'nin çalışma odasına Stephen'dan önce girdiğini söyleyense merdivende daha iyi görebilecek bir konumda bulunan *William*'dı. William öyle dedi çünkü Stanley'i görmüştü ve onun ne *diyeceğini* biliyordu. Sonuç şu Watson: Jory'nin bu odaya girdiğini biliyoruz. İki kardeşi de *dışarıda* olduğunu söylediklerine göre, en azından ortada bir çelişki var. Ama dediğin gibi, birbirlerini desteklemeleri durumun çok daha ciddi olduğunu gösteriyor."

"Suç ortaklığı," dedim.

"Evet. Çalışma odası kapısının kilitlendiğini duyunca dördünün salondan öylece çıkıp dört ayrı yöne gittiğine inanıp inanmadığını sormuştum, hatırlıyor musun?"

"Evet. Şimdi hatırladım."

"*Dördünün.*" Bir an Lestrade'a baktı ve Lestrade'ın kafa sallayıp onaylamasından sonra tekrar bana döndü. "Yaşlı adam odadan çıkar çıkmaz Jory'nin ondan önce çalışma odasına ulaşmak için hemen yerinden fırlayıp koşmaya başlamış olması gerektiğini biliyoruz, oysa ailenin hayatta kalan dört ferdi de, Leydi Hull da dahil olmak üzere Lord Hull çalışma odasının kapısını kilitlediğinde salonda olduğunu söylüyor. Lord Hull'ı kesinlikle ailesi öldürdü Watson."

Bir şey diyemeyecek kadar şaşkındım. Lestrade'a bakınca onda daha önce ya da sonra görmediğim bir ifadeyle karşılaştım: Bezgin, tiksiniyormuş gibi bir tür ciddiyetle.

"Cezaları ne olur?" dedi Holmes, neredeyse güler yüzle.

"Jory'nin asılacağı kesin," dedi Lestrade. "Stephen müebbet yer. William Hull da mübebbet yiyebilir, ama büyük ihtimalle Wormwood Scrubs'ta yirmi yıl yatar, yani bir tür yaşayan ölü olur."

Holmes eğilip sehpahın ayakları arasına gerilmiş tuvali okşadı. Tuvalden yine o tuhaf, boğuk mırıltı çıktı.

"Leydi Hull ise," diye devam etti Lestrade, "hayatının bundan sonraki beş senesini Beechwood Manor'da, orada yatanlar tarafından Dandik Saray denen yerde geçirebilir... gerçi o bayanı

tanıdığım kadarıyla bir çıkış yolu bulmayı tercih eder. Kocasının afyon tenürüyle intihar eder herhalde."

"Jory Hull doğru dürüst bıçaklayamadı diye şu olacaklara bakın," diyen Holmes iç geçirdi. "O yaşlı adam sessizce ölme nezaketini gösterseydi, her şey yolunda gidecekti. Jory, Watson'ın dediği gibi pencereden çıkıp gidecekti, tuvalini yanına alarak tabii... bir de sahte gölgelerini. Oysa Lord Hull evi ayağa kaldırdı. Bütün hizmetçiler gelip patronlarının cesedinin başında bağrışmaya başladılar. Aile fertleri şaşkına döndüler. Amma bahtsızlarmış, Lestrade! Stanley polis çağırdığında, gelen polis yakından mı gelmiş?"

"İnanamayacağın kadar yakından," dedi Lestrade. "Hatta zaten yoldan kapıya doğru koşuyormuş. Devriye gezerken evden gelen çığlığı işitmiş. *Cidden* bahtsızlar."

"Holmes," dedim, eski rolüme dönünce kendimi çok daha rahat hissederek, "çok yakında bir polis olduğunu nereden bildin?"

"Çok basit Watson. Aksi takdirde aile fertleri tuvalle 'gölgeleri' saklayana kadar hizmetçileri uzak tutarlardı."

"Ayrıca en azından bir pencereyi açana kadar," diye ekledi Lestrade, hiç olmadığı kadar usulca.

"Ama tuvalle gölgeleri *götürebilirlerdi,*" dedim birden.

Holmes bana döndü. "Evet."

Lestrade kaşlarını kaldırdı.

"İki seçenekleri vardı," dedim ona. "Ya yeni vasiyeti yakacak ya da delilleri ortadan kaldıracaklardı, ikisine birden zamanları yetmiyordu, sırf Stephen'la Jory'den bahsediyorum tabii, Stephen'ın kapıyı kırmasından hemen sonrasından. Onlar, daha doğrusu, karakterlerini iyi tanıdıysanız ki tanıdığınıza eminim, *Stephen* vasiyeti yakıp iyimser olmaya karar verdi. Ocağa tıkıştıracak zamanı ancak bulmuştur herhalde."

Lestrade dönüp sobaya baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Sadece Hull kadar kötü bir insan son anda feryat edecek gücü bulabilirdi," dedi.

"Sadece Hull kadar kötü bir insan oğlunu kendini öldürmeye zorlardı," dedi Holmes.

Lestrade'la bakıştılar ve yine aralarında bir şeyler, dışlandığım kusursuz bir sessiz iletişim oldu.

"Hiç yaptın mı?" diye sordu Holmes, eski bir sohbeti tekrar açarcasına.

Lestrade hayır anlamında kafasını salladı. "Bir keresinde çok yaklaştım," dedi. "Bir kız vardı, aslında onun suçu değildi. Az kalsın yapıyordum. Evet... bir tek o var."

"Şimdiyse dört kişi var," diye karşılık verdi Holmes, onun ne dediğini gayet iyi anlayarak. "Altı ay önce ölmüş olması gereken bir alçağın zulmettiği dört kişi."

Neden bahsettiklerini sonunda anlamıştım.

Holmes gri gözlerini bana çevirdi. "Ne dersin Lestrade? Bu seferkini Watson çözdü, tamamen olmasa da. Kararı Watson'a bırakalım mı?"

"Tamam," diye homurdandı Lestrade. "Ama çabuk ol. Bu pis odadan bir an önce çıkmak istiyorum."

Yanıt vermek yerine eğilip keçe gölgeleri aldım, sıkıştırıp top şekline getirerek cekedimin cebine koydum. Bunu yaparken kendimi çok tuhaf hissettim: Hindistan'da az kalsın ölmeme yol açan humma sırasında hissettiğim gibi.

"Bravo Watson!" diye haykırdı Holmes. "İlk vakanı çözdün, cinayete suç ortağı oldun, hem de daha çay saati bile gelmeden! Ben de kendime bir hatıra alayım... orijinal bir Jory Hull tablosu. İmzalı olduğunu sanmıyorum, ama böyle yağmurlu günlerde Tanrılar bize ne gönderirse onunla idare etmeliyiz artık." Sephanın ayaklarına yapıştırılmış olan tuvali çakısıyla söktü. Hızlı davranmıştı, daha bir dakika geçmeden tuvali ince bir rulo haline getirmiş, büyük paltosunun iç cebine koymuştu.

"Pis iş," dedi Lestrade ve pencerelerden birine gidip bir an duraksadıktan sonra bir iki santim açtı.

"Pis bir işi temizliyoruz," dedi Holmes neredeyse heyecanlı bir neşeyle. "Gidelim mi beyler?"

Kapıya gittik. Lestrade açtı. Polislerden biri gelişme var mı diye sordu.

Başka zaman olsa Lestrade onu azarlayabilirdi. Bu sefer, "Görünüşe bakılırsa hırsızlık girişiminin sonu kötü olmuş. Durumu hemen anladım tabii, Holmes ancak benden hemen sonra olayı çözdü," dedi.

"Yazık!" diye karşılık verdi diğer polis.

"Evet," dedi Lestrade, "ama en azından ihtiyarın feryadı hırsızın bir şey çalamadan apar topar kaçmasını sağlamış. Devam edin."

Gittik. Salon kapısı açıktı, ama önünden geçerken başımı eğik tuttum. Holmes ise baktı tabii, bakmaması mümkün değildi. Yapısı öyleydi. Ben ise ailenin hiçbir ferdini görmedim. Hiç istemedim.

Holmes yine hapşırıyordu. Arkadaşı bacaklarının etrafında dolanarak mutlu mutlu miyavlıyordu. Holmes, "Gidiyorum," deyip koşmaya başladı.

Bir saat sonra Baker Sokağı 221B'ye geri dönmüştük ve Lestrade'ın arabayla gelişinden önceki halimizi aldık. Holmes pencerenin önünde, bense kanepedeydim.

"Eee Watson," dedi Holmes birden, "bu gece nasıl uyuyacaksın sence?"

"Mışıl mışıl," dedim. "Ya sen?"

"Eminim ben de öyle," dedi. "O pis kedilerden kurtulduğuma da sevindim."

"Lestrade nasıl uyuyacak sence?"

Holmes bana bakıp gülümsedi. "Bu gece pek uyuyamaz. Belki bir hafta kadar ama sonra düzelir. Lestrade'ın yeteneklerinden biri de yaratıcı unutkanlıktır."

Bu beni güldürdü.

"Bak Watson!" dedi Holmes. "Şuna bak!" Kalkıp pencereye gittim, nedense yine Lestrade'ı at arabasında göreceğime emindim. Onun yerine bulutların arasından beliren güneşin öğle sonunda Londra'yı muhteşem bir şekilde aydınlattığını gördüm.

"Sonunda çıktı," dedi Holmes. "Bu harika Watson! İnsana yaşama sevinci veriyor!" Kemanını alıp çalmaya başladı, güneş yüzünü aydınlatırken.

Barometresine bakınca ibresinin alçalmakta olduğunu gördüm. Bu beni öyle güldürdü ki oturmak zorunda kaldım. Holmes biraz sinirlenerek "ne oldu" diye sorunca, kafamı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Açıkçası anlatsam da anlamazdı sanırım. Onun kafası farklı işliyordu.

UMNEY'İN SON VAKASI

Yağmurlar sona erdi. Tepeler hâlâ yeşil ve Hollywood tepelerinin karşısındaki vadinin yüksek dağlarında kar görebiliyorsunuz. Kürk mağazaları yıllık satışlarını reklamlarda söylüyorlar. On altı yaşındaki bakirelerin eskort servis işleri tıkırında. Beverly Hills'te de jakaranda ağaçları çiçek açmaya başladı.

Raymond Chandler
Küçük Kız Kardeş

1. *Peoria'nın Verdiği Haberler*

Öylesine L.A.'ya özgü mükemmellikte bir ilkbahar sabahıydı ki insan bir yerlerde şu küçük patent işaretini –®– görmeyi bekleyip duruyordu. Sunset'ten geçen taşıtların egzoz dumanlarında hafif zakkum kokusu, zakkumlarda da hafif egzoz dumanı kokusu vardı ve tepedeki gökyüzü sabit fikirli bir Baptist'in vicdanı kadar temizdi. Kör gazetece dağıtıcısı çocuk Peoria Smith, Sunset'le Laurel'in köşesindeki her zamanki yerinde duruyordu ve bu Tanrı'nın cennette olduğunun ve dünyada her şeyin yolunda gittiğinin kanıtı değilse, kanıt ne olabilirdi bilemiyordum.

Yine de o sabahın 7.30'u gibi alışılmadık bir saatte yataktan

kalkınca, işlerin biraz ters gittiği hissine kapılmıştım, sanki ufak tefek aksaklıklar vardı. Bunun sebeplerinden birini ancak tıraş olurken, daha doğrusu o inatçı kılları korkutup boyun eğdirmek için jileti onlara gösterirken fark ettim. En az gece ikiye kadar kitap okumuş olmama karşın, Demmicklerin zil zurna sarhoş bir halde ve anlaşılan evliliklerinin temelini oluşturan esprileri karşılıklı patlatarak arabalarıyla geldiklerini işitmemiştim.

Buster'i de işitmemiştim ki bu belki daha da tuhaftı. Demmicklerin gal köpeği Buster'ın havlaması öyle cırlaktır ki adamın kafasına cam kırıkları gibi saplanır ve hayvan bu sesi elinden geldiğince kullanmaktan hiç çekinmez. Ayrıca kıskançtır. George'la Gloria ne zaman düzüşseler ciyak ciyak yaygara koparır ki George'la Gloria bir çift vodvil komedyeni gibi karşılıklı şakalaşmadıklarında *genellikle* düzüşüyorlardır. Kimbilir kaç kez onların kıkırtılarını duyup da o itin ayaklarının dibinde *yarkyarkyark* diye bağırarak dolanmasını dinleyerek ve kaslı, orta boy bir köpeği bir piyano teliyle boğmanın zorluk derecesini merak ederek uykuya dalmışımdır, ancak dün gece Demmicklerin dairesi mezar gibi sessizdi. Bu tuhaf bir durumdu ama şaşırtıcı değildi, sonuçta Demmicklerin planlı programlı yaşayan bir çift oldukları söylenemezdi.

Ama Peoria Smith'te bir gariplik yoktu, her zamanki gibi neşe doluydu ve normal vaktimden en az bir saat önce dışarı çıkmama karşın beni yürüyüşümden tanıdı. Üstünde kalçalarına kadar inen bol bir CalTech tişörtle, kabuk bağlamış yaralı dizlerini sergileyen uzun bir fitilli kadife şort vardı. Ekmeğini kazandığı gazete tezgâhının yan tarafına korkunç beyaz değneğini üstünkörü yaslamıştı.

"Baksanıza Bay Umney! Nasılsınız?"

Peoria'nın siyah gözlüğü sabah güneşinde ışıldıyordu ve ayak seslerime doğru dönerek *L.A. Times*'ımı uzattığını görünce aklımdan rahatsız edici bir düşünce geçti bir an: Sanki birisi suratında iki tane kocaman siyah delik açmıştı. Ürpererek bu düşünceyi aklımdan çıkarırken, belki de yatmadan önce çavdar

viskisi içmeyi kesmemin vakti geldi diye düşündüm. Veya iki misli fazla içmeliydim.

Times'ın ön sayfasında Hitler vardı, bugünlerde sık sık olduğu gibi. Bu seferki Avusturya'yla ilgili bir meseleydi. O soluk suratla seyrek perçemin bir postane panosuna ne kadar yakışacağını düşündüm yine.

"Fena değilim Peoria," dedim, "hatta yeni boyanmış bir tuvalet duvarı gibi pırıl pırılım."

Peoria'nın gazete yığınının üstünde duran Corona kutusuna on sent bıraktım. *The Times*'ın fiyatı üç sent ki o kadar bile etmez, ama Peoria'nın bozuk para kutusuna yıllardır on sent koyup dururum. İyi çocuktur, dersleri de iyi... geçen sene bana Weld vakasında yardımı dokununca notlarını bizzat kontrol etmiştim. Peoria, Harris Brunner'ın yüzen evine tam vaktinde gelmese, ben hâlâ Malibu açıklarında bir yerde, ayaklarım içleri beton dolu parafin tenekelerine sıkışmış halde yüzmeye çalışıyor olacaktım. Ona çok şey borçlu olduğumu söylemek bile az kalır.

O soruşturma sırasında, Peoria Smith'ten bahsediyorum, Harris Brunner'la Mavis Weld'den değil, çocuğun gerçek adını bile öğrendim, ama hayatta söylemem. Peoria'nın babası karanlık bir cuma günü dokuzuncu kattaki bir ofis penceresinden atlayarak sonsuz bir kahve molasına çıkmıştı, annesi La Punta'daki berbat Çin çamaşırhanesinde çalışan tek beyaz, çocuksa kör. Bu koşullar altında çocuğun daha fazla sıkıntı yaşamasına gerek var mı? Savunmam bu kadar.

Bir gün önce gerçekten ilginç bir şey olmuşsa, genellikle *Times*'ın ilk sayfasında, sol tarafta, katlama çizgisinin hemen altında bulabilirsiniz. Gazeteye bakınca Küba kökenli bir müzisyenin, Burbank'teki The Carousel'de kadın vokalistiyle dans ederken kalp krizi geçirdiğini öğrendim. Bir saat sonra L.A. devlet hastanesinde ölmüştü. Maestro'nun karısına biraz acıdıysam da adama hiç üzülmedim. Bence Burbank'e dansa giden insanlar başlarına gelenleri hak ederler.

Önceki gün Brooklyn'in The Cards'la üst üste yaptığı iki maçın sonuçlarını öğrenmek için spor sayfasını açtım. "Sen na-

sılsın Peoria? Kalende işler yolunda mı? Hendekler ve mazgallı siperler sağlam mı?"

"Kesinlikle Bay Umney! Hem de nasıl!"

Sesindeki bir şey dikkatimi çekince gazeteyi indirip ona yakından baktım. Bunu yapınca benim gibi kulağı kesik bir özel dedektifin hemen fark etmesi gereken şeyi gördüm: Çocuk sevinçten yerinde duramıyordu.

"World Series'in ilk maçına altı bilet bulmuş gibisin," dedim. "Hayrola Peoria?"

"Annem Tijuana'da piyango kazandı!" dedi. "Kırk bin papel! Zenginiz! *Zenginiz!*"

Ona gülümsediğimi görmedi, saçını okşadım. Bir tutam saçı dikeldi, ama önemi yoktu. "Vay canına, dur bakayım. Kaç yaşındasın sen Peoria?"

"Mayısta on iki olacağım. *Bakın* ne diyeceğim Bay Umney, siz bana bir polo gömlek vermiştiniz ama bunun şeyle alakâsı nedir anlamadım..."

"Madem on iki yaşındasın, şunu bilirsin ki insanlar bazen olmasını *istedikleri* şeylerle gerçekten *olmuş* şeyleri karıştırırlar. Demek istediğim buydu, o kadar."

"Gündüz düşlerinden bahsediyorsanız haklısınız... onları iyi *bilirim,*" dedi Peoria dikelmiş saç tutamını yatırmak için elini kafasının arkasında gezdirerek, "ama bu gündüz düşü filan değil Bay Umney. Gerçek! Fred Amcam dün öğleden sonra gidip parayı aldı. Vinnie'sinin selesinde getirdi! Parayı kokladım! Hatta üstünde *yuvarlandım!* Annemin yatağının her tarafı parayla kaplıydı! Kendimi hiç bu kadar zengin hissetmemiştim... tam kırk bin s.k.iğimin papeli yahu!"

"On iki yaş, gündüz düşleriyle gerçekleri birbirinden ayırt etmeye yetecek kadar büyük olabilir, ama ağzını bozacak kadar büyük bir yaş değil," dedim. Kulağa hoş geliyordu. Ahlâk Derneği'ndekiler yüzde iki yüz onaylarlardı eminim, ama ağzım otomatik pilotta konuşuyordu ve ne söylediğimi pek duymuyordum. Çocuğun söylediklerini kavramaya çalışıyordum. Kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: Yanılıyordu. *Mutlaka* yanılıyor-

du, çünkü aksi takdirde Fulwider Binası'ndaki ofisime giderken buradan geçtiğimde Peoria artık şimdiki yerinde duruyor olmazdı. Mümkün değildi.

Aklıma yine Demmicklerin geldiğini fark ettim; tarihlerinde ilk kez yatmadan önce bangır bangır müzik çalmamışlardı... ayrıca Buster tarihinde ilk kez George'un kilidi açarken kapının çıkardığı sese havlamalarla karşılık vermemişti. Bir terslik olduğu hissi daha da güçlü bir şekilde geri geldi.

Bu arada Peoria bana dürüst, samimi, yüzünde görmeyi hiç beklemediğim bir ifadeyle bakıyordu: Bezgince bir alaycılıkla karışık somurtkan bir sinir bozukluğuyla. Sanki karşısında bütün öykülerini, hatta en sıkıcılarını bile üç dört kez anlatmış geveze bir amcası vardı.

"Verdiğim haberi anlamadınız mı Bay Umney? *Zenginiz!* Annemin artık o lanet olası moruk Lee Ho için gömlek ütülemesi gerekmeyecek, ben de artık köşede gazete satmak, kışın yağmurda titremek ve Bilder's'te çalışan şu kaçık cadalozlara yalakalık yapmak zorunda kalmayacağım. Kendini beğenmişin teki on sent bahşiş bıraktı diye sevinçten havalara uçmuşum gibi davranmama da gerek kalmadı."

Bunu duyunca biraz irkildim, ama üstüme alınmadım... sonuçta ben on sent bahşiş bırakmıyordum. Peoria'ya her gün yedi sent bahşiş verirdim. Meteliğe kurşun attığım zamanlar hariç tabii, ama benim meslekte bazen öyle dönemler olur.

"Belki de Blondie's'e gidip birer fincan kahve içsek iyi olur," dedim. "Bu meseleyi konuşuruz."

"Gidemeyiz. Kapalı."

"*Blondie's* mi? Hadi ya!"

Ama Peoria sokaktaki kafe gibi banal meselelerle uğraşamazdı. "Daha en güzel haberi duymadınız Bay Umney! Fred Amcamın Frisco'da bir doktor tanıdığı varmış, adam uzmanmış, gözlerimi tedavi edebileceğini söylüyormuş." Yüzünü benimkine çevirdi. Kör gözlerinin ve küçücük burnunun altındaki dudakları titriyordu. "Dediğine göre sorun optik sinirlerde olmayabilirmiş ki bu takdirde bir ameliyat yapılabilirmiş... teknik ayrıntılardan

anlamıyorum ama tekrar görebilirmişim Bay Umney!" Ellerini körlemesine bana uzattı, yani tabii ki körlemesine uzattı. Başka *nasıl* uzatabilirdi ki? "*Tekrar görebilirmişim!*"

Bana tutundu ve ellerini bir an kavrayıp sıktıktan sonra hafifçe ittim. Parmakları mürekkepliydi ve kalkınca kendimi çok iyi hissettiğimden yeni, beyaz yün ceketimi giymiştim. Gerçi yazın terletiyordu tabii, ama bugünlerde şehrin her tarafı havalandırmalı, ayrıca doğal soğukkanlılığım bana yetiyordu.

Gerçi şimdi kendimi pek soğukkanlı hissetmiyordum. Aşağıdan bana bakan Peoria'nın incecik ve her nasılsa kusursuz gazeteci çocuk suratı kaygılıydı. Zakkum ve egzos dumanı kokan hafif bir esinti dikelmiş saç tutamını titretince, bunu görebilmemin sebebinin çocuğun başında tüvit kepinin bulunmayışı olduğunu fark ettim. O kep olmayınca her nasılsa çıplak gibi görünüyordu, hem neden öyle görünmesindi ki? *Bütün* gazeteci çocuklar tüvit kep takmalıdır, tıpkı bütün ayakkabı boyacısı çocukların geriye kaykılmış kasket takmalarının gerekmesi gibi.

"Ne oldu Bay Umney? Sevinirsiniz sanmıştım. Hatta bugün bu iğrenç köşeye gelmek *zorunda* değildim, ama geldim... hem de erkenden geldim, çünkü *siz* erken gelirsiniz diye düşündüm. Annemin piyango kazanmasına ve ameliyat fırsatı bulmama sevinirsiniz sanmıştım, ama sevinmediniz." Şimdi sesi hınçla titriyordu. "Sevinmediniz!"

"Sevindim," dedim ve sevinmek *istiyordum,* en azından kısmen, ama işin kötü tarafı temelde haklıydı. Çünkü bu söyledikleri bir şeylerin değişeceği anlamına geliyordu ve bir şeyler *değişmemeliydi.* Peoria Smith'in yıllar boyu tam burada, o mükemmel kepini sıcak günlerde geriye itip yağmurlu günlerde alnına indirmesi, böylece paraların ıslanmaması gerekiyordu. Sürekli gülümsemesi, asla "lanet olsun" ya da "s.k.iğimin" gibi laflar etmemesi, hepsinden de önemlisi *kör* olması gerekiyordu.

"*Sevinmediniz!*" dedi ve sonra şaşırtıcı bir şekilde gazete tezgâhını devirdi. Tezgâh sokağa devrilince gazeteler her tarafa saçıldı. Beyaz değneği su oluğuna yuvarlandı. Peoria değneğin sesini duyunca almak için eğildi. Siyah gözlüğünün altından

akan yaşların solgun, zayıf yanaklarından süzüldüğünü görebiliyordum. El yordamıyla değneği aramaya başladı, ama değnek yakınıma düşmüştü ve Peoria yanlış tarafa gidiyordu. Birden o kör gazeteci çocuğun kıçına tekmeyi yapıştırmayı çok istedim.

Bunun yerine eğilip değneğini aldım ve ucuyla kalçasına hafifçe vurdum.

Peoria yılan gibi çabucak dönüp değneği kaptı. Göz ucuyla bakınca, Hitler'in ve geçenlerde ölmüş Kübalı müzisyenin fotoğraflarının Sunset Bulvarı'nın her tarafında dalgalandığını görebiliyordum... Van Ness'e giden bir otobüs aralarından homurdanarak geçti, ardında yoğun bir dizel dumanı kokusu bıraktı. O gazetelerin sağa sola savrulduklarını görmekten nefret ettim. Dağınık görünüyorlardı. Daha kötüsü *ters* görünüyorlardı. Tamamen, kesinlikle *tersti.* Az önceki gibi güçlü bir dürtüye kapıldım yine, içimden Peoria'yı tuttuğum gibi sarsmak geldi. Sabahı o gazeteleri toplamakla geçireceğini ve hepsini teker teker toplayana kadar eve gitmesine izin vermeyeceğimi söylemek geldi.

Daha on dakikadan az bir süre önce bunun mükemmel, patent işaretini hak edecek kadar mükemmel bir L.A. sabahı olduğunu düşündüğümü hatırladım. Nerede terslik olmuştu peki? Ve nasıl bu kadar çabuk olmuştu?

İçimden yanıt yerine, çocuğun annesinin piyangoyu kazanmasının *mümkün olmadığını,* çocuğun gazete satmayı *bırakamayacağını* ve hepsinden de öte, asla göremeyeceğini söyleyen mantıksız ama güçlü bir ses yükseldi. Peoria Smith'in hayatı boyunca kör kalması gerekiyordu.

Aman, herhalde deneysel bir şeydir diye düşündüm. *Frisco'daki doktor şarlatan değilse bile, muhtemelen öyledir, ameliyat mutlaka başarısız geçer.*

Tuhaf gelse de bu düşünce beni sakinleştirdi.

"Dinle," dedim, "bu sabah ters tarafımızdan kalkmışız, o kadar. Telafi edeyim. Blondie's'e gidelim, sana kahvaltı ısmarlayayım. Ne dersin Peoria? Bir tabak beykınlı yumurta yiyip bana..."

Çocuk, "S.k.ir git!" diye bağırınca tepeden tırnağa afalla-

dım. "S.k.ir git seni kendini beğenmiş, cimri, pabucumun dedektifi! Kör insanlar senin gibilerin yalan söylediğini anlayamazlar mı sanıyorsun? S.k.ir git! Ayrıca artık bana dokunma! Bence sen ibnesin!"

O zaman tepem attı... ibne lafının altında kalamam, söyleyen kör bir gazete satıcısı çocuk bile olsa. Peoria'nın Mavis Weld meselesinde hayatımı kurtardığını unuttum, elimi değneğine uzattım, niyetim onu elinden alıp kıçına birkaç kere vurmaktı. Biraz terbiye öğretmekti.

Ama tutmama fırsat kalmadan değneği geri çekip ucuyla karnımın aşağısına, yani *iyice* aşağısına vurdu. Istırapla iki büklüm oldum, ama acıyla inlememeye çalışırken bile kendimi şanslı saydım, beş santim daha aşağı vursa röntgencilik mesleğini bırakıp Dükalar Sarayı'nda sopranoluk yapmaya başlayabilirdim.

Refleks olarak hızlı bir hareketle onu tutmaya çalışınca değneği enseme indirdi. Sertçe. Değnek kırılmasa da çatırdadığını işittim. Neyse, onu yakalayıp da değneği sağ kulağına sokunca kırılır diye düşündüm. İbne kimmiş ona gösterecektim.

Düşüncelerimi okumuşçasına gerileyerek benden uzaklaştı ve bastonu sokağa fırlattı.

"Peoria," demeyi başardım. Belki de makullüğü gömlek ucundan yakalamak için hâlâ çok geç değildi. "Peoria, sana ne oluyor..."

"*Ayrıca bana öyle deme!*" diye haykırdı. "*Benim adım Francis!* Frank! *Bana Peoria demeye başlayan sensin! Sen başlattın ve şimdi herkes öyle diyor ve bundan nefret ediyorum!*"

Dönüp trafiğe aldırmadan ki şimdi hiç trafik olmadığı için şanslıydı, ellerini önüne uzatarak sokağın diğer tarafına kaçmasını sulanan gözlerimle seyrettim. Karşı kaldırıma takılıp düşeceğini düşündüm, hatta bunu umdum ama kör insanların kafalarının içinde gayet ayrıntılı topografik haritalar oluyor herhalde. Kaldırıma bir keçinin çevikliğiyle sıçradıktan sonra siyah gözlüğünü bana çevirdi. Yaşlı suratında manyakça bir zafer ifadesi vardı ve gözlüğünün siyah camları şimdi iyice deliğe benziyordu.

İriydiler, sanki birisi ona büyük kalibreli bir pompalı tüfekle iki el ateş etmişti.

"*Blondie's kapandı dedim ya!*" diye haykırdı. "*Annemin dediğine göre sahibi geçen ay işe aldığı o kızıl saçlı kaltakla kaçmış! Sende nerede o şans, çirkin herif!*"

Dönüp Sunset'te tuhaf bir şekilde parmaklarını önüne uzatıp açarak kaçtı. Sokağın iki tarafında küçük gruplar halinde toplanmış insanlar ona, sokakta dalgalanan gazetelere ve bana bakıyorlardı.

Çoğu bana bakıyordu sanki.

Peoria, şey, tamam, Francis, bu sefer Derringer's Barı'na kadar gittikten sonra dönüp son bir salvo yaptı.

"*S.k.irin gidin Bay Umney!*" diye haykırdıktan sonra kaçmaya devam etti.

2. *Vernon'ın Öksürüğü*

Doğrulup sokağın diğer tarafına geçmeyi başardım. Peoria, yani Francis Smith çoktan gitmişti, ama o savrulan gazetelerden de uzakta olmak istiyordum. Onlara bakınca, başım kasığımdan bile berbat bir şekilde ağrıyordu.

Sokağın diger ucuna varınca Felt's Kırtasiyesi'ne, sanki camekândaki yeni Parker tükenmezkalem veya belki de şu seksi görünüşlü, suni deri kaplı randevu defterleri hayatımda gördüğüm en ilginç şeylermiş gibi baktım. Beş dakika kadar sonra ki o tozlu vitrindeki her şeyi ezberlememe yetecek bir süreydi, fazla dikkat çekici bir şekilde topallamadan Sunset'teki yarım kalmış yolculuğuma devam edebileceğimi hissettim.

Zihnimde sorular dolanıyordu, tıpkı San Pedro'da yanınıza bir iki böcek kovucu çubuk almayı unuttuğunuzda sivrisineklerin kafanızın etrafında dolanmaları gibi. Bu soruların çoğuna aldırmamayı başarsam da iki tanesi ısrarcı çıktı. Birincisi Peoria'ya ne olmuştu böyle? İkincisi bana ne olmuştu? Bu rahatsız edici sorularla cebelleşerek Sunset'le Travernia'nın köşesindeki

Blondie's Kafesi'ne vardım (24 Saat Açığız, Bageller Spesiyalitemizdir) ve oraya varınca sorular tabanları yağladılar. Blondie's kendimi bildim bileli o köşedeydi... oraya düzenbazlar, orospular, tikiler, keşler, yeniyetme kızlar, lezbiyenler ve torbacılar takılırdı. Bir keresinde meşhur bir sessiz film yıldızı Blondie's'ten çıkarken tutuklanmıştı; ben de yakın zamanda orada pis bir işi tamamlamış, bir Hollywood uyuşturucu partisinden sonra üç keşi öldüren Dunninger diye kokain bağımlısı bir modacıyı vurmuştum. Orası ayrıca gümüşi saçlı, mor gözlü Ardis McGill'e veda ettiğim yerdi. O kayıp gecenin geri kalanını, Los Angeles'ta ender görülen bir siste yürüyerek geçirmiştim ki belki de sis sadece gözlerimin ardındaydı... ve yanaklarımdan akıyordu, güneş doğduğunda.

Blondie's kapalı mıydı? Blondie's artık yok muydu? İnanılmaz geliyordu... Özgürlük Heykeli'nin New York Limanı'ndaki çıplak kayalıkların üstünden kaybolması bile bu kadar şaşırtmazdı.

İnanılmaz ama gerçekti. Bir zamanlar ardında leziz turtalar ve kekler sergilenen cam sabunla yıkanmıştı, ama iş özensizce yapılmıştı ve içerisinin neredeyse bomboş olduğunu görebiliyordum. Muşamba kirli ve terk edilmiş görünüyordu. Tavanda yağdan kararmış vantilatörler düşmüş uçakların pervaneleri gibi asılı duruyorlardı. Geride birkaç masa kalmıştı ve üzerlerine altı ya da sekiz tane tanıdık, kırmızı kumaş kaplı sandalye ters çevrilerek konmuştu, ama hepsi buydu... bir köşeye atılmış bir çift boş şekerlik dışında.

Öylece durup durumu kabullenmeye çalıştım ve bu büyük bir kanepeyi dar bir merdivenden çıkarmak gibiydi. O hayat ve heyecan dolu mekân, gece geç vakitlerde cıvıl cıvıl ve sürprizlere gebe olan o mekân... nasıl kapatılabilirdi? Bu bir hata gibi gelmiyordu, kutsal değerlere saygısızlık gibi geliyordu. Blondie's benim için L.A.'nın temelde karanlık ve sevgisiz kalbini çevreleyen bütün ışıltılı tezatların simgesiydi, zaman zaman Blondie's'in L.A. *olduğunu* düşündüğüm olmuştu, orayı on beş yirmi senedir bilirdim ve şehrin küçük bir versiyonu gibiydi. Başka nerede sa-

bahın dokuzunda bir gangsterin bir rahiple kahvaltı yaptığını veya bir tezgâh taburesindeki yakası elmaslı bir züppenin, vardiyasının bitişini sıcak bir fincan kahveyle kutlayan üstü başı yağlı bir işçiyle yan yana oturduğunu görebilirdiniz ki? Birden aklıma yine o kalp krizi geçiren Kübalı müzisyen geldi ve bu sefer çok daha fazla sempati duydum.

Bütün o muhteşem, parlak Kayıp Melekler Şehri *yaşamı*... anlıyor musun ahbap? Bu son dakika haberini anlıyor musun?

Kapıda asılı tabelada TADİLAT SEBEBİYLE KAPALIYIZ, YAKINDA TEKRAR AÇILACAĞIZ dense de inanmadım. Bir köşeye atılmış boş şekerlikler tecrübelerime göre tadilat belirtisi değildir. Peoria haklıydı: Blondie's tarih olmuştu. Dönüp sokakta yürüdüm, ama bu sefer yavaş yürüyordum ve başımı dik tutmak için çaba harcıyordum. Fulwider Binası'na, düşünmek istemediğim kadar uzun bir süredir sahip olduğum ofisin bulunduğu yere yaklaşırken, tuhaf bir şeyden emin oldum. Çift kanatlı büyük kapının kollarına kalın bir çekme zincirinin dolanmış ve asma kilit takılmış olduğunu görecektim. Camları üstünkörü sabunlanmış olacaktı. Ayrıca TADİLAT SEBEBİYLE KAPALIYIZ, YAKINDA TEKRAR AÇILACAĞIZ diyen bir tabela asılmış olacaktı.

Binaya vardığımda kendimi bu çılgınca fikre iyice kaptırmıştım ve üçüncü kattaki tuhaf muhasebeci Bill Tuggle'ın içeri girdiğini görmek bile beni rahatlatmadı ama görmek inanmaktır derler ve 2221'e varınca ne zincir gördüm ne tabela ve hatta ne de sabunlu camlar. Bildiğim Fulwider'dı işte, her zamanki gibiydi. Lobiye girdim, tanıdık kokusunu içime çektim, bana bugünlerde erkek tuvaletlerindeki pisuvarlara konan kokulu pembe tabletleri hatırlatıyor ve aynı uçuk kırmızı fayans döşeli zeminin üstünde duran aynı cılız palmiyelere baktım.

Bill ikinci asansörde, dünyanın en yaşlı asansörcüsü olan Vernon Klein'ın yanında duruyordu. Eski bir kırmızı takım elbise giyip yıpranmış bir asker kepi takmış olan Vernon, Philip Morris reklamlarındaki komiyle teknolojik, buharlı bir temizleme makinesine düşmüş bir rhesus maymununun karışımı gibiydi. Ağzına yapışmış Camel'ın dumanı yüzünden sulanmış olan kederli av

köpeği gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerinin dumana yıllar önce alışmaları gerekirdi, Vernon'ı ne zaman görsem orada ağzında bir Camel ile dururdu.

Bill biraz yana çekildi, ama yeterince değil. Asansörde fazla yer yoktu. Gerçi asansör Rhode Adası genişliğinde bile olsa ona yetmezdi sanırım. Ancak Delaware kadar geniş olursa yeterdi belki. Ucuz burbonda bir sene kadar salamurada bırakılmış sucuk gibi kokuyordu. Tam bundan kötüsü olamaz diye düşünürken geğirdi.

"Özür dilerim Clyde."

"Dileyeceksin tabii," dedim, Vern asansörün kapısını kapatıp da bizi aya... veya en azından yedinci kata uçurmaya hazırlanırken elimi yüzümün önünde sallayarak. "Geceyi hangi atıksu borusunda geçirdin Bill?"

Yine de bu kokunun rahatlatıcı bir tarafı vardı, yok desem yalan söylemiş olurdum. Çünkü *tanıdık* bir kokuydu. Bildiğimiz Bill Tuggle'dı işte, aromatik, akşamdan kalma ve sanki donuna tavuklu salata doldurulduğunu yeni fark etmiş biri gibi dizlerini hafifçe kırarak duran. Hoş biri değildi, o sabahki asansör yolculuğunda hoş hiçbir taraf yoktu, ama en azından *tanıdıktı.*

Asansör tangırdayarak yükselmeye başlarken Bill bana hastalıklı bir şekilde gülümsedi, ama bir şey demedi.

O fazla pişmiş muhabesebecinin kokusundan kurtulmak için yüzümü Vernon'a çevirdim, ama niyetlendiğim geyik muhabbeti, her ne idiyse boğazımda tıkılı kaldı. Zamanın başlangıcından beri Vern'in taburesinin üstünde asılı duran iki resim, birinde İsa, Galilee Denizi'nde yürürken kayıktaki havarileri ona hayretle bakarlardı, diğerindeyse Vern'in karısı üstünde kenarları güderi bir Rodeocu Sevgilisi kıyafetiyle ve yüzyılın başında moda olan bir saç tarzıyla dururdu, artık yoktu. Yerlerini alan şey, özellikle Vernon'ın yaşı düşünüldüğünde afallatıcı sayılmazdı, ama yine de beni şoka uğrattı.

Sonuçta bir kartpostaldı... bir gölde günbatımında balık tutan bir adamın siluetini gösteren bir kartpostaldı o kadar. Beni yıkan, kanonun altındaki yazı oldu: MUTLU EMEKLİLİKLER!

Peoria'nın tekrar görebileceğini söylemesinden duyduğum şaşkınlığı ikiyle çarpsanız bu seferkinin yanına bile yaklaşamazdı. Anılar zihnimden bir tekne kumarbazının karıştırdığı iskambil kâğıtlarından bile daha hızlı geçti. Bir keresinde, Agnes Sternwood denen o kaçık karı önce telefonumu duvardan söküp, sonra da lavabo açıcı olduğuna yemin ettiği bir şeyi yuttuğunda Vern yanımdaki ofise dalıp ambulans çağırmıştı. "Lavabo açıcının" sadece ham şeker kristalleri olduğu, Vern'in içine daldığı ofisinse bir sosyete at yarışı bahisçisi olduğu ortaya çıkmıştı. Bildiğim kadarıyla orayı kiralayıp da kapısına MacKenzie İthalat Şirketi yazısını yapıştıran adam hâlâ San Quentin hapishanesinde her yıl Sears Roebuck katalogları alıyor. Ayrıca Vern bağırsaklarıma hava aldırmak üzere olan bir herifi taburesiyle vurup bayıltmıştı; yine o Mavis Weld meselesiyle ilgiliydi tabii. Bir de kızının, ne *fıstıktı* ama, başı serserinin tekiyle belaya girince onu bana getirmişti.

Vern emekli mi oluyordu?

Mümkün değildi. Mümkün değildi işte.

"Vernon," diye sordum, "bu nasıl bir şaka?"

"Şaka değil Bay Umney," dedi ve asansörü üçüncü katta durdururken onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç duymadığım şekilde, boğulurcasına öksürmeye başladı. Taş bir sokakta yuvarlanan mermer bowling toplarını dinlemek gibiydi. Ağzındaki Camel'ı çıkarınca sigarasının ucunu görüp dehşete kapıldım; pembeydi ve ruj lekesi değildi. Sigaraya bir an baktı, yüzünü ekşitti, sonra yeni bir tane yaktı ve asansör kapısını açtı. "*Üçüncü kat*, Bay Tuggle."

"Sağ ol Vern," dedi Bill.

"Cuma günkü partiyi unutmayın," dedi Vernon. Sesi boğuktu; arka cebinden kahverengi lekeli bir mendil çıkarmış, dudaklarını siliyordu. "Gelseniz çok iyi olur." Sulu gözleriyle bana bakınca gördüğüm şey ödümü patlattı. Vernon Klein cavlağı çekmek üzereydi ve görünüşe bakılırsa bunun gayet de farkındaydı. "Siz de gelin Bay Umney... birlikte çok şey yaşadık ve sizinle kadeh tokuşturmak isterim."

"Dur bir dakika!" diye bağırdım, asansörden çıkmaya çalışan Bill'in kolunu kavrayarak. "İkiniz de bir durun yahu! *Ne* partisiymiş bu? Neler oluyor?"

"Emeklilik," dedi Bill. "Belki yoğunluktan fark etmemişsindir ama, genellikle insanın saçı beyazladıktan sonra bir ara olan bir şeydir. Vernon'ın partisi cuma öğleden sonra bodrumda yapılacak. Binadaki herkes geliyor ve dünyaca meşhur Dinamit Punç'umu hazırlayacağım. Senin neyin var Clyde? Vern'in on üç mayısta emekli olacağını bir aydır biliyorsun."

Bunu duyunca, Peoria'nın bana ibne dediği zamanki gibi sinirlendim yine. Bill'i çift yakalı ceketinin vatkalı omuzlarından kavrayıp sarstım. "Hiç haberim yoktu!"

Bana hafifçe, acı acı gülümsedi. "Haberin vardı Clyde. Ama gelmek istemiyorsan tamam. Gelme. Son altı aydır bir *tuhafsın* zaten."

Onu tekrar sarstım. "Ne demek *tuhaf*?"

"Keçileri kaçırmak, oynatmak, kafayı yemek, terelelli olmak... bütün bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu? Ayrıca yanıt vermeden önce şunu söyleyeyim ki beni bir daha sarsarsan, *azıcık* bile sarssan göğsüm patlayıp iç organlarım etrafa saçılacak ve o zaman kuru temizlemeci *bile* takım elbiseni kurtaramaz."

İstesem bile onu tekrar sarsmama fırsat vermeden geri çekilip koridorda yürümeye başladı; pantolonunun kıç tarafı her zamanki gibi dizlerinin hizasına kadar sarkmıştı. Sadece bir kere dönüp baktı, Vernon pirinç kapıyı çekip kapatırken. "Biraz tatile ihtiyacın var Clyde. Vakti geldi de geçiyor."

"Senin neyin var?" diye bağırdım ona. "*Hepinize* neler oluyor?" Ama artık iç kapı da kapanmıştı ve tekrar yukarı çıkıyorduk... bu sefer yedinci kata. Küçük cennet mekânıma. Vern izmaritini bir köşete duran kum kovasına atıp ağzına hemen yeni bir tane soktu. Baş parmağının tırnağıyla tahta bir kibriti tutuşturup sigarasını yaktı ve anında tekrar öksürmeye başladı. Şimdi çatlak dudaklarının arasından küçücük kan damlalarının aktığını görebiliyordum. İğrenç bir görüntüydü. Gözlerini indirmişti; karşı köşeye görmeden, hiçbir beklenti taşımadan boş boş bakı-

yordu. Bill Tuggle'ın ter kokusu aramızda eski içki âlemlerinin hayaleti gibi asılı duruyordu.

"Pekâlâ Vern," dedim. "Sorun nedir ve nereye gidiyorsun?"

Vernon lafı uzatan biri olmamıştı hiçbir zaman ve bu durum değişmemişti. "Kanser," dedi. "Cumartesi günü Arizona'ya gidiyorum. Kız kardeşimle yaşayacağım. Bana fazla katlanmak zorunda kalacağını sanmam. Herhalde yatak çarşafını en fazla iki kez değiştirmesi gerekir o kadar." Asansörü durdurup kapıyı tangırdatarak açtı. "*Yedinci kat,* Bay Umney. Küçük cennet mekânınız." Bunu söyleyince her zamanki gibi gülümsedi, ama bu seferki Ölüler Günü filminde, Tijuana'daki kurukafalarda görülen gülümsemeler gibiydi.

Asansör kapısı açılınca küçük cennet mekânımdan burnuma gelen koku o kadar alışılmadıktı ki bir an tanıyamadım: Taze boya. Ne olduğunu fark edince zihnime not aldım. Uğraşacak başka işlerim vardı.

"Yanlış yapıyorsun," dedim. "Yanlış yaptığını biliyorsun Vern."

Korkutucu, boş gözlerini bana çevirdi. İçlerinde ölüm vardı, uçuk mavinin hemen ardından el kol hareketleriyle çağıran siyah bir şekildi. "Neyi yanlış yapıyorum Bay Umney?"

"Senin *burada* olman gerekiyor yahu! Tam *burada*! Tabu-rende, İsa'nın ve karının resimlerinin altında oturman gerekiyor. *Bunun* değil!" Elimi uzatıp gölde balık avlayan adam resimli kartpostalı kaptığım gibi ikiye ayırdım, parçaları birleştirip dörde ayırdım ve sonra attım. Asansörün solgun kırmızı halısının üstüne konfeti gibi düştüler.

"Tam burada olmam gerekiyor," diye tekrarladı, o korkunç gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan. Arkadan geçen, boya lekeli tulumlar giymiş iki adam dönmüş bize bakıyorlardı.

"Evet."

"Peki ne kadar süreliğine Bay Umney? Madem diğer her şeyi biliyorsunuz, herhalde bunu da söyleyebilirsiniz, değil mi? Bu

canına yandığımın asansörünü daha ne kadar kullanmam gerekiyor?"

"Şey... sonsuza dek," dedim ve bu sözüm aramızda asılı kaldı, sigara dumanlı asansördeki bir başka hayalet gibi. Hayaletler arasında seçim yapabilsem, Bill Tuggle'ın ter kokusunu yeğlerdim herhalde... ama seçme şansım yoktu. Bunun yerine, söylediğimi tekrarladım. "Sonsuza dek Vern."

Camel'ından bir nefes çekti, öksürerek duman saldı ve kan damlacıkları fışkırttı, bana bakmayı sürdürdü. "Kiracılara tavsiye vermek haddim değildir Bay Umney, ama yine de size bir tavsiye vereyim... sonuçta gelecek hafta yokum. Bir doktora görünseniz iyi olur. Hani şu mürekkep lekeleri gösterip de neye benzediğini soranlardan birine."

"Emekli olamazsın Vern." Kalbim her zamankinden hızlı atıyordu, ama sesimi yükseltmemeyi başardım. "Olamazsın, o kadar."

"Olamaz mıyım?" Sigarasını ağzından çıkardı, filtresi şimdiden kanı emmeye başlamıştı ve sonra tekrar bana baktı. Gülümseyişi dehşet vericiydi. "Bence pek seçme şansım yok, Bay Umney."

3. Boyacılara ve Pesolara Dair

Taze boya kokusu burnumu yakıyor, Vernon'ın sigaralarıyla Bill Tuggle'ın koltuk altlarının kokularını bastırıyordu. Tulumlu adamlar ofis kapıma yakın durmaktaydılar. Yere bir bez sermişler ve üstüne mesleki alet edevatlarını koymuşlardı... teneke kutular ve fırçalar ve küçük bezler. İki tane seyyar merdiven de vardı, adamların iki yanında ince kitap destekleri gibi duruyorlardı. İçimden koridorda koşup karşıma çıkan her şeyi tekmelemek geliyordu. Bu eski, siyah duvarları küfür edercesine parlak beyaza boyamaya ne hakları vardı?

Bunun yerine IQ'su iki haneli gibi görünen boyacıya gidip arkadaşıyla birlikte burada ne yaptığını sandığını kibarca sor-

dum. Dönüp bana baktı. "Neye benziyor? Ben Amerika güzellik kraliçesini parmaklıyorum, Chick de Betty Grabble'ın meme uçlarına ruj sürüyor."

Artık yeterdi. Onlardan bıkmıştım, her şeyden bıkmıştım. Şakacı çocuğun koltuk altını tuttum ve orada gizlenen son derece hassas bir sinire parmak uçlarımı bastırdım. Çığlığı basıp fırçasını elinden düşürdü. Ayakkabılarına beyaz boya saçıldı. Partneri bana geyik gibi ürkekçe bakarak bir adım geriledi.

"Seninle işim bitmeden tüymeye çalışırsan," diye homurdandım, "boya fırçının sapını kıçına öyle bir sokarım ki ancak çapayla çıkarırsın. Yalan söylüyor muyum diye şansını denemek ister misin?"

Kımıldamayı kesip yerdeki bezin tam kenarında durarak etrafa fıldır fıldır bakınıp yardım aradı. Yardım edecek kimse yoktu. Candy'nin kapımı açıp mesele nedir diye dışarı bakmasını bekliyordum, ama kapı sımsıkı kapalı duruyordu. Dikkatimi tuttuğum şakacı çocuğa geri yöneltttim.

"Gayet basit bir soruydu ahbap... burada ne yapıyorsunuz yahu? Yanıtlayabilir misin yoksa yine mi bastırayım?"

Hafızasını tazelemek için koltuk altındaki parmaklarımı kımıldatınca yine çığlık attı. "*Koridoru boyuyoruz! Tanrım, görmüyor musun?*"

Evet, görüyordum, kör olsam da *kokusunu* alabilirdim. İki duyumun da bana söylediklerinden nefret etmiştim. Koridorun *boyanmaması* gerekiyordu, özellikle de böyle parlak, ışığı yansıtan beyaza. Loş ve gölgeli olması gerekiyordu; tozların ve eski anıların kokusunu taşıması gerekiyordu. Demmicklerin tuhaf sessizliğiyle başlayan her ne ise, sürekli kötüye gitmekteydi. Tepem atmıştı, bu talihsiz herifin keşfettiği gibi. Korkmuştum da, ama mesleğinizin bir parçası da belinizde tabanca taşımaksa, gizlemekte ustalaştığınız bir histir bu.

"Sizi buraya kim gönderdi geri zekâlılar?"

"*Patronumuz,*" dedi, bana deliymişim gibi bakarak. "Van Nuys'taki Challis Badana Şirketi'nde çalışıyoruz. Patronumuz

Hap Corrigan. Müşteriyi öğrenmek istiyorsan ona sorman ge..."

"Binanın sahibi," dedi diğer boyacı usulca. "Bu binanın sahibi. Samuel Landry diye biri."

Hafızamı yoklayıp Samuel Landry ismini Fulwider Binası hakkında bildiklerimle karşılaştırmaya çalıştım ve bir şey çıkmadı. Hatta Samuel Landry ismi hiçbir şey ifade etmiyordu... yine de nedense kafamda çınlayıp duruyordu, sisli bir sabah vakti sesi kilometrelerce öteden duyulabilen bir kilise çanı gibi.

"Yalan söylüyorsun," dedim, ama öylesine. Sırf laf olsun diye.

"Patronu ara," dedi diğer boyacı. Görünüş aldatıcı olabilir; sonuçta öbüründen daha zeki çıkmıştı. Kirli, boya lekeli tulumundan küçük bir kartvizit çıkardı.

Birden bezginleşip elimle kovma hareketi yaptım. "Burayı kim boyamak ister ki yahu?"

Onlara sormuyordum, ama bana iş kartvizitini uzatan boyacı yine de yanıtladı. "Şey, ortalığı aydınlatır," dedi ihtiyatla. "Bunu itiraf etmelisin."

"Evlat," dedim ona doğru bir adım atarak, "annenin çocuklarından hiç yaşayan oldu mu, yoksa bir tek senin gibi plasentalar mı çıkardı?"

"Hey, tamam, tamam," dedi bir adım gerileyerek. Kaygılı bakışlarını takip edince, sıkılmış yumruklarıma baktığını gördüm ve ellerimi tekrar açılmaya zorladım. Pek rahatlamış görünmüyordu ve onu suçlamıyordum. "Hoşlanmadığını gayet net belli ediyorsun. Ama ben patronun söylediğini yapmalıyım, tamam mı? Yani, Amerikan tarzı budur."

Partnerine, sonra tekrar bana baktı. Sadece bir an göz atmıştı, ama benim meslekte sık karşılaştığım ve tanıdığım bir bakıştı. *Bu herifin üstüne gitme* diyordu. *Canını sıkma, tahrik etme. Patladı patlayacak.*

"Yani karıma ve çocuklarıma bakıyorum," diye devam etti. "Ekonomik kriz var biliyorsun."

O zaman kafam karıştı, öfkem sağanak yağmur altındaki

bir çalı yangını gibi söndü. *Cidden* ekonomik kriz mi vardı? Gerçekten mi?

"Biliyorum," dedim, hiç bilmediğim halde. "Bu olanları unutalım gitsin, ne dersiniz?"

"Tabii," dedi boyacılar; o kadar hevesliydiler ki bir berber kuartetinin yarısı gibiydiler. Yarım akıllı olduğunu düşünmekle hata ettiğim boyacı sol elini sağ koltuk altına daldırıp oradaki siniri tekrar uyarmaya çalıştı. Ona en az bir saat, belki daha fazla uğraşması gerekeceğini söyleyebilirdim, ama artık onlarla konuşmak istemiyordum. Hiç kimseyle konuşmak, hiç kimseyi görmek istemiyordum... sıcak bakışlarıyla bıngıl, astropikal vücudu karşısında kulağı kesik sokak serserilerinin bile diz çöktüğü afet Candy Kane'le bile. Tek yapmak istediğim dış ofisten geçerek içteki mabedime girmekti. Sol çekmecenin dibinde bir şişe Robb's çavdar viskisi vardı ve şu anda bir kadeh içmeye felaket ihtiyaç duyuyordum.

Üstünde CLYDE UMNEY ÖZEL DEDEKTİF yazan buzlu camlı kapıya doğru yürürken, bir Dutch Boy İstiridye Beyazı tenekesini tekmeleyerek koridorun sonundaki yangın çıkışından dışarı atmayı deneme dürtüsüne tekrar kapıldım ve bunu dizginlemeye çalıştım. Tam elimi kapımın koluna uzatırken aklıma bir düşünce gelince tekrar boyacılara döndüm, ama çok yavaşça, yine sinir krizi geçirdiğimi sanmasınlar diye. Ayrıca çok çabuk dönersem birbirlerine sırıtarak parmaklarını kulaklarının etrafında döndürdüklerini, hepimizin okul bahçesinde öğrendiğimiz zırdeli işaretini yaptıklarını görebileceğimi düşünüyordum.

Parmaklarını döndürmüyorlardı, ama gözlerini benden ayırmamışlardı. Yarım akıllı olan, üstünde MERDİVEN yazılı kapıyla arasındaki mesafeyi ölçer gibiydi. Birden onlara beni tanısalar aslında çok kötü bir insan olmadığımı, hatta birkaç müşterimin ve eski karılarımdan en azından bir tanesinin beni kahraman olarak gördüklerini söylemek istedim. Ama insanın kendisi hakkında öyle konuşması yakışık almazdı, hele bunlar gibi sersemlere.

"Sakin olun," dedim. "Saldıracak değilim. Bir soru daha sormak istiyorum o kadar."

Biraz rahatladılar. Aslında çok az.

"Sor," dedi İkinci Boyacı.

"Tijuana'da piyango çekilişine katıldınız mı hiç?"

"*La loteria*ya mı?" diye sordu Birincisi.

"İspanyolcana hayran kaldım. Hı hı. *La loteriá*ya."

Birincisi hayır anlamında kafasını salladı. "Piyango geri zekâlıların işidir."

Sana neden sordum sanıyorsun, diye aklımdan geçirdiysem de söylemedim.

"Hem," diye devam etti, "on veya yirmi bin peso kazansan ne olacak? Gerçek paradaki karşılığı nedir ki? Elli papel mi? Seksen mi?"

Annem Tijuana'da piyango kazandı, demişti Peoria ve o zaman bile bir terslik olduğunu anlamıştım. *Kırk bin papel... Fred Amcam dün öğleden sonra gidip parayı aldı. Vinnie'sinin selesinde getirdi!*

"Hı hı," dedim. "O civarda bir şeydir herhalde. Ödemeyi hep öyle yaparlar, değil mi? Pesoyla?"

Bana yine kaçıkmışım gibi baktıktan sonra sahiden öyle olduğumu hatırlayınca yüzünün ifadesini değiştirdi. "Şey, hı hı. *Sonuçta* Meksika piyangosu, bilirsin. Dolarla ödeme yapacak değiller ya."

"Çok doğru," dedim ve zihnimde Peoria'nın zayıf, hevesli suratını gördüm, "*Annemin yatağının her tarafı parayla kaplıydı! Tam kırk bin siktiğimin papeli!*" dediğini işittim.

Ama kör bir çocuk tam meblağı nasıl bilebilirdi... veya üstünde yuvarlandığı şeyin para olduğunu nereden bilecekti? Yanıt basitti: Bilemezdi. Ama kör bir gazete satıcısı çocuk bile *la loteria*nın ödemesinin dolarla değil pesoyla yapıldığını bilirdi ve kör bir gazeteci çocuğun bile kırk bin dolarlık Meksika parasının bir Vincent motosikletin selesinde taşınamayacağını bilmesi gerekirdi. Amcası o kadar parayı ancak bir Los Angeles çöp kamyonuyla taşıyabilirdi.

Şaşkınlık, şaşkınlık... karanlık şaşkınlık bulutlarından başka bir şey yoktu.

"Sağ ol," deyip ofisime yöneldim.

Bu eminim ki üçümüzü de rahatlattı.

4. Umney'in Son Müşterisi

"Candy, tatlım, kimseyi görmek istemiyorum ve..."

Sözümü yarıda kestim. Dış ofis boştu. Candy'nin köşedeki masası tuhaf bir şekilde çıplaktı ve sebebini bir an sonra gördüm: GELEN/GİDEN kutusu çöp sepetine atılmıştı ve Candy'nin Errol Flynn'le William Powell fotoğrafları gitmişti. Philco'su da. Candy'nin üstünde otururken muhteşem bacaklarını sergilediği küçük, mavi stenograf taburesi boştu.

Gözlerim çöp sepetinden batan bir gemi gibi çıkmış GELEN/ GİDEN kutusuna geri dönünce bir an kalbim hızlandı. Belki de içeri giren biri ortalığı dağıtıp Candy'yi kaçırmıştı. Bir başka deyişle, belki de bir vakayla karşı karşıyaydım. O an herhangi bir vaka kabulümdü, tam şu anda serserinin tekinin Candy'yi bağlamakta olduğu... ve haladı onun dik ve dolgun memelerinin üstünden özenle geçirdiği anlamına gelse bile. Etrafımdaki dünyanın dağılmasını engelleyecek herhangi bir şeyi sevinçle karşılardım.

Bu fikirle ilgili terslik basitti: Oda dağıtılmamıştı. Evet, GELEN/GİDEN kutusu çöpteydi, ama bu bir mücadele belirtisi değildi, hatta tersine...

Masada tek bir şey kalmıştı, kurutma kâğıdının tam ortasına konmuştu. Beyaz bir zarf. Ona bakmak bile kötü bir his uyandırdı. Yine de ayaklarım ilerlediler ve zarfı aldım. Zarfın ön tarafına adımın Candy'nin yuvarlak ve kıvrımlı harfleriyle yazılmış olduğunu görünce şaşırmadım; bu uzun, sevimsiz sabahtaki bir başka sevimsizlikti o kadar.

Zarfı yırtıp açınca elime tek bir not defteri sayfası düştü.

Sevgili Clyde,

Beni elleyip durmandan ve asılmandan bıktım, ismimle ilgili saçma sapan ve çocukça şakalarından da bıktım. Hayat, nefesi leş gibi kokan, orta yaşlı, boşanmış bir dedektif tarafından mıncıklanarak geçirilmeyecek kadar kısa. İyi tarafların yok değildi Clyde, ama kötüler giderek baskın çıkıyor, özellikle de sürekli içmeye başladığından beri.

Kendini bir iyilik yap da büyü artık.

Saygılarımla,
Arlene Cain

NOT: *Idaho'daki annemin yanına dönüyorum. Sakın benimle temas kurmaya çalışma.*

Mesajı bir iki saniye daha tutup hayretle baktıktan sonra elimden düşürdüm. Zaten dolu olan çöp sepetine aylakça salınarak düşerken, üstündeki bir cümleyi tekrar gördüm: *İsmimle ilgili saçma sapan ve çocukça şakalarından da bıktım.* İyi de onun Candy Kane'den *başka* bir ismi olduğunu biliyor muydum? Mesaj salınarak bitmek bilmez bir şekilde aylakça düşmeyi sürdürürken hafızamı yokladım ve aldığım yanıt samimi ve yüksek sesli bir hayırdı. Onun adı *her zaman* Candy Kane'di, bu konuda epey şakalaşmıştık ve ofisteyken birkaç şaplak vurduysam ne olmuştu yani? Her zaman hoşuna giderdi. İkimizin de giderdi.

Onun hoşuna gider miydi? dedi bir ses içimin derinliklerinde bir yerden. Gerçekten *hoşuna gidiyor muydu yoksa bunca yıldır kendine söylediğin küçük peri masallarından biri mi bu da?*

Bu sesi susturmaya çalıştım ve bir iki saniye sonra başardım, ama yerine gelen daha da beterdi. Bu ses Peoria Smith'e aitti. "*Kendini beğenmişin teki on sent bahşiş bıraktı diye sevinçten havalara uçmuşum gibi davranmama gerek kalmadı,*" demişti. "*Verdiğim haberi anlamadınız mı Bay Umney?*"

"Kapa çeneni velet," dedim boş odaya. "Kendini Gabriel Heatter mı sandın?" Candy'nin masasına sırtımı dönerken gözümün önünden suratlar, cehennemden gelme bir kaçıklar marş bandosundaki yüzler gibi geçti: George ve Gloria Demmick,

Peoria Smith, Bill Tuggle, Vernon Klein, Arlene Cain mahlasını kullanan milyoner bir sarışın... iki boyacı bile oradaydılar.

Şaşkınlık, şaşkınlık, şaşkınlıktan başka bir şey yoktu.

Başımı eğerek ofisime girdim, kapıyı arkamdan kapadım ve masaya oturdum. Kapalı pencerenin ardındaki Sunset trafiğinin gürültüsünü hayal meyal duyuyordum. Bazıları için bu hâlâ L.A.'ya özgü mükemmellikte, insana bir yerlerde şu küçük patent işaretini görmeyi bekleten bir ilkbahar sabahı olabilirdi, ama benim için tadı tamamen kaçmıştı... hem dışarıda, hem içeride. Alt çekmecedeki içki şişesi aklıma geldi, ama birden eğilip onu almaya bile üşendim. Hatta Everest Dağı'na tenis ayakkabılarıyla çıkmak gibi göründü.

Taze boyu kokusu ta mabedime kadar yayılmıştı. Normalde sevdiğim bir kokuydu, ama o sırada hoşuma gitmiyordu. O anda, Demmicklerin Hollywood bungalovlarına şakalaşarak gelmemelerinden, sesi sonuna kadar açıp müzik dinlememelerinden ve durmadan düzüşerek Corgi'yi isteri krizine sokmamalarından beri ters giden her şeyin kokusuydu. O anda gayet açık ve net bir şekilde şunu fark ettim ki önemli gerçeklerin böyle fark edildiğine hep inanmışımdır, Fulwider Binası'nın asansör operatörünün içindeki kanser bir doktor tarafından çıkarılabilse, rengi beyaz olurdu. *Istakoz* beyazı. Ayrıca yeni sürülmüş Dutch Boy boyası gibi kokardı.

Bu düşünce o kadar yorucuydu ki başımı eğip avuçlarımla şakaklarımı tutmak zorunda kaldım, belki de kafamın patlayıp da duvarları berbat etmesini engellemeye çalışıyordum. Kapı usulca açılıp da odaya ayak sesleri girince başımı kaldırıp bakmadım. O an kendimi bunu yapamayacak kadar halsiz hissediyordum.

Ayrıca gelenin *tanıdık* olduğunu düşünmüştüm tuhaf bir şekilde. İsmini çıkaramasam da o ayak sesleri tanıdıktı. Losyonu da tanıdıktı, oysa kafama silah dayansa bile ismini asla söyleyemeyeceğimi biliyordum ve sebebi çok basitti: O kokuyu hayatımda ilk kez alıyordum. Daha önce hiç almadığın bir kokuyu

nasıl tanıyabildin diye soracaksınız. Buna yanıt veremem dostlar, ama tanımıştım işte.

En kötüsü bu değildi. En kötüsü şuydu: Ödüm patlıyordu. Öfkeli adamların ellerinde patlayan tabancalarla yüzleştim ki bu kötüdür, ayrıca öfkeli kadınların ellerindeki hançerlerle de yüzleştim ki bu bin kat daha beterdir; bir keresinde, işlek bir demiryolu hattının raylarına park edilmiş bir Packard otomobilin tekerleğine bağlandım; hatta bir üçüncü kat penceresinden atıldığım bile oldu. Evet, maceralı bir hayat yaşadım ama hiçbir şey beni o losyon kokusuyla o hafif adımlar kadar korkutmamıştı.

Başım sanki en az üç yüz kiloydu.

"Clyde," dedi bir ses. İlk kez duyduğum bir ses, yine de kendiminki kadar iyi tanıdığım bir ses. O tek sözcük, başımın ağırlığının bir tona çıkmasına yol açtı.

"Her kimsen defol git," dedim başımı kaldırıp bakmadan. "Burası kapalı." Sonra nedense şunu ekledim: "Tadilatta."

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun Clyde?"

O seste sempati mi vardı? Var gibiydi ve bu nedense durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu serseri her kimse sempatisini istemiyordum. İçimden bir ses bana sempatisinin nefretinden daha tehlikeli olacağını söylüyordu.

"Çok kötü sayılmaz," dedim, ağrıyan ağır kafamı avuçlarımda taşıyarak kurutma kâğıdıma bakarken. Sol üst köşede Mavis Weld'in numarası yazılıydı. Ona tekrar tekrar baktım... BEverly 6–4214. Gözlerimi kurutma kâğıdından ayırmamak iyi fikir gibi gelmişti. Ziyaretçim kimdi bilmiyordum ama onu görmek istemediğimi biliyordum. O sırada *bildiğim* tek şey buydu.

"Bence biraz... samimiyetsiz konuşuyorsun diyelim mi?" diye sordu ses ve kesinlikle sempatiliydi; duyunca midem kasıldı, asitle kaplanmış titreyen bir yumruk gibi oldu. Adam müşteri sandalyesine oturunca bir gıcırtı koptu.

"Ne demek istediğini anlamadım ama diyelim," diye hemfikir oldum. "Artık dediğimize göre, neden kalkıp yaylanmıyorsun, kendini beğenmiş herif? Bugün hastalık izni kullanmayı

düşünüyorum. Bu benim için kolay, çünkü patron benim. İşler bazen ne güzel tıkır tıkır yürüyor, değil mi?"

"Olabilir. Bana bak Clyde."

Kalbim tekledi ama başım eğik kaldı ve gözlerim BEverly 6–4214'e bakmayı sürdürdü. Cehennemin Mavis Weld için yeterince sıcak olup olmadığını merak ettim biraz. Ama konuşurken sesim düzgün çıktı. "Hatta bir yıllık hastalık iznine çıkabilirim. Belki Carmel'e binerim. Güvertesine oturup kucağıma *American Mercury*'yi koyar, Hawaiili fıstıkları seyrederim."

"Bana bak."

Bakmak istemesem de başım kalktı. Adam eskiden Mavis'in, Ardis McGill'in ve Big Tom Hatfield'ın oturdukları müşteri sandalyesindeydi. Orada bir keresinde Vernon Klein bile oturmuştu, eline kızının anadan doğma ve haşhaştan kafayı bulmuş halde halde sırıtan fotoğrafları geçince. Şimdi karşımdaki adamın da yüzüne California güneşi aynı şekilde yandan vuruyordu... bu yüzü daha önce *gördüğüme* emindim. En son göreli daha bir saat bile olmamıştı, banyo aynamda görmüştüm. Üzerinde bir Gillette Blue Blade gezdirmiştim.

Adamın gözlerindeki *–gözlerimdeki–* sempati ifadesi hayatımda gördüğüm en iğrenç şeydi ve elini *–elimi–* uzatınca birden döner sandalyemi çevirip kendimi yedinci kat ofis penceresinden atmak istedim. Kafam o kadar karışık olmasa, öyle apışıp kalmasam bunu yapabilirdim sanırım. *Donakalmak* sözünü çok okumuştum, ucuz dedektiflik ve aşk romanlarında sık kullanılır ama ilk kez kendimi öyle hissediyordum.

Birden ofis karardı. Havanın tamamen açık olduğuna yemin edebilirdim, oysa bir bulut güneşi örtüvermişti. Masanın diğer tarafındaki adam benden en az on, belki de on beş yaş büyüktü, saçım neredeyse simsiyahken onunki neredeyse bembeyazdı, ama şu basit gerçek değişmiyordu... kendine ne derse desin, kaç yaşında olursa olsun o bendim. Sesinin tanıdık geldiğini düşünmüş müydüm? Elbette. İnsanın kaydedilmiş kendi sesini duyunca tanıdık gelmesi gibiydi kafanızın içindeki sese pek benzemese de.

Masanın üstünde gevşek duran elimi aldı, acemi bir emlakçı gibi çabucak sıkıp bıraktı. Elim kurutma kâğıdına, Mavis Weld'in telefon numarasına gürültüyle düştü. Parmaklarımı kaldırınca Mavis'in numarasının kaybolduğunu gördüm. Hatta kurutma kâğıdına yıllar boyu çiziktirdiğim *bütün* numaralar kaybolmuştu. Kâğıt... şey, sabit fikirli bir Baptist'in vicdanı kadar temizdi.

"Tanrım," dedim çatal çatal sesle. "Ulu Tanrım."

"İlgisi yok," dedi masanın diğer tarafındaki sandalyede oturan yaşlı versiyonum. "Adım Landry. Samuel D. Landry. Hizmetindeyim."

5. Tanrı'yla Bir Görüşme

Sarsılmış da olsam bu ismi iki üç saniyede hatırladım, herhalde çok kısa süre önce duyduğumdan. İki Numaralı Boyacı'nın dediğine göre Samuel Landry, ofisimin önündeki uzun ve karanlık koridorun yakında istiridye beyazına bürünecek olmasının sebebiydi. Landry, Fulwider Binası'nın sahibiydi.

Birden aklıma manyakça bir fikir geldi, kesinlikle manyakça oluşu, birden içimde canlanan umut kıvılcımını hiç azaltmadı. Yeryüzündeki herkesin bir ikizi olduğunu söylerler, her *kimseler*. Belki de Landry benimkiydi. Belki de ikizdik, her nasılsa on on beş sene arayla farklı analardan doğmuş, kan bağı bulunmayan ikizlerdik. Bu fikir günün geri kalanındaki tuhaflıkları açıklamasa da en azından tutunacak bir şeydi, lanet olsun.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Landry?" diye sordum. Çok uğraşsam da sesim titremeye başlamıştı. "Mesele kiraysa, bana bir iki gün zaman vermeniz gerekecek. Sekreterimin Idaho'nun Koltuk Altı ilçesinde acil bir işi çıktı da."

Landry sohbet konusunu beceriksizce değiştirmeye çalışmama aldırmadı. "Evet," dedi düşünceli bir sesle, "hayatının en kötü gününü yaşıyor olmalısın.. ve benim suçum. Üzgünüm Clyde... gerçekten. Seninle bizzat tanışmak... şey, pek beklediğim

gibi olmadı. Hiç olmadı. Bir kere sandığımdan biraz daha iyisin. Ama artık geri dönüş yok." Sonra derin derin iç geçirdi. Bu sesten pek hoşlanmadım.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim şimdi iyice titriyordu ve içimdeki umut kıvılcımı sönüyordu. Bunun sebebi eskiden beynim olan göçük yerindeki oksijen kıtlığı gibiydi.

Hemen yanıt vermedi. Eğilip, müşteri sandalyesinin ön ayağına yaslı ince bir deri çantanın sapını tuttu. Çantada S.D.L. harfleri yazılıydı ve tuhaf misafirimin getirdiği sonucuna vardım. 1934'te ve '35'te Yılın Özel Dedektifi Ödülü'nü boşuna kazanmadım, bilirsiniz.

Hayatımda öyle bir çanta görmemiştim... evrak çantası olamayacak kadar küçük ve inceydi, ayrıca tokalar ve kemerlerle değil fermuarla kapatılmıştı. Aslında öyle bir fermuarı da hiç görmemiştim. Dişleri minicikti ve metale benzemiyordu.

Ama Landry'nin çantası tuhaflıkların sadece *başlangıcıydı.* Tuhaf bir şekilde abimmiş gibi görünmesini bir kenara bıraksak bile, Landry hayatımda gördüğüm iş adamlarına benzemiyordu, hele Fulwider Binası'nın sahibi olabilecek kadar zengin bir hali hiç yoktu. Evet, burası Ritz gibi değildir, ama *sonuçta* L.A.'nın merkezinde; müşterimse (müşteriyse tabii) yıkanıp tıraş olmuş bir Oklahomalı işçi gibiydi.

Bir kere mavi kot pantolon ve lastik pabuçlar giymişti... gerçi öyle lastik pabuçları ilk kez görüyordum. Büyük ve ağırdılar. Aslında Frankenstein rolündeki Boris Karloff'un ayakkabılarına benziyorlardı ve kanaviçeden yapılmadıklarına bahse girerdim. Yan taraflarındaki kırmızı sözcük, bir Çin lokantasının mönüsünde görülecek türden gibiydi: REEBOK.

Eskiden üstü telefon numaralarıyla kaplı olan kurutma kâğıdına bakınca birden artık Mavis Weld'inki hatırlamadığımı fark ettim, oysa daha geçen kış onu milyar kere aramıştım herhalde. İçimdeki dehşet daha da arttı.

"Bayım," dedi, "ne istediğinizi söyleyin, sonra da basıp gidin. Aslında neden konuşma kısmını atlayıp hemen basıp gitmiyorsunuz?"

Gülümsedi... bezgince gülümsediğini düşündüm. Diğer mesele de buydu. O sade, yakası açık gömleğin yukarısındaki suratta korkunç bir bezginlik vardı. Aynı zamanda korkunç bir keder. Bu adamın hayal bile edemeyeceğim zorluklar yaşadığı belliydi. Misafirime biraz sempati duydum, ama hâlâ en yoğun hissettiğim duygu korkuydu. Bir de öfke. Çünkü o *benim* de suratımdı ve o piç kurusu suratımı epey yıpratmıştı.

"Kusura bakma Clyde," dedi. "Olmaz."

Elini o küçük, zarif fermuara koyunca birden Landry'nin o çantayı açmasını hiç istemedim. Onu durdurmak için dedim ki: "Kiracılarını ziyaret ederken lahana toplayıcısı gibi mi giyinirsin hep? Nesin sen, egzantrik milyonerlerden biri mi?"

"Egzantrik olduğum kesin," dedi. "Ayrıca bu işi uzatmanın sana faydası olmaz Clyde."

"Uzattığımı nereden çı..."

Sonra korktuğum şeyi söyleyerek içimdeki son, minicik umut kıvılcımını da söndürdü. "Aklından geçen *her şeyi* biliyorum Clyde. Sonuçta ben *senim.*"

Dudaklarımı yalayıp kendimi konuşmaya zorladım; o fermuarı açmasını engelleyecek herhangi bir şey söylemeye çalıştım. Herhangi bir şey. Sesim boğuk çıktı, ama *en azından* çıktı.

"Hı hı, benzerliği fark ettim ama losyonunu bilmiyorum. Ben Old Spice kullanırım."

Baş ve işaretparmaklarıyla fermuarı tutuyordu, ama çekmedi. En azından şimdilik.

"Ama bu hoşuna gitti," dedi kendinden gayet emin bir şekilde, "ve köşedeki Rexall'dan alabilsen kullanırdın, değil mi? Ne yazık ki alamazsın. Markası Aramis ve kırk yıl kadar sonra icat edilecek." Tuhaf, çirkin basketbol ayakkabılarına baktı. "Lastik pabuçlarım gibi," dedi.

"Bak şu şeytanın işine."

"Şey, evet, şeytanın bununla ilgisi olabilir sanırım," dedi Landry gülümsemeden.

"Nerelisin?"

"Bilirsin sanıyordum." Landry fermuarı çekince ortaya pü-

rüzsüz bir çeşit plastikten yapılma dörtgen bir cihaz çıktı. Güneş battığında yedinci kat koridorunun bürüneceği rengin aynısıydı. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Üstünde marka ismi yoktu, herhalde seri numarası olan bir şey vardı o kadar: T–1000. Landry cihazı çantasından çıkardı, yanlarındaki kilitleri başparmaklarıyla açtı ve menteşeli kapağını kaldırınca ortaya Buck Rogers filmlerindeki ekranları andıran bir şey çıktı. "Ben gelecekten geliyorum," dedi Landry. "Hani şu ucuz pulp dergilerindeki öykülerde olduğu gibi."

"Bence tımarhaneden geliyorsun," dedim çatal çatal bir sesle.

"Ama *tam olarak* bir pulp bilimkurgu öyküsü gibi sayılmaz," diye devam etti bana aldırmadan. "Öyle sayılmaz." Plastik kutunun kenarındaki bir düğmeye bastı. Cihazın içinden bir uğultu ve ardından kısa bir bip sesi geldi. Kucağındaki şey tuhaf bir stenograf makinesi gibiydi... sahiden de ona benzer bir şey olduğunu seziyordum.

Başını kaldırıp bana bakarak "Babanın adı neydi Clyde?" dedi.

Bir an ona bakakaldım, dudaklarımı tekrar yalama dürtüsüne direndim. Oda hâlâ karanlıktı, güneş hâlâ binaya girerken ortalıkta görünmeyen bulutun ardındaydı. Landry'nin suratı loşlukta eski, büzülmüş bir balon gibi duruyordu.

"Ne alaka?" diye sordum.

"Bilmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," dedim ve biliyordum da. Aklıma gelmiyordu o kadar... dilimin ucundaydı, tıpkı Mavis Weld'in telefon numarası gibi, ki BAyshore bilmemne bilmemne gibi bir şeydi.

"Peki annenin adı?"

"Benimle oyun oynamayı kes!"

"İşte kolay bir soru... hangi liseye gittin? Amerika'da herkes hangi okula gittiğini hatırlar, değil mi? Veya ilk kez sonuna kadar birlikte olduğu kızı. Veya büyüdüğü kasabayı. Seninki Luis Obispo muydu?"

Ağzım açtım ama bu sefer sesim çıkmadı.

"Carmel?"

Orasıydı sanki... ama sonra her şey çok ters geldi. Başım dönüyordu.

"Belki de New Mexico'nun Tozlu Kıç kasabasıydı."

"Dalga geçmeyi kes!" diye bağırdım.

"Biliyor musun? *Biliyor musun?*"

"Evet! Şeydi..."

Eğildi. Tuhaf steno makinesinin tuşlarına bastı.

"San Diego! Orada doğup büyüdüm!"

Masama yaklaşıp makineyi bana çevirdi, klavyenin üstündeki ekranda yazılı sözcükleri okuyabileyim diye.

"San Diego! Orada doğup büyüdüm!"

Gözlerim ekranı çevreleyen plastik çerçevedeki bir sözcüğe takıldı.

"Toshiba nedir?" diye sordum. "Reebok yemeği ısmarlayınca yanında gelen bir şey mi?"

"Bir Japon elektronik şirketi."

Hafif bir kahkaha attım. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz bayım? Japonlar kurmalı oyuncak bile üretemezler."

"Şu anda üretemezler," diye katıldı, "ve şu andan bahsetmişken, *hangi* tarihteyiz Clyde? Hangi yıldayız?"

"1938," dedikten sonra yarı uyuşmuş elimi yüzüme götürüp dudaklarımı ovuşturdum. "Bir dakika... 1939."

"1940 bile olabilir. Haksız mıyım?"

Bir şey demesem de yüzümün ısındığını hissediyordum.

"Kendini kötü hissetme Clyde; bilmiyorsun çünkü *ben* bilmiyorum. Bu kısmı hep muğlak bıraktım. Bir dönem *ruhunu* canlandırmaya çalışıyordum... Chandler Amerikası zamanını diyebilirsin. Okuyucularımın çoğunda işe yaradı, redaksiyon açısından da kolaylık oluyordu, çünkü zamanın akışını tam olarak saptamak mümkün değildir. 'Hatırlayamadığım kadar uzun yıllar önce' veya 'düşünmek istemediğim kadar uzun zaman önce" veya 'ta Hector'un yavru bir köpek olduğu zamandan beri' gibi lafları ne çok kullandığını fark etmedin mi?"

"Hayır... fark etmedim." Ama o bahsedince *fark etmeye*

başlamıştım. Bu aklıma *L.A. Times*'ı getirdi. Her gün okurdum, ama tam olarak hangi günlerdiler? Gazeteden anlaşılmazdı çünkü ön sayfasında hiçbir zaman tarih yazmazdı, 'Amerika'nın En Güzel Şehrinin En İyi Gazetesi' yazısı olurdu o kadar.

"Öyle konuşuyorsun çünkü bu dünyada aslında zaman ilerlemiyor. Bu..." Duraksadıktan sonra gülümsedi. O gülümseyiş korkunçtu, özlemle ve tuhaf bir hırsla doluydu. "Bu pek çok cazip yönünden biri," diye sözünü tamamladı.

Korkuyordum ama gerektiğini hissedersem gözümü karartabilecek biri olmuştum hep ve şimdi de öyle oldu. "Burada neler olduğunu söylesene be adam."

"Tamam... ama zaten anlamaya başladın Clyde. Değil mi?"

"Olabilir. Babamın, annemin ve ilk yattığım kızın isimlerini, *sen* bilmiyorsun diye bilmiyorum. Öyle mi?"

Başıyla onayladı, mantık zincirini takip etmeden bir şekilde doğru yanıta ulaşan bir öğrenciye gülümseyen bir öğretmen gibi gülümseyerek, ama gözleri hâlâ o korkunç sempatiyle doluydu.

"Ayrıca sen şu cihazına San Diego yazar yazmaz aynı anda aklıma geldi..."

Başıyla onaylayıp teşvik etti.

"Sadece Fulwider Binası'nın sahibi değilsin, değil mi?" Boğazıma çöreklenip kalmış tıkanıklıktan kurtulmak için yutkundum. "Her şeyin sahibisin."

Ama Landry hayır anlamında kafasını salladı. "*Her şeyin* değil. Sadece Los Angeles ve civarının. Yani Los Angeles'ın bu versiyonunun, tutarlılık veya süsleme adına bazı eklentiler yapılmış halinin."

"Saçma," dedim ama fısıldayarak söylemiştim.

"Kapının solundaki duvarda asılı resmi görüyor musun Clyde?"

Baktım ama aslında bakmama gerek yoktu; Delaware Nehri'ni geçen Washington'ın resmiydi ve... şey, ta Hector'un yavru bir köpek olduğu zamandan beri oradaydı.

Landry, plastik Buck Rogers steno makinesini yine kucağına almış ve üstüne eğilmişti.

"Yapma!" diye haykırıp onu tutmaya çalıştım. Yapamadım. Kollarımda derman kalmamış gibiydi ve irade gücümü kullanamıyordum. Kendimi uyuşuk, tükenmiş hissediyordum, sanki bir buçuk litre kan kaybetmişim ve kaybetmeye devam ediyormuşum gibi.

Yine tuşlara bastı. Makineyi bana çevirdi, ekrandaki sözcükleri okuyabileyim diye. Şunlar yazılıydı: *Dışarıdaki Candy diyarına açılan kapının solundaki duvarda, Sayın Liderimizin resmi asılıdır... ama hep yamuk durur. Liderimizdeki yamukluğu böylece dengeliyorum.*

Tekrar resme baktım. George Washington gitmiş, yerini Franklin Roosevelt'in bir fotoğrafı almıştı. F. D. R. sırıtıyordu ve sigara ağızlığını taraftarlarının havalı, düşmanlarınınsa küstah bulduğu bir şekilde kalkık tutuyordu. Fotoğraf hafifçe yamuk duruyordu.

"Bunu yapmak için laptopa ihtiyacım yok," dedi. Biraz utanmış gibiydi, sanki onu bir şeyle suçlamıştım. "Sadece odaklanarak da yapabilirim, kurutma kâğıdındaki rakamların yok olduğunu gördüğün zamanki gibi, ama laptop faydalı oluyor. Yazmaya alıştığım için galiba. Sonra da edite etmeye. Aslında bir bakıma işin en zevkli kısmı edite edip tekrar yazmak, çünkü asıl o zaman son değişiklikler ki genellikle ufak tefek ama hayatidirler, yapılır ve tablo gerçekten ortaya çıkar."

Tekrar Landry'ye baktım ve konuştuğumda sesim cansızdı. "Beni sen yarattın, değil mi?"

Başıyla onayladı; tuhaf bir şekilde utanmış görünüyordu, sanki pis bir iş yapmış gibi.

"Ne zaman?" Garip, çatlak, hafif bir kahkaha attım. "Yoksa bu uygun bir soru değil mi?"

"Uygun mu değil mi bilmiyorum," dedi, "ve sanırım hangi yazar olsa sana aynı şeyi söyler. Bir anda olmadı... buna eminim. Devam eden bir süreç. Önce *Kızıl Kasaba*'da belirdin, ama onu ta 1977'de yazmıştım ve o zamandan beri epey değiştin."

1977 diye düşündüm. Kesinlikle bir Buck Rogers senesiydi. Bu yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmak istemiyordum, hepsinin bir rüya olduğuna inanmak istiyordum. Tuhaf bir şekilde, adamın losyon kokusu bunu yapmamı engelliyordu... hayatımda hiç almadığım o tanıdık koku. Nasıl alabilirdim ki? Aramis de bana Toshiba kadar yabancı bir markaydı.

Ama konuşmaya devam ediyordu.

"Giderek karmaşıklaştın ve ilginçleştin. Başlangıçta gayet tek boyutluydun." Genzini temizleyip bir an ellerine bakarak gülümsedi.

"Benim için ne berbat bir durum."

Sesimdeki öfke biraz yüzünü ekşitmesine yol açtıysa da, başını kaldırıp baktı. "Son kitabın *Tam Bir Düşmüş Melek Gibi* idi. Ona 1990'da başladım ama 1993'te bitti. Arada bazı sorunlar yaşadım. Hayatım... ilginçleşti." Bu sözcüğü çirkin, acı bir vurguyla söyledi. "Yazarlar ilginç zamanlarda performanslarının doruğuna ulaşmazlar Clyde. İnan bana."

Giydiği serseri kıyafetlerinin üstünden sarktığını görünce, haklı olabileceğine karar verdim. "Belki de bu seferkini eline yüzüne bulaştırmanın sebebi budur," dedim. "Şu piyango ve kırk bin dolar meselesi acayip saçmaydı... sınırın güney tarafında ödemeyi pesoyla yaparlar."

"Biliyorum," dedi usulca. "Hiç hata yapmam demiyorum, bu dünyada, bu dünyaya *göre* bir çeşit Tanrı olabilirim, ama kendi dünyamda tamamen insanım, *yaptığımda* sen ve diğer karakterler asla fark etmezsiniz Clyde, çünkü hatalarım ve tutarsızlıklarım sizlerin gerçekliğinizin parçası oluyor. Hayır, Peoria yalan söylüyordu. Bunu biliyordum ve *senin* de bilmeni istedim."

"Neden?"

Omuz silkti, yine huzursuz ve biraz utanmış görünerek. "Seni olacaklara biraz hazırlamak için galiba. Demmicklerden başlayarak olup biten her şeyin sebebi buydu. Seni gereğinden fazla korkutmak istemedim."

Doğru dürüst bir özel dedektif, müşteri sandalyesinde oturan kişinin ne zaman gerçeği ve ne zaman yalan söylediğini an-

layabilir; müşterinin gerçeği söyleyip de bazı kısımlarını bilerek atladığını anlamaksa daha nadir bir yetenektir ve aramızdaki dahilerin bile bu yeteneği sürekli kullanabildiklerinden şüpheliyim. Belki şimdi kullanabilmemin tek sebebi Landry ile aynı beyin dalgalarına sahip olmamdı, ama *kullanabildiğim* kesindi. Bana söylemediği şeyler vardı. Tüm mesele ona sormak ya da sormamaktı.

Beni engelleyen, hayaletli bir evin duvarından çıkıveren bir hortlak gibi durup dururken içime doğan korkunç bir sezi oldu. Demmicklerle ilgiliydi. Dün gece çıt çıkarmamışlardı çünkü ölü çiftler ağız dalaşı yapmazlardı... asla bozulmayacak kurallardan biridir bu, tıpkı bokların hep bayır aşağı yuvarlanması gibi. George'u neredeyse görür görmez, şehirli görünümünün altında sinirli bir insanın yattığını anlamıştım ve Gloria Demmick'in güzel yüzüyle kaçıkça davranışlarının ardındaki gölgelerde de sivri pençeli bir kaltak pusuda bekliyor olabilirdi. Gerçek olamayacak kadar Cole Porter'a benziyorlardı, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Artık George'un sonunda kafayı yeyip karısını... ve muhtemelen yaygaracı gal köpeklerini de öldürdüğüne emindim. Gloria şu anda banyonun bir köşesinde, duşla tuvaletin arasında, yüzü kararmış ve gözleri eski donuk bilyeler gibi pörtlemiş ve dili mavi dudaklarının arasından sarkmış halde oturuyor olabilirdi. Köpek, başı onun kucağına yaslı halde yan yatıyordu ve boğazına bir tel askı dolanmış, tiz havlamaları sonsuza dek susturulmuştu. Peki ya George? Cesedi yataktaydı, yanındaki sehpada Gloria'nın Veronals şişesi ki o an boş duruyordu. Artık partilere gitmeyeceklerdi, Al Arif'in müziğini dinleyerek doğaçlama dans etmeyeceklerdi, Palm Desert veya Beverly Glen'deki saçma sapan sosyete cinayet davalarıyla uğraşmayacaklardı. Cesetleri soğumaktaydı, sinekleri çekiyordu, havuzda güneşlerek elde ettikleri modaya uygun bronz tenleri soluklaşıyordu.

George'la Gloria Dimmick, bu adamın makinesinin içinde ölmüşlerdi. Bu adamın *kafasının* içinde ölmüşlerdi.

"Beni korkutmamayı beceremedin," dedim ve becermesinin

mümkün olup olmadığını merak ettim hemen. Kendinize şunu sorun: Bir insanı Tanrı'yla tanışmaya nasıl hazırlarsınız? Bahse girerim ki Musa bile o çalının parlamaya başladığını görünce biraz heyecanlanmıştır, ki ben günde kırk dolar artı masraflar karşılığında çalışan bir özel dedektifim o kadar.

"*Tam Bir Düşmüş Melek Gibi,* Mavis Weld'in öyküsüydü. Mavis Weld ismi *Küçük Kız Kardeş* adlı bir romandan alıntı. Yazarı Raymond Chandler." Bana biraz suçluluk hissi taşıyan, kaygılı bir kararsızlıkla baktı. "Bir saygı gösterisi."

"Tanıdık bir isim gibi gelmedi," dedim.

"Gelmez tabii. Chandler senin dünyanda, yani benim L.A. versiyonumda asla var olmadı. Yine de kitaplarındaki çeşitli isimleri benimkilerde kullandım. Fulwider Binası, Chandler'ın dedektifi Philip Marlowe'un *ofisinin* bulunduğu yer. Vernon Klein... Peoria Smith... ve tabii ki Clyde Umney. *Playback*'teki avukatın ismiydi bu."

"*Saygı gösterisi* anlayışın bunlar mı yani?"

"Evet."

"Doğrusu bana bildiğin intihali allayıp pullamak gibi geldi." Ama ismimin hayal bile etmediğim bir dünyadaki hiç duymadığım bir adamdan esinlenildiğini bilmek tuhaf bir hisse kapılmama yol açtı.

Landry kızarsa da gözlerini eğmedi.

"Tamam, *biraz* apartma yapmış olabilirim. Chandler'ın tarzını benimsediğim kesin, ama bunu ilk yapan kişi değilim; ellilerle atmışlarda Ross Macdonald, yetmişlerle seksenlerde Robert Parker aynı şeyi yaptılar ve eleştirmenler onları göklere çıkardı. Hem Chandler da Hammett'la Hemingway'den esinlenmişti ve ayrıca pulp yazarlardan, örneğin..."

Elimi kaldırdı. "Edebiyat dersini boşverip sadede gelelim. Söylediklerin çılgınca ama..." Roosevelt'in fotoğrafına, sonra tuhaf bir şekilde bomboş olan kurutma kâğıdına ve ardından tekrar masanın diğer tarafındaki bezgin surata baktım. "...ama diyelim ki inandım. Burada ne işin var? Neden geldin?"

Gerçi zaten biliyordum. Geçimimi sırları çözmekle sağlarım, ama bu seferkinin yanıtı kafamdan değil, kalbimden gelmişti.

"*Senin* için geldim."

"Benim için."

"Üzgünüm ama evet. Korkarım hayatına farklı bir açıdan yaklaşmaya başlaman gerekecek Clyde. Mesela... bir çift ayakkabı gibi düşün. Sen çıkarıyorsun, ben giyiyorum. Bağcıklarını bağlayınca da yürüyüp gideceğim."

Elbette. Elbette yürüyüp gidecekti. Birden ne yapmam gerektiğini... *yapabileceğim* tek şeyin ne olduğunu anladım.

Ondan kurtulmalıydım.

Pişmiş kelle gibi sırıttım. Biraz daha anlat diyen bir gülümsemeydi bu. Bir yandan da bacaklarımı toplayıp masanın üstünden ona saldırmaya hazırlandım. Bu ofisten sadece birimizin sağ çıkabileceği ortadaydı. Sağ çıkan kişi olmak istiyordum.

"Ya, *öyle mi?*" dedim. "Çok ilginç. Peki bana ne olacak Sammy? Ayakkabısız özel dedektife ne olacak? Bana ne olacak, Clyde?"

Umney'e sözcüğü, yani güya soyadım, bu davetsiz misafirin, bu işgalci hırsızın hayatında duyacağı son sözcük olacaktı. Ağzımdan çıkar çıkmaz üstüne atlamak niyetindeydim. Mesela şuydu ki telepati çift taraflı işler gibiydi. Gözlerinde kaygı belirdiğini gördüm ve sonra kapandılar ve kendini odaklayınca ağzı büzüldü. Buck Rogers makinesiyle uğraşmadı, zamanı olmadığını biliyordu sanırım.

"'Söyledikleri bende bir çeşit sersemletici ilaç etkisi uyandırdı,'" dedi okurcasına alçak ama akıcı bir ses tonuyla. "Kaslarımın tüm gücü yok oldu, bacaklarım bir çift *al dente* spagetti teli gibi oldu ve tek yapabildiğim koltuğumda arkama yaslanıp ona bakmaktı.'"

Koltuğumda arkama yaslandım, bacaklarım gevşedi, ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Çok iyi sayılmaz," dedi özür dilercesine, "ama hızlı yazmayı asla becerememişimdir."

"Seni piç kurusu," diye hırıldayarak halsizce konuştum. "Seni orospu çocuğu."

"Evet," diye hemfikir oldu. "Öyleyim galiba."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden hayatımı çalıyorsun?"

Bunu duyunca gözleri öfkeyle parladı. "*Senin* hayatını mı? İşin doğrusunu biliyorsun Clyde, itiraf etmek istemesen de. Bu senin hayatın filan değil. Seni ben uydurdum, 1977 Ocağı'nın yağmurlu bir gününde başlayıp ta şu ana kadar. Sana hayatını verdim ve istersem geri alırım."

"Ama soyluymuşsun," diye alay ettim, "ama şu anda Tanrı buraya inip *senin* hayatını bir atkının kötü dikiş yerleriymiş gibi çekiştirmeye başlasa, bakış açımı kabul etmen daha kolay olurdu."

"Pekâlâ," dedi, "galiba haklısın. Ama neden tartışalım ki? İnsanın kendisiyle tartışması tek başına satranç oynamak gibidir, adil bir oyun her zaman beraberlikle sonuçlanır. Diyelim ki sırf yapabildiğim için yapıyorum."

Birden kendimi biraz daha sakin hissettim. Benzer durumları daha önce yaşamıştım. Seni köşeye kıstırmışlarsa, onları durmadan konuşturmalıydın. Mavis Weld'e karşı işe yaramıştı ve burada da işe yarayacaktı. "*Şey, artık bilsen de fark etmez herhalde*" veya "*ne zararı var ki?*" gibi laflar ederlerdi.

Mavis'in versiyonu gayet şıktı: *Bilmeni istiyorum Umney... gerçeği cehenneme götürmeni istiyorum. Şeytanla kek yeyip kahve içerken anlatabilirsin.* Ne dedikleri çok önemli değildi, ama konuştukları sürece ateş etmezlerdi.

Onları sürekli konuşturmak, işin püf noktası buydu. Sürekli konuşturmak ve bir yerden yardım geleceğini ummak.

"Peki ama *istediğin* nedir?" diye sordum. "Sıradan şeyler olamaz, değil mi? Yani siz yazar tipler genellikle çeklerinizi aldınız mı tatmin olup işinize bakmaz mısınız?"

"Beni konuşturmaya çalışıyorsun Clyde. Değil mi?"

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum, ama son kozumu sonuna kadar oynamaktan başka şansım yoktu. Sırıtarak omuz

silktim. "Olabilir. Olmayabilir de. Her halükârda cidden bilmek istiyorum." Yalan söylemiyordum.

Bir an daha kararsız göründü, eğilip o tuhaf plastik kasanın içindeki tuşlara dokundu (bu sırada bacaklarıma ve karnıma ve göğsüme kramp girdi), sonra tekrar doğruldu. "Artık bilsen de fark etmez herhalde," dedi sonunda. "Sonuçta ne zararı var ki?"

"Hiç yok."

"Sen akıllı bir çocuksun Clyde," dedi, "ve çok haklısın... yazarların yarattıkları dünyaya tamamen girdikleri çok nadirdir ve sanırım bunu yaptıklarında sadece kafalarının içinde yaparlar, bedenleriyse bir akıl hastanesinde bitkisel hayatta olur. Çoğumuz hayal güçlerimizin diyarında turist olmakla yetiniriz. Bana kesinlikle yetiyordu. Hızlı bir yazar değilim, yazmak bana hep işkence gibi gelmiştir, bunu sana söyledim galiba, ama on yılda beş tane Clyde Umney kitabı yazmayı başardım; her biri bir öncekinden daha başarılı oldu. 1983'te, çalıştığım büyük sigorta şirketinin bölge müdürlüğünden istifa edip tam gün yazmaya başladım. Sevdiğim bir karım, her gün sabahtan akşama kadar güneş gibi ışık saçan küçük bir oğlum vardı, en azından bana öyle görünüyordu ve hayatımın daha güzel olacağını düşünemiyordum."

Kabarık müşteri sandalyesinde kımıldanıp elini oynatınca, Ardis McGill'in kabarık kollukta yol açtığı sigara yanığının da kaybolmuş olduğunu gördüm. Soğuk bir sesle acı acı güldü.

"Haklıydım da," dedi. "Daha güzel olamazdı, ama çok daha *kötüleşebilirdi.* Kötüleşti de. *Tam Bir Düşmüş Melek Gibi*'ye başladıktan üç ay kadar sonra Danny, küçük oğlumuz parkta salıncaktan düşüp başını çarptı. Senin deyişinle yıldızları saydı."

Deminki kahkaha kadar soğuk ve acı bir gülümseme yüzüne bir an yayıldı. Kederin hızıyla geldiği gibi gidiverdi.

"Çok kan kaybetti, bir sürü kafa yarası gördün, nasıl olurlar bilirsin ve Linda'nın ödü patladı, ama doktorlar işlerini biliyorlardı ve *sadece* bir beyin sarsıntısı olduğu ortaya çıktı; Danny'yi kendine getirdiler ve kaybettiği kanın yerine yarım litre kan ver-

diler. Belki de buna gerek yoktu, hâlâ kafamı kurcalayan bir meseledir ama verdiler işte. Ama asıl sorun Danny'nin kafasında değildi, o yarım litre kandaydı. Kan AIDSliydi."

"Ne?"

"Bilmediğin için Tanrı'ya şükredebileceğin bir şey," dedi Landry. "Senin döneminde olmayan bir şey Clyde. Yetmişlerin ortalarına kadar çıkmayacak. Aramis losyonu gibi."

"Nasıl bir hastalık?"

"Vücut iflas edene kadar bağışıklık sistemini çökertiyor. Sonra dışarıda gezinen bütün mikroplar, kanserden suçiçeğine kadar bütün hastalıklar içeri hücum edip parti yapıyorlar."

"Ulu Tanrım!"

Gülümsemesi bir kramp gibi belirip kayboldu. "Öyle diyorsan. AIDS temelde cinsel yolla bulaşan bir hastalıktır, ama hastanelerde verilen kanlarda da çıktığı oluyor. Oğlum *la loteria*nın çok talihsiz bir versiyonunda büyük ödülü kazandı diyebilirim."

"Üzüldüm," dedim ve her ne kadar bu bezgin suratlı sıska adamdan ölesiye korksam da samimiydim. İnsanın bir çocuğunu o şekilde kaybetmesinden... daha kötü ne olabilirdi ki? Herhalde bir şeyler bulunabilirdi, her zaman daha kötüsü olurdu ama oturup düşünmek gerekirdi, değil mi?

"Sağ ol," dedi. "Sağ ol Clyde. En azından fazla uzamadı. Salıncaktan mayısta düşmüştü. İlk mor lekeler, kaposi sarkomu eylüldeki doğumgününde belirdi. 18 Mart 1991'de öldü. Belki diğer bazı AIDS hastaları kadar acı çekmedi, ama yine de acı çekti. Ah evet, acı çekti."

Kaposi sarkomu nedir hiç bilmiyordum ve sormak istemediğime karar verdim. Daha şimdiden bilmek istediklerimden fazlasını öğrenmiştim zaten.

"Kitabını yazmamın neden biraz yavaşladığını belki anlayabilirsin," dedi. "Anlayabilir misin Clyde?"

Başımla onayladım.

"Ama azmettim. Sanırım en çok da kurmacanın büyük bir şifacı olmasından dolayı. Belki de buna inanmak *zorundayım.*

Hayatıma da devam etmeye çalıştım, ama sürekli terslikler oluyordu, sanki *Tam Bir Düşmüş Melek Gibi* bir çeşit uğursuz tılsımdı da beni Eyüp'e dönüştürmüştü. Danny'nin ölümünden sonra karım derin bir depresyona girdi ve onunla o kadar çok ilgileniyordum ki bacaklarımda ve karnımda ve göğsümde belirmeye başlayan kırmızı lekeleri pek fark etmedim. Kaşıntıları da. AIDS olmadığımı biliyordum ve başta tek kaygılandığım buydu. Ama zaman geçip de durumum kötüleşince... hiç zona oldun mu Clyde?"

Sonra, hayır anlamında kafa sallamama fırsat kalmadan ne aptalım dercesine eliyle alnına vurdu.

"Tabii ki olmadın... akşamdan kalmalık dışında herhangi bir fiziksel sorun yaşamadın. Zona korkunç, kronik bir hastalığın komik ismidir, özel dedektif dostum. Benim Los Angeles versiyonumda semptomları hafifleten oldukça iyi ilaçlar var, ama bana pek faydaları dokunmuyordu, 1991'in sonunda ıstırap içindeydim. Bunda Danny'ye olanlar yüzünden girdiğim depresyonun da etkisi vardı tabii, ama temelde hastalığın acısı ve kaşıntısından kaynaklanıyordu. Istıraplı bir yazarı anlatan bir kitap için ilginç bir isim olurdu bu, değil mi? *Acı ve Kaşıntı, veya, Thomas Hardy Ergenlikle Yüzleşiyor.*" Kesik, dalgın, küçük bir kahkaha attı.

"Olabilir Sam."

"Tam bir cehennemde mevsimdi. Şimdi espri yapmak kolay geliyor tabii, ama o senenin Şükran Günü civarında hiç eğlenceli gelmiyordu... gecede en fazla üç saat uyuyordum ve bazı günler derimin vücudumu terk edip Fantastik Adam gibi kaçmaya çalıştığını hissediyordum. Linda'nın durumunun ne kadar kötüleştiğini bu yüzden fark etmedim galiba."

Ne diyeceğini bilmiyordum, *bilemezdim*... ama aslında biliyordum. "İntihar etti."

Başıyla onayladı. "1922 Martı'nda, Daniel'ın ölüm yıldönümünde. İki yıldan fazla oldu."

Erken yaşlanmış buruşuk yanağından tek bir gözyaşı damlası süzüldü; çok çabuk yaşlandığını düşündüm. Böyle ikinci sınıf

bir Tanrı tarafından yaratıldığımı anlamak berbat bir şeydi, ama bir sürü şeyi açıklıyordu. En çok da yetersizliklerimi.

"Bu kadarı yeter," dedi sadece gözyaşları değil, öfke yüzünden de boğuklaşmış bir sesle. "Sadede gel diyeceksin. Benim zamanımda lafı geveleme derdik ama ikisi aynı şey. Kitabı bitirdim. Linda'yı yatakta ölü bulduğum gün, tıpkı bugün polislerin Gloria Demmick'i bulacakları gibi Clyde, müsveddenin yüz doksan sayfasını bitirmiştim. Mavis'in kardeşini Tahoe Gölü'nden çıkardığın bölümdeydim. Üç gün sonra cenazeden döndüm, bilgisayarı açtım ve hemen yüz doksan birinci sayfaya başladım. Bu seni şoke etti mi?"

"Hayır," dedim. Bilgisayar nedir diye sormayı düşündüysem de gerek olmadığına karar verdim. Kucağındaki şey bilgisayardı tabii. Öyle olmalıydı.

"Kesinlikle azınlıktasın," dedi Landry. "Geride kalmış birkaç arkadaşımı şoke etti, hem de epeyce. Linda'nın akrabaları domuz gibi hissiz olduğumu düşündüler. Kendimi kurtarmaya çalıştığımı açıklayacak enerjim yoktu. Peoria olsa boşver onları derdi. Kitaba boğulan bir adamın can simidine tutunması gibi tutundum. *Sana* tutundum Clyde. Zonamın hâlâ iyileşmemesi beni yavaşlatıyordu, beni bir ölçüde *dışarıda* tutuyordu, yoksa buraya daha erken gelebilirdim, ama beni durdurmadı. Kitabı bitirdiğim sıralar biraz düzelmeye başladım, en azından fiziksel olarak. Ama *bitirince* depresyona girdim galiba. Edite edilmiş müsveddeyi sersemlemiş bir halde okudum. Öyle bir pişmanlık... öyle bir özlem duyuyordum ki..." Dosdoğru bana bakıp "Bütün bunlar sana anlamlı geliyor mu?" dedi.

"Geliyor," dedim. Sahiden de geliyordu, çılgınca bir şekilde.

"Evde bir sürü hap kalmıştı," dedi. "Linda'yla ben pek çok açıdan Demmickler gibiydik Clyde... kimyevi maddelerin yaşam kalitesini arttırdığına gerçekten inanırdık ve birkaç kere avuç avuç hap içmenin eşiğinden döndüm. Bunu intihar olarak değil, Linda'yla Danny'ye yetişmek olarak görüyordum. Hâlâ vakit varken yetişmek."

Başımla onayladım. Ardis McGill'le Blondie's'te vedalaştıktan üç gün sonra onu boğucu bir tavan arası odasında, alnının ortasında küçük bir mavi delik açılmış halde bulunca aynı şeyi düşünmüştüm. Gerçi onu öldüren aslında Sam Landry idi, beynine bir çeşit esnek kurşun saplayarak yapmıştı. Elbette o yapmıştı. Sam Landry, yani karşımdaki şu berduş pantolonlu, bezgin görünüşlü adam, dünyamdaki *her şeyin* sorumlusuydu. Çılgınca gelmesi gereken bir fikirdi bu ve öyle geliyordu da... ama giderek daha mantıklı görünmekteydi.

Koltuğumu döndürüp penceremden dışarı bakacak kadar enerjim olduğunu fark ettim. Gördüğüm şey beni hiç şaşırtmadı: Sunset Bulvarı'yla civarındaki her şey donup kalmıştı. Arabalar, otobüsler, yayalar, hepsi kımıldamadan duruyorlardı. Dışarıdaki dünya bir Kodak fotoğrafı gibiydi ve neden olmasındı ki? Yaratıcısı o dünyanın büyük bir kısmını canlandırmakla uğraşamazdı, en azından şimdilik. Doğrusu hâlâ nefes alabildiğim için şanslıydım.

"Ne oldu peki?" diye sordum. "Buraya nasıl geldin Sam? Sana öyle hitap edebilir miyim? İzin verir misin?"

"Veririm. Ama sana çok iyi bir yanıt veremem, çünkü tam olarak bilmiyorum. Emin olduğum tek şey hapları her düşündüğümde aklıma geldiğin. Düşündüğüm şuydu: 'Clyde Umney bunu asla yapmazdı ve yapanları küçük görürdü.' Korkakların kaçış yolu derdi."

Bunu düşündüm ve hak verince başımla onayladım. Korkunç bir hastalıkla Vernon'ın kanseriyle veya bu adamın oğlunu öldüren şerefsiz kâbusla karşı karşıya olan birini istisna kabul edebilirdim, ama sırf depresyondasın diye intihar etmek? Hanım evlatları yapardı bunu.

"Sonra da şöyle düşünürdüm: 'Ama o Clyde Umney ve Clyde kurmaca... hayal gücünün bir ürünü o kadar.' Ama bu fikir kalıcı olmuyordu. Dünyadaki aptallar, özellikle siyasetçiler ve avukatlar hayal gücünü hor görürler ve bir şeyi tüttüremiyor, okşayamıyor, elleyemiyor veya düzemiyorlarsa gerçek olmadığını düşünürler. Öyle düşünürler çünkü hayal güçleri yoktur ve

gücünün farkında değillerdir. Bense işin doğrusunu biliyordum. Bilmem gerekiyordu... sonuçta on yıldır hayal gücüm sayesinde karnımı doyuruyor ve evimin borcunu ödüyordum.

"Bir yandan da eskiden 'gerçek dünya' olarak gördüğüm yerde yaşamayı sürdüremeyeceğimi biliyordum ki bu sözden hepimizin kastı 'tek dünyadır' herhalde. İşte o zaman gidip de kendimi rahat hissedebileceğim tek bir yer ve oraya varınca olabileceğim tek bir insan bulunduğunu fark ettim. Bahsettiğim yer burasıydı... 1930'lardaki Los Angeles'tı. O insan da sendin."

Cihazından yine hafif bir uğultu geldiğini işittim, ama dönüp bakmadım.

Kısmen korktuğum için.

Kısmen de artık bakıp bakamayacağımı bilmediğimden.

4. Umney'in Son Vakası

Yedi kat aşağıdaki sokakta, bir adam donakalmış halde duruyor, şehir merkezine giden sekiz elli otobüsüne köşeden binen kadına başını yan çevirmiş bakıyordu. Kadın bir an uzun ve güzel bacağını sergilemişti ve adamın baktığı buydu. Sokağın biraz ilerisinde bir çocuk başının hemen üstünde, havada donup kalmış topu yakalamak için yıpranmış, eski beyzbol eldivenini kaldırmıştı. Ayrıca Peoria Smith'in devrilen tezgâhından düşmüş gazetelerden biri sokağın bir buçuk metre yukarısında, bir karnaval seansında üçüncü sınıf bir Hindu din bilgini tarafından çağrılmış bir hayalet gibi salınmaktaydı. İki fotoğrafı ta bulunduğum yerden görebiliyordum inanılmaz bir şekilde: Hitler katlama çizgisinin üstünde, geçenlerde ölmüş Kübalı müzisyense altındaydı.

Landry'nin sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

"Başlangıçta hayatımın geri kalanını bir tımarhanede, sen olduğumu sanarak geçireceğimi düşündüm ama bu sorun değildi, çünkü akıl hastanesine sadece *fiziksel* varlığım hapsedilmiş olacaktı, anlıyor musun? Sonra giderek aslında bundan çok daha fazlasını yaşayabileceğimi... belki de bir şekilde... şey... tama-

men içeri girebileceğimi fark etmeye başladım. Anahtar neydi biliyor musun?"

"Evet," dedim dönüp bakmadan. Cihazındaki bir şey dönünce yine o uğultu geldi ve havada asılı duran gazete birden aşağıdaki donakalmış Bulvar'a düşmeye başladı. Bir iki saniye sonra eski bir DeSoto, Sunset'le Fernando'nun kesiştiği yere sarsılarak girdi. Beyzbol eldivenli çocuğa çarptı ve hem çocuk, hem de DeSoto Sedan gözden kayboldu, ama top kaybolmadı. Sokağa düştü, su oluğuna doğru yuvarlandı ve sonra yarı yolda tekrar donakaldı.

"Sahi mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Hı hı. Anahtar Peoria'ydı."

"Doğru." Güldü, sonra genzini temizledi... ikisi de kaygılı seslerdi. "Ben olduğunu unutup duruyorum."

Benim öyle bir lüksüm yoktu.

"Yeni bir kitapla uğraşıyor ve bir yere varamıyordum. Birinci bölümü defalarca yazdıktan sonra gerçekten ilginç bir şey fark ettim: Peoria Smith senden hoşlanmıyordu."

Bunu duyunca hemen kafamı çevirdim. "Haydi canım!"

"İnanmayacağını biliyordum ama gerçek bu ve bir şekilde başından beri farkındaydım. Yine edebiyat dersi vermek istemiyorum Clyde, ama sana mesleğim hakkında bir şey söyleyeyim... birinci şahıs hikâyeleri yazmak tuhaf, zor bir iştir. Sanki yazarın bildiği her şey ana karakterinden gelir, çok uzaktaki bir savaş meydanından mektup ya da telgraflarla gönderilmiş gibi. Yazarın bir sırrı olması çok nadirdir, ama bu sefer benim vardı. Sanki senin Sunset Bulvarı'ndaki bu küçük bölgen Cennet Bahçesi'ydi..."

"*Öyle* dendiğini hiç duymamıştım," dedim.

"...ve içinde bir yılan vardı, benim gördüğüm ve senin görmediğin bir yılan. Peoria Smith adlı bir yılan."

Dışarıda, Cennet Bahçem olduğunu söylediği donmuş dünya kararmayı sürdürüyordu, oysa gökyüzü bulutsuzdu. Sahibinin Şanslı Luciano olduğu söylenen bir gece kulübü kayboldu. Bir an yerinde sadece bir çukur vardı, ardından yeni bir bina be-

lirdi... pencereleri eğrelti otlarıyla kaplı, Petit Déjeuner diye bir restoran. Sokağa bakınca başka değişikliklerin de gerçekleştiğini gördüm... yeni binalar eskilerinin yerini sessiz, ürpertici bir hızla almaktaydılar. Yani zamanım azalıyordu; bunu biliyordum. Ne yazık ki bir şeyi daha biliyordum... bu seferki dünyada ben muhtemelen olmayacaktım. Tanrı ofisinize girip de size hayatınızı kendi hayatından daha çok beğendiğini söylese seçenekleriniz nedir ki?

"Karımın ölümünden iki ay sonra, başladığım romanın bütün müsveddelerini çöpe attım," dedi Landry. "Kolay oldu... kötüydüler. Sonra yeni bir romana başladım. Adını... tahmin edebilir misin Clyde?"

"Tabii," diyerek döndüm. Tüm gücümü harcamam gerekmişti, ama herhalde bu tuhaf herifin tabiriyle "motivasyonum" yüksekti. Sunset Strip, Champs Elysées veya Hyde Parkı gibi olmasa da benim dünyamdır. Dünyamı yıkıp *kendi* istediği şekilde baştan kurmasını istemiyordum. "*Umney'in Son Vakası* demişsindir herhalde."

Biraz şaşırmış gibiydi. "Doğru tahmin."

Elimi salladım. Zor oldu ama başardım. "1934 ve '35'te Yılın Özel Dedektifi Ödülü'nü boşuna kazanmadım, bilirsin."

Gülümsedi. "Evet. Bu lafı hep *sevmişimdir.*"

Birden ondan nefret ettim... zehirmiş gibi nefret ettim. Masanın üstünden atlayıp onu boğacak gücüm olsa yapardım. Bunu fark etti. Gülümsemesi soldu.

"Boşversene Clyde... hiç şansın yok."

"Neden buradan gitmiyorsun?" diye sordum ona dişlerimi gıcırdatarak. "Neden gidip beni rahat bırakmıyorsun?"

"Çünkü yapamam. İstesem de yapamam... ki istemiyorum." Bana tuhaf bir öfke ve yalvarma karışımıyla baktı. "Durumu benim açımdan görmeye çalış Clyde..."

"Seçme şansım var mı? Hiç oldu mu?"

Bunu duymazdan geldi. "Bu dünyada asla yaşlanmayacağım, bütün saatlerin II. Dünya Savaşı'ndan on sekiz ay kadar önce durduğu bir senedeyim, gazetelerin fiyatı hep üç sent, ko-

lestrol seviyem için kaygılanmadan istediğim kadar yumurtayla kırmızı et yiyebilirim."

"Ne dediğini hiç anlamıyorum."

Samimiyetle öne eğildi. "Evet, anlamıyorsun! Mesele de bu ya Clyde! Bu dünyada küçük bir çocukken hayal ettiğim işi *gerçekten* yapabilirim... bir özel dedektif olabilirim. Sabahın ikisinde hızlı bir arabayla gezebilirim, serserilere silahlı çatışmalar yaşayabilirim, ölebileceklerini ama ölmeyeceğimi bilerek ve sekiz saat sonra güzel bir şarkıcının yanında uyandığımda, kuşlar cıvıldıyor ve yatak odası penceremden güneş giriyor olabilir. Şu güçlü, güzel California güneşi."

"Yatak odası pencerem batıya bakıyor," dedim.

"Artık değil," diye istifini bozmadan karşılık verince, koltuğumun kolluklarında ellerimin dermansızca yumruk haline geldiğini hissettim. "Ne kadar muhteşem bir şey olduğunu anlamıyor musun? Ne kadar mükemmel olduğunu? Bu dünyada insanlar zona diye aptal, şerefsiz bir hastalık yüzünden kaşıntıdan kafayı yiyecek gibi olmuyorlar. Bu dünyada insanların saçları bırak dökülmeyi, grileşmiyor bile."

Bana sakince baktı ve hiç şansım olmadığını gözlerinden anladım. Hiç şansım yoktu.

"Bu dünyada, sevilen oğullar asla AIDS'ten ölmüyorlar ve sevilen eşler asla uyku haplarıyla intihar etmiyorlar. Hem sen ne hisssedersen hisset, buradaki yabancı *hep* sendin, ben değil. Burası *benim* dünyam, benim hayal gücüm sayesinde doğdu ve çabalarımla ve tutkularımla ayakta durdu. Sana bir süreliğine ödünç vermiştim o kadar... şimdi de geri alıyorum."

"Son olarak içeri nasıl girdiğini anlat bari, olur mu? Gerçekten bilmek istiyorum."

"Kolaydı. Bu dünyayı parçaladım, Demmicklerden başlayarak, ki Nick ve Nora Charles'ın kötü bir taklidinden ibarettiler hep; sonra kendime göre tekrar kurdum. Bütün o sevgili yan karakterleri iptal ettim, şimdi de belirli başlı bütün mekânları ortadan kaldırıyorum. Bir başka deyişle, ayağının altındaki ha-

lıyı söküyorum ve bundan gurur duymasam da, başarmak için gerekli olan tutarlı irade gücünden gurur *duyuyorum.*"

"Kendi dünyanda sana ne oldu?" Hâlâ onu konuşturuyordum, ama artık alışkanlıktandı o kadar, tıpkı karlı bir sabah yaşlı bir sütçü beygirinin ahırın yolunu kendi başına bulması gibi.

Omuz silkti. "Ölmüş olabilirim. Veya belki de fiziksel varlığım, kabuğum sahiden bir akıl hastanesinde katatonik halde yatıyordur. Ama ikisi de değil bence... bütün bunlar fazlasıyla gerçek geliyor. Hayır, bence tamamen geçiş yaptım Clyde. Bence diğer dünyada kayıp bir yazarı arıyorlar... kendi bilgisayarının veri depolarına girip ortadan kaybolduğunu bilmeden. İşin doğrusu cidden hiç umurumda değil."

"Peki ya ben? Bana ne olacak?"

"Clyde," dedi, "bu da umurumda değil."

Yine cihazına eğildi.

"Yapma!" diye bağırdım.

Başını kaldırıp baktı.

"Ben... ben..." Sesimin titrediğini duydum ve engellemeyi başaramadığımı fark ettim. "Bayım, korkuyorum. Lütfen beni rahat bırakın. Biliyorum, dışarısı artık benim dünyam sayılmaz, içerisi de sayılmaz ya, ama görüp görebileceğim tek dünya. Lütfen oranın geri kalanını yaşamama izin verin. Lütfen."

"Artık çok geç Clyde." Yine sesindeki o acımasız esefi işittim. "Gözlerini kapa. Elimden geldiğince çabuk halledeceğim."

Üstüne atlamaya çalıştım... var gücümle. Parmağımı bile kımıldatamadım. Gözlerimi kapamaya gelince, buna ihtiyacım olmadığını fark ettim. Gün tamamen kararmıştı ve ofis, geceyarısı yıldızsız bir gökyüzü kadar karanlıktı.

Masanın üstünden bana eğildiğini görmekten çok hissettim. Geri çekilmeye çalışınca bunu bile yapamadığımı fark ettim. Elime kuru bir şey hışır hışır dokununca çığlık attım.

"Sakin ol Clyde." Sesi karanlıktan gelmişti. Sadece önümden değil, her taraftan. *Tabii ya,* diye düşündüm. *Sonuçta hayal gücünün bir ürünüyüm.* "Bir çekti o kadar."

"Bir... çek mi?"

"Evet. Beş bin dolarlık. İşyerini bana sattın. Boyacılar bu gece gitmeden önce kapıdan ismini kazıyıp benimkini yazacaklar." Sesi hülyalı gibiydi. "Samuel D. Landry, özel dedektif. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

Yalvarmaya çalıştım ve başaramadım. Artık sesim bile çıkmıyordu.

"Hazırlan," dedi. "Tam olarak ne olacak bilmiyorum Clyde, ama olmak üzere. Acıtacağını sanmıyorum." *Ama acıtsa da umurumda değil...* söylemediği kısım buydu.

Karanlıkta o hafif uğultu yükseldi. Altımdaki koltuğun eridiğini hissettim ve birden düşmeye başladım. Landry'nin sesi benimle birlikte düştü; o muhteşem, fütüristik steno makinesiyle tıkır tıkır yazarken, *Umney'in Son Vakası* adlı bir romanın son iki cümlesini okuyordu.

"'Böylece şehri terk ettim ve nereye gittiğime gelince... şey, bence o kısmı sadece beni ilgilendirir bayım. Değil mi?"

Aşağıda parlak yeşil bir ışık vardı. Ona doğru düşüyordum. Yakında beni yutacaktı ve tek hissettiğim rahatlıktı.

Landry'nin sesi "'SON'," diye gürledi ve sonra yeşil ışığa düştüm, içimden geçiyordu, *içimdeydi* ve Clyde Umney artık yoktu.

Elveda özel dedektif...

7. Işığın Diğer Tarafı

Bütün bunlar altı ay önce oldu.

Kendime geldiğimde loş bir odada, yerdeydim ve kulaklarım çınlıyordu, dizlerimin üstünde doğruldum, kafamı sallayıp kendime gelmeye çalıştım ve içinden aynadan geçen Alice gibi düştüğüm parlak yeşil ışığa baktım, Landry'nin ofisime getirdiği Buck Rogers makinesinin ağabeyini gördüm. Üzerinde parlayan yeşil harfleri okuyabilmek için ayağa kalkarken tırnaklarımı ön kollarımda dalgınca gezdirdim.

Böylece şehri terk ettim ve nereye gittiğime gelince... şey, bence o kısmı sadece beni ilgilendirir bayım. Değil mi?

Bunun altındaki satırın ortasına bir sözcük daha, büyük harfle yazılmıştı:

SON

Tekrar okurken parmaklarımı bu sefer karnımda gezdirdim. Bunu yapmamın sebebi derimde bir terslik olmasıydı; pek acıtmasa da *kesinlikle* rahatsız edici bir şeydi. Dikkatimi çeker çekmez o tuhaf hissin her tarafımda olduğunu fark ettim, ensemde, kalçalarımda, kasığımda.

Zona, diye düşündüm birden. *Landry'nin zonasına yakalandım. Hissettiğim şey kaşıntı ve hemen tanıyamayışımın sebebi...*

"*İlk* kez kaşınıyorum olmam," dedim ve sonra her şey yerine oturdu. O kadar ani ve sarsıcı bir şekilde oturdu ki ayaklarımın üstünde sallandım. Duvardaki bir aynaya yavaşça yürüdüm, tuhaf bir şekilde karıncalanan derimi sürtmemeye çalışarak, yüzümün yaşlı bir versiyonunu... eski kuru çamaşırlar gibi çizgi çizgi olmuş ve tepesinde donuk beyaz saçlar bulunan bir suratı göreceğimi bilerek.

Yazarların yarattıkları karakterlerin yerine geçtiklerinde ne olduğunu artık biliyordum. Aslında hırsızlık sayılmazdı.

Yer değiştirmekti daha çok.

Landry'nin yüzüne, aslında fazladan on beş zor sene geçirmiş *kendi* yüzüme baktım ve derimin karıncalandığını hissettim. Zonasının iyileşmeye başladığını söylememiş miydi? İyileşmeye başlayan hali buysa, hiç iyileşmemiş haline kafayı yemeden nasıl katlanabilmişti?

Landry'nin evindeydim elbette, artık benim evimdi ve çalışma odasının banyosunda zona ilaçlarını buldum. İlk dozu masasının ve oradaki uğuldayan makinenin altında kendime geldikten sonra bir saat bile geçmeden aldım ve sanki ilaç yerine onun hayatını yuttuğumu hissettim.

Sanki bütün hayatını yutmuştum.

Artık zonanın tamamen geçtiğini sevinçle söyleyebilirim. Belki zaten geçecekti, ama bizim Clyde Umney'in ruhuyla ilgili olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor... Clyde hiç hasta olmamıştı bilirsiniz ve her ne kadar bu harap olmuş Sam Landry bedenindeyken sürekli burnumu çekmek zorunda kalsam da asla pes etmeyeceğim... hem biraz pozitif düşünmenin ne zaman zararı olmuştur ki? Bence bu sorunun doğru yanıtı "hiçbir zaman"dır.

Gerçi bazı zor günler yaşadığım olmadı değil; güçlükler inanılmaz 1994 senesine geleli daha yirmi dört saat olmadan başladı. Yiyecek bir şeyler bulmak için Landry'nin buzdolabına bakarken (dün gece Black Horse birasını içmiştim ve karnımı doyurmak akşamdan kalmalığıma iyi gelirdi) birden karnıma bir sancı saplandı. Ölüyorum sandım. İyice kötüleşince can çekiştiğimi *anladım.* Mutfakta çığlık atmamaya çalışarak yere düştüm. Bir iki saniye sonra bir şey oldu ve acı dindi.

Hayatım boyunca "umurumda değil" lafını çok kullanmışımdır. O sabahtan itibaren bu durum tamamen değişti. Temizlendikten sonra merdivenden çıktım, yatak odasında ne bulacağımı bilerek: Yatakta Landry'nin ıslak çarşafını bulacaktım.

Landry'nin dünyasındaki ilk haftamın neredeyse tamamı kendime tuvalet eğitimi vermekle geçti. Benim dünyamda kimse tuvalete gitmezdi tabii. Dişçiye de gidilmezdi ve Landry'nin Rolodex'indeki ismi yazılı dişçiye ilk gidişimi bırakın anlatmayı, düşünmek bile istemiyorum.

Ama bu çileli yolda bazen güzel şeyler de oluyordu. Örneğin Landry'nin kafa karıştırıcı, jet motorlu dünyasında iş aramama gerek yok; anlaşılan kitapları gayet iyi satmaya devam ediyor ve postayla gelen çekleri bozdurmakta zorlanmıyorum. İmzalarımız aynı elbette. Bu konuda ahlâki kaygılarım olup olmadığını soracaksanız, güldürmeyin beni. O çekler *benimle* ilgili öyküler sayesinde geliyor. Landry onları sadece yazdı, bense yaşadım. Sırf Mavis Weld'in tırnak menziline girdiğim için bile elli bin dolarla bir kuduz aşısını hak ediyorum yahu.

Landry'nin sözde arkadaşlarıyla sorunlar yaşayacağımı düşünmüştüm, ama benim gibi kulağı kesik bir özel dedektifin ger-

çeği tahmin etmesi gerekirdi herhalde... gerçek arkadaşları olan bir insan kendi hayal gücüyle yarattığı bir dünyaya gidip ortadan kaybolmak ister miydi hiç? Pek mümkün değildi. Landry'nin arkadaşları oğluyla karısıydı ve onlar ölmüşlerdi. Tanışları ve komşuları vardı, ama beni o sanıyor gibiler. Sokağın karşı tarafında oturan kadın bazen bana şaşkın şaşkın bakıyor ve küçük kızı ne zaman yaklaşsam ağlıyor, oysa arada sırada ona bakıcılık yaparmışım (en azından kadın *öyle* diyor ve niye yalan söylesin ki?), ama bu çok önemli değil.

Hatta Landry'nin temsilcisiyle bile konuştum; Verrill diye New Yorklu bir adam. Yeni kitaba ne zaman başlayacağımı bilmek istiyor.

Yakında, diyorum ona. Yakında.

Genellikle evde oturuyorum. Landry'nin beni dünyamdan kovup içine ittiği bu dünyayı keşfetme arzum yok; haftada bir kere bankayla bakkala gitmek bana yetiyor da artıyor ve korkunç televizyon makinesini kullanmayı öğrendikten iki saat sonra bir kitap desteğini fırlatıp ekranını kırdım. Landry'nin türlü türlü hastalıklarla ve anlamsız şiddetle dolu... gece kulüplerinin pencerelerinde çıplak kadınların dans ettiği ve onlarla seks yapmanın insanı öldürebildiği bu iç karartıcı dünyadan gitmek istemesine şaşmamalı.

Hayır, zamanımın çoğunu evde geçiriyorum. Bütün romanlarını tekrar tekrar okudum ve her seferinde kendimi çok sevdiğim bir kupür albümünü karıştırıyormuşum gibi hissettim. Ayrıca bilgisayarını kullanmayı öğrendim tabii. Televizyon makinesi gibi değil; ekranı benziyor ama bilgisayarda görmek istediğiniz bütün görüntüleri *siz* yaratabiliyorsunuz, çünkü hepsi kafanızın içinden geliyor.

Bu hoşuma gidiyor.

Anlarsınız ya, hazırlanıyorum... cümleleri kurup bozuyorum, bir bozyapla uğraşır gibi. Bu sabah düzgün... veya *neredeyse* düzgün gelen birkaç cümle yazdım. Duymak ister misiniz? Tamam, başlıyorum:

Kapıya bakınca, Peoria Smith'in gayet uslanmış ve pişman

bir halde durduğunu gördüm. "Son görüşmemizde size çok kötü davrandım galiba Bay Umney," dedi. "Özür dilemeye geldim." Aradan altı aydan fazla geçmişti, ama hiç değişmemiş gibiydi. Ciddiyim, tıpkısının aynısıydı.

"Hâlâ gözlük takıyorsun," dedim.

"Hı hı. Ameliyatı denedik ama işe yaramadı." İç geçirdikten sonra sırıtıp omuz silkti. O an her zamanki, tanıdık Peoria gibi göründü. "Aman, boşverin Bay Umney... kör olmak çok da kötü değil."

Kusursuz değil; bunun farkındayım elbette. Daha önce dedektiftim, yazar değil. Ama insanın yeterince isterse her şeyi yapabileceğine inanırım ve aslında yazarlık da bir çeşit anahtar deliği röntgenciliği sayılır. Bilgisayardaki anahtar deliğinin boyutu ve şekli biraz farklı, ama yine de sonuçta başka insanların hayatlarına bakıp sonra müşteriye gördüklerinizi aktarıyorsunuz.

Yazarlığı öğrenmemin sebebi çok basit: Burada olmak istemiyorum. Buraya 1994'ün L.A.'sı diyebilirsiniz isterseniz; ben cehennem diyorum. "Mikrodalga" denen bir kutunun içinde iğrenç donmuş akşam yemeklerini ısıtıyorsunuz, lastik pabuçlar Frankenstein'ın ayakkabılarına benziyor, radyoda çalan şarkılar düdüklü tencerede diri diri pişirilen kargaların seslerini andırıyor, ayrıca...

Neyse, *her şeyi* iğrenç işte!

Hayatımı, eski hayatımı geri istiyorum ve nasıl geri alacağımı galiba biliyorum.

Sen rezil, hırsız bir piçsin Sam, sana öyle hitap edebilir miyim? Senin için üzülüyorum... ama üzülmek de bir yere kadar, çünkü burada anahtar kelime *hırsız*. Anlarsın ya, bu konuda fikrim değişmedi... yaratma yetisinin hırsızlık hakkı doğurduğuna hâlâ inanmıyorum.

Şu an ne yapmaktasın hırsız? Uydurduğun Petit Déjeuner restoranda akşam yemeği mi yiyorsun? Mükemmel memeleri dimdik ve geceliğinin kolunda cinayet gizli, muhteşem bir fıstığın yanında mı yatıyorsun? Malibu'da fütursuzca araba mı kullanı-

yorsun? Yoksa eski ofis koltuğuna yaslanmış, acısız ve kokusuz ve boksuz hayatının tadını mı çıkarıyorsun? Ne yapıyorsun?

Kendime yazmayı öğretiyorum, *benim* yaptığım bu ve içeri girmenin yolunu bulduğuma göre hızla daha da öğreneceğim sanırım. Daha şimdiden seni neredeyse görebiliyorum.

Yarın sabah Clyde'la Peoria, tekrar açılan Blondie's'e gidecekler. Peoria bu sefer Clyde'ın kahvaltı teklifini kabul edecek. Bu ikinci adım olacak.

Evet, seni neredeyse görebiliyorum Sam ve çok yakında gerçekten göreceğim. Ama senin beni göreceğini sanmıyorum. Ancak ofis kapımın ardından çıkıp boğazına sarıldığımda göreceksin,

Bu sefer kimse eve gitmeyecek.

BAŞINI EĞ

YAZARIN NOTU: Sadık Okuyucu, şunu söylemek için araya giriyorum ki bu bir öykü *değil,* denemedir... günlük gibi bir şey. İlk kez 1970 ilkbaharında *The New Yorker*'da yayımlanmıştı.

"Başını eğ! Başını *eğik* tut!"

Yuvarlak bir topun tam ortasına yuvarlak bir sopayla vurmak spor dünyasının kesinlikle en zor işi olmasa da denemeye kalkmış herkes size epey zor olduğunu söyler. O kadar zordur ki bu işi iyi yapan bir avuç kişi zengin ve ünlü olurlar, insanlar onlara tapar: Jose Cansecolara, Mike Greenwelllere, Kevin Mitchelllere. Binlerce oğlan ve kız, onların yüzünü Axl Rose veya Bobby Brown'ınkine yeğlerler, posterleri yatak odalarının duvarlarıyla okuldaki kilitli dolaplarının kapaklarının en dikkat çekici yerinde asılı durur. Bugün Ron Aziz Pierre bu çocuklardan bazılarına, 3. Bölge Çocuk Ligi Turnuvası'nda Bangor West Side'ı temsil edecek çocuklara yuvarlak sopayla yuvarlak topa vurmayı öğretiyor. O şu anda Fred Moore adlı bir çocukla uğraşırken, oğlum Owen yakında durmuş dikkatle seyrediyor. Gelecek yıl Aziz Pierre'in takımında oynayacak. Owen babası gibi geniş omuzlu ve yapılı, Fred ise parlak yeşil formasının içinde sıska görünüyor. Ayrıca topa iyi vuramıyor.

"*Başını eğsene Fred!*" diye bağırıyor Aziz Pierre. Bangor'daki

kola fabrikasının arkasındaki iki çocuk ligi sahalarından birinde, atıcı tepesiyle başlangıç plakasının ortasında duruyor, Fred neredeyse arka engele kadar geri gitti. Sıcak bir gün, ama Fred veya Aziz Pierre sıcaktan rahatsızsalar bile belli etmiyorlar. İşlerine odaklanmışlar.

"Başını *eğik* tut!" diye bağırıyor Aziz Pierre tekrar ve topu yavaşça fırlatıyor. Fred topun alt kısmına vuruyor. İnek derisine vuran alüminyumun sesi duyuluyor, teneke bir fincana kaşıkla vurulmuş gibi bir ses. Top arka engelden sekiyor ve az daha kaskına çarpıyor. Gülüyorlar ve sonra Aziz Pierre yanındaki kırmızı plastik kovadan bir top daha alıyor.

"Hazır ol Freddy!" diye sesleniyor. "Başını eğ!"

Maine'in 3. Bölgesi o kadar büyük ki ikiye ayrılmış. Penobscot ilçesi takımları ligin yarısını oluşturuyor, Aroostok ve Washington takımlarıysa diğer yarısını. All–Star çocukları, bölgenin çocuk ligindeki takımlarında oynayan yetenekli çocuklardan seçiliyor. 3. Bölge'deki bir düzine takım hep birlikte turnuvalara katılıyorlar. Temmuz sonuna doğru geride kalan iki takım, en iyi üç takımdan ikisi bölge şampiyonunun belirlenmesi için play-off oynayacaklar. Kazanan takım Eyalet Şampiyonası'nda 3. Bölge'yi temsil edecek ve bir Bangor takımı eyalet turnuvasına katılmayalı uzun zaman oluyor, on sekiz sene.

Bu sene Eyalet Şampiyonası maçları kanolarıyla meşhur Old Town'da oynanacak. Orada oynayacak beş takımdan dördü evlerine dönecekler. Beşincisi bu sene Bristol, Connecticut'ta düzenlenecek olan Doğu Bölgesi Turnuvası'nda Maine'i temsil edecek. Bunun da *ötesi*, Çocuk Ligi Dünya Şampiyonluğu maçlarının yapılacağı Williamsport, Pennysylvania tabii. Bangor West oyuncuları öyle baş döndürücü yükseklikleri pek akıllarına getirmiyor gibiler, Penobscot Turnuvası'ndaki ilk rakipleri olan Millinocket'i yenseler onlara yetecek. Oysa koçların hayal kurmalarına izin var, hatta hayal kurmaları neredeyse *şart koşuluyor.*

Takımın jokeri olan Fred bu sefer *gerçekten* başını eğiyor. Topa zayıf vurup birinci kale çizgisinin ters tarafına yerden gönderiyor... bir buçuk metrelik bir faul.

"Bak," diyor Aziz Pierre bir top daha alarak. Topu kaldırıyor. Top aşınmış, kirli ve çimen lekeli. Yine de bir beyzbol topu ve Fred ona saygıyla bakıyor. "Sana bir numara göstereceğim. Top nerede?"

"Elinde," diyor Fred.

Dave Mansfield'ın Aziz dediği takımın baş koçu Fred'i çağırıp topu eldivenine bırakıyor. "Şimdi?"

"Eldiveninde."

Aziz yan dönüyor, elini eldivenine sokuyor. "Şimdi?"

"Elinde. Galiba."

"Haklısın. O yüzden elime iyi bak. Elime bak Fred Moore ve topun elimden çıkmasını bekle. Topa bakıyorsun. Başka hiçbir şeye değil. Sadece topa. Beni ancak hayal meyal görmelisin. Hem neden beni görmek isteyesin ki? Gülümsesem umurunda mı? Hayır. Topu nasıl atacağımı görmeyi bekliyorsun... yandan veya yukarı çaprazdan veya yukarıdan. Bekliyor musun?"

Fred başıyla onaylıyor.

"Bakıyor musun?"

Fred yine başıyla onaylıyor.

"Tamam," diyor Aziz Pierre ve yine kolunu fazla açmadan topu egzersiz niyetine fırlatıyor.

Fred bu sefer topa gayet kendinden emin vuruyor: Sert bir vuruşla sağ sahaya gönderiyor.

"*İşte oldu!*" diye haykırıyor Aziz. "*İşte oldu* Fred Moore!" Alnındaki teri siliyor. "Sıradaki vurucu gelsin!"

Parka pilot gözlüğüyle ve açık yaka bir Kolej Dünya Şampiyonası gömleğiyle ki şans getirdiğine inanıyor, gelen iriyarı, sakallı bir adam olan Dave Mansfield, Bangor West–Millinocket maçına bir kâğıt poşet getiriyor. Poşette çeşitli renklerde on altı tane flama var. Her birindeki BANGOR yazısının bir tarafında

bir ıstakoz, diğer tarafındaysa bir çam ağacı bulunuyor. Arka engel zincirlerine asılı hoparlörlerden anons edilen Bangor West oyuncuları, Dave'in uzattığı poşetten birer flama alıp iç sahada koşarak rakiplerine veriyorlar.

Dave beyzbolu ve bu düzeyde oynayan çocukları seven yaygaracı, kıpır kıpır bir adam. All–Star Çocuk Ligi'nin iki amacı olduğuna inanıyor: Eğlenmek ve kazanmak. İkisi de önemli, diyor, ama en önemlisi doğru sıralamayı değiştirmemek. Flamalar rakibin sinirini bozmak için yapılan kurnazca bir numara değil, sırf eğlence amaçlı. Dave iki takımdaki çocukların da bu oyunu hatırlayacaklarını biliyor ve Millinocketli çocukların yadigârları olsun istiyor. Bu kadar basit!

Millinocketli oyuncular bu jeste şaşırmış görünüyorlar ve flamaları ne yapacaklarını bilemiyorlar, "The Star–Spangled Banner"ın Anita Bryant versiyonu çalmaya başlarken. Millinocket'in yakalayıcısı ki kıyafetinin içinde neredeyse kaybolmuş halde, probleme orijinal bir çözüm getiriyor: Bangor flamasını kalbinin üstüne koyuyor.

Jest kısmı halledildikten sonra Bangor West rakibi perişan ediyor. Maçın skoru: Bangor West 18, Millinocket 7. Ancak bu yenilgi yadigârların değerini düşürmüyor; Millinocket takım otobüsüyle gidince ziyaretçi takımın oyuncu kulübesi boş kalıyor, birkaç teneke fincanla buzlu şeker çubuğu hariç. Flamalar gitmiş, hepsi.

"*İkiye* at!" diye bağırıyor Bangor West'in saha koçu Neil Waterman. "*İkiye* at! *İkiye* at!"

Millinocket maçının ertesi günü. Hâlâ antremana yeni gelenler var, ama vakit henüz erken. Bazı kayıplar olacak. Orası kesin: Normal haziran-temmuz sezonu bittikten sonra bütün ebeveynler sırf çocukları çocuk liginde oynayabilsin diye yaz planlarından vazgeçmek istemezler ve bazen çocukların da sürekli antremandan yoruldukları olur. Bazıları bisiklete veya kaykaya binmeyi ya da sokakta arkadaşlarıyla takılıp kızları kesmeyi yeğlerler.

"*İkiye* at!" diye bağırıyor Waterman. Haki şortlu ve saçını Joe Coach gibi asker tıraşı yaptırmış tıknaz bir adam. Gerçek hayatta bir öğretmen ve üniversite basketbol koçu, ama bu yaz bu çocuklara beyzbolun satrançla çoğunun sandığından daha fazla ortak yanı bulunduğunu göstermeye çalışıyor. Oyununuzu bilin, diyor onlara durmadan. Kimi desteklediğinizi bilin. En önemlisi de her durumda topu kime atacağınızı bilin ve atabilecek durumda olun. Onlara oyunun merkezinde gizli gerçeği göstermek için sabırla uğraşıyor, yani vücuttan çok zihinle oynandığı gerçeğini.

Bangor West'in orta saha oyuncusu Ryan Iarrobino topu ikinci kaledeki Casey Kinney'ye mermi gibi fırlatıyor. Casey hızla koşuyor, dönüyor ve topu başlangıç kalesine yine mermi gibi yolluyor; orada J. J. Fiddler topu Waterman'a geri gönderiyor.

"Çift oyun yapın!" diye bağıran Waterman, Matt Kinney'ye ki Casey ile akraba değil, top atıyor. Matt bugünkü antremanda shortstopluk yapıyor. Top tuhaf bir şekilde sekiyor ve sol merkeze gider gibi görünüyor. Matt topu yakalayıp ikinci kaledeki Casey'e yolluyor, Casey dönüp topu birinci kaledeki Mike Arnold'a atıyor. Mike başlangıç kalesindeki J. J.'ye gönderiyor.

"Tamam!" diye bağırıyor Waterman. "Aferin Matt Kinney! *Aferin!* Bir–iki–bir! Mike Pelkey, savunma yap!" İsim ve soyadı. Karışıklık olmasın diye mutlaka ikisini de söyler. Takımda Mattlardan, Mikelardan ve Kinneylerden geçilmiyor.

Akışlar mükemmel yapılıyor. Bangor West'in ikinci atıcısı Mike Pelkey tam olması gerektiği yerde, birinci kalede bekliyor. Bunu yapmayı her zaman hatırlamaz, ama bu sefer hatırlıyor. Sırıtarak atıcı tepesine geri dönüyor, Neil Waterman bir sonraki kombinasyonu başlatmaya hazırlanırken.

"Yıllardır gördüğüm en iyi çocuk ligi All–Star takımı bu," diyor Dave Mansfield, Bangor West'in Millinocket'i ezip geçmesinden birkaç gün sonra. Ağzına bir avuç çekirdek atıp çiğnemeye başlıyor. Konuşurken kabuklarını tükürüyor. "Yenilebileceklerini sanmıyorum, en azından bu ligde."

Susup, birinci kaleden plakaya doğru koştuktan sonra bir

egzersiz buntunu kapıp dönerek torbaya koşan Mike Arnold'ı seyrediyor. Kolunu geriye çekip topu yakalıyor. Mike Pelkey hâlâ atıcı tepesinde duruyor, işinin savunma yapmak olduğunu bu sefer unuttu ve torba savunmasız duruyor. Dave'e çabucak, suçluluk duygusuyla bakıyor. Sonra neşeyle sırıtarak tekrar denemeye hazırlanıyor. Bu sefer düzgün yapacak, ama maçlarda düzgün yapmayı hatırlayabilecek mi?

"Kendi kendimize yenilebiliriz tabii," diyor Dave. "Genellikle öyle olur zaten." Sesini yükseltip gürlüyor: "*Neredeydin Mike Pelkey? Birinciyi koruman gerekiyordu!*"

Mike başıyla onaylayıp koşar adım oraya gidiyor, geç olsun da güç olmasın.

"Brewer," diyen Dave kafa sallıyor. "Brewer'la sahasında kapışacaklar. Zor maç olacak. Brewer'ın maçları *hep* zor geçer."

Bangor West her ne kadar Brewer'ı ezip geçmese de ilk "deplasman" maçını zorlanmadan kazanıyor. Takımın bir numaralı atıcısı Matt Kinney formda. Kesinlikle muhteşem sayılmasa da fırlattığı toplar hafifçe, yılan gibi sinsice falso alıyor ve gösterişli olmasa da etkili atışlar yapabiliyor. Ron Aziz Pierre, Amerika'daki bütün çocuk ligi atıcılarının, toplarına mükemmel falso verdiklerini sandıklarını söylemekten hoşlanıyor. "Oysa falsoları fazla abartılı oluyor," diyor. "Kendini biraz olsun eğitmiş her vurucu toplarına vurabilir."

Matt Kinney'nin falsosuysa gayet etkileyici ve bu gece sekiz strikeout yapıyor. Herhalde daha da önemlisi sadece dört kez yürütüyor. Yürüyüşler çocuk ligi koçlarının baş belasıdır. "Adamı bitirirler," diyor Neil Waterman. "Yürüyüşler her seferinde adamı bitirir. İstisnası yoktur. Çocuk ligi maçlarında yürüyen vuruculardan yüzde atmışı sayı yapar." Bu maçta değil: Kinney'nin yürüttüğü vuruculardan ikisi ikinci kalede engelleniyor, diğer ikisiyse uzakta kalıyor. Sadece bir tek Brewer vurucusu atış yapıyor: Orta saha oyuncusu Denise Hewes beşinci devrede bir out yapıyor, ama ikinci kalede durduruluyor.

Oyun çantada keklik hale gelince, ağırbaşlı ve neredeyse tuhaf soğukkanlılığa sahip bir çocuk olan Matt Kinney nadir bir şekilde Dave'e gülümseyip diş tellerini sergiliyor. "Sıkı *vuruyordu*!" diyor neredeyse saygıyla.

"Daha Hampden'ı görmedin," diyor Dave istifini bozmadan. "Onların *hepsi* sıkı vurur."

Hampden takımı on yedi temmuzda kola fabrikasının arkasındaki Bangor West sahasına çıkınca, Dave'in haklı olduğunu hemen kanıtlıyor. Mike Pelkey, Millinocket maçından daha iyi ve kontrollü oynuyor, ama Hampdenlı çocuklar onu tanıyorlar. Şaşılacak kadar hızlı vuruş yapabilen sağlam bir çocuk olan Mike Tardif, Pelkey'nin üçüncü atışında vurduğu topu sol saha arka engelinin üstünden altmış metre öteye göndererek daha ilk devrede kale koşusu yapıyor. Hampden ikinci devrede iki koşu daha yaparak Bangor West'e karşı 3–0 öne geçiyor.

Ama üçüncü devrede Bangor West şahlanıyor. Hampden'ın atışları iyi, vuruşlarıysa muhteşem, ama takım oyununda, özellikle de iç sahada iyi değiller. Bangor West üç vuruş yapıyor ve beş hatayla ve iki yürüyüşle toplam yedi sayı alıyor. Çocuk ligi maçları genellikle böyle olur ve normalde yedi sayı yeter, ama bu sefer yetmiyor, rakip ısrarla bastırıyor, üçüncü devrenin kendi yarısında iki, beşinci devredeyse iki sayı daha alıyor. Altıncı devrenin ikinci yarısında Hampden sadece üç sayı geride; skor 10–7.

Bu akşam beşinci devrede tutuculuğa geçen Kyle King adlı on iki yaşında bir Hampdenlı oyuncu altıncı devrenin ikinci yarısında takımına iki sayı aldırıyor. Sonra Mike Pelkey, Mike Tardif'i oyun dışı bırakıyor. Yeni Hampden atıcısı Mike Wentworth uzun bir atış yapıyor. King'le Wentworth pasa doğru koşuyorlar, ama Jeff Carson atıcının yanına geri dönünce durmak zorunda kalıyorlar. Böylece Hampden'ın beş koşucusundan biri olan Josh Jamieson iki sayı ve iki out yapmış oluyor. Son koşusuna başlıyor. Mike çok yorulmuş olsa da biraz daha dişini sıkıyor ve onu out yapıyor. Maç bitiyor.

Çocuklar sıraya geçip adet yerini bulsun diye birbirlerinin ellerine vuruyorlar, ama maçtan sonra bitkin halde olan tek çocuk Mike değil belli ki; çökmüş omuzları ve öne eğilmiş başlarıyla hepsi kaybetmiş gibi görünüyorlar. Bangor West'in artık lig turvunasındaki skoru 3–0, ama bu maçı kıl payı kazandılar; çocuk ligini seyirciler, koçlar ve oyuncular için son derece stresli kılan maçlardan biriydi. Normalde kendinden emin oynayan Bangor West bu gece dokuz civarında hata yaptı.

"Bütün gece uyumadım," diye mırıldanıyor Dave ertesi gün antremanda. "Resmen bizden iyi oynadılar. Normalde o maçı kaybetmemiz gerekirdi."

İki gece sonra içini karartacak bir şey daha oluyor. Ron Aziz Pierre'le birlikte, Kyle King'le arkadaşlarının Brewer'la yapacakları maçı seyretmek için on kilometre ötedeki Hampden'a gidiyor. Amaçları ajanlık yapmak değil, Bangor her iki takımla da oynadı ve iki adam da bol bol not tuttular. Dave aslında Brewer'ın şansının yaver gidip de Hampden'ı ayak altından çekmesini görmeyi umduklarını itiraf ediyor. Bu gerçekleşmiyor, tanık oldukları şey beyzbol maçından çok avcılık egzersizine benziyor.

Mike Pelkey ile kapışmış olan Josh Jamieson kale koşusu yapıp duruyor ve Hampden'ın antreman sahasına giriyor. Sırf Jamieson da değil. Carson bir, Wentworth bir ve Tardif iki tane vuruyor. Maçın sonucu: Hampden 21, Brewer 9.

Dave Mansfield, Bangor'a geri dönerken bol bol çekirdek yeyip az konuşuyor. Sadece bir kere canlanıyor, eski yeşil Chevrolet'sini kola fabrikasının yanındaki tekerlek izleriyle kaplı, kirli otoparka sokarken. "Salı gecesi şansımız yaver gitti ve bunun farkındalar," diyor. "Perşembe günü oraya gittiğimizde bizi bekliyor olacaklar."

3. Bölge takımlarının altı devrelik dramlarını oynadıkları elmasların hepsinin boyutları aynı, otuz santimlik farklar veya dış alan kapıları hariç. Bütün koçlar kural kitabını arka ceplerinde taşıyor ve sık sık kullanıyorlar. Dave emin olmaktan asla zarar gelmeyeceğini söylemekten hoşlanıyor. İç alan on sekiz metre uzun-

luğunda ve başlangıç plakası dörtgen şeklinde. Kural kitabına göre arka engelin başlangıç plakasından altı metre uzakta olması gerekiyor, hem tutucunun hem de üçüncü kaledeki koşucunun pas atılmış bir topu yakalamak için adil bir şansa sahip olmaları açısından. Çitlerin plakadan altmış metre uzakta olması gerek. Bangor West'in sahasındaysa bu uzaklık altmış üç metre civarı. Tardif ve Jamieson gibi güçlü vuruculara sahip Hampden'daysa elli dört civarı.

En değişmez ölçüyse aynı zamanda en önemli olanı: Atıcı lastiğiyle plakanın ortası arasındaki uzaklık. Tam on üç metre seksen santim, ne eksik ne fazla. Bu konuda kimse, "Aman canım, idare eder işte... boşverin," demiyor. O iki nokta arasındaki on üç metre seksen santimde olup bitenler çoğu çocuk ligi takımları için ölüm kalım meselesi.

3. Bölge'nin sahaları diğer pek çok açıdan epey çeşitlilik sergiliyor ve onlara üstünkörü göz atmak genellikle oralıların oyuna yaklaşım tarzları hakkında fikir sahibi olmaya yetiyor. Bangor West'in sahası kötü durumda... kasabanın eğlence bütçesinde ısrarla göz ardı ediliyor. Alt zemin, yağmurlu havada sabuna dönen ve bu yaz gibi yağışsız zamanlarda betonlaşan steril bir kil. Sulama yapıldığı için dış sahanın çoğu idare edecek kadar çimenli, ama iç sahanın durumu felaket. Çizgilerin arasında cılız otlar bitse de, atıcı lastiğiyle başlangıç plakası arasındaki alan neredeyse tamamen çıplak. Arka engel paslı; pas verilen ve hızlı atılan toplar genellikle yerle zincirin arasındaki geniş bir boşluktan geçiyor. Kısa sağ ve orta sahaların içinden iki tane büyük, tepe gibi tümsek geçiyor. Bu tümsekler aslında ev sahibi takıma avantaj sağlıyor. Bangor West oyuncuları onların arasından koşarak karambole getirmeyi öğreniyorlar, tıpkı Red Sox sol saha oyuncularının Green Monster'da yaptığı gibi. Deplasman takımı oyuncularıysa hata yapınca ta çite kadar koşmak zorunda kalıyorlar.

Brewer'ın yerel IGA marketiyle bir Marden's İndirimli Satış Mağazası'nın arkasında yer alan sahasıysa, New England'ın belki de en eski ve paslı oyun sahasıyla mekân için çekişmek zo-

runda kalıyor; küçük erkek ve kız kardeşler maçları salıncaklardan tepetaklak sarkarak, kafaları aşağıda ve ayakları yukarıda seyrediyorlar.

Machias'taki Bob Beal Sahası'nın iç sahası taşlarla kaplı ve Bangor West'in bu sene gideceği deplasman sahalarının en kötüsü muhtemelen; bakımlı bir dış sahaya ve gayet düzgün bir iç sahaya sahip olan Hampden'ınkiyse herhalde en iyisi. Hampden'ın yerel Gaziler Derneği binasının arkasındaki elması, orta saha çitinin ardındaki piknik alanıyla ve dinlenme odaları bulunan büfesiyle, zengin çocukların sahası gibi görünüyor. Ama görünüş aldatıcı olabilir. Bu takım Newburgh ve Hampden'lı çocuklardan kurulu ve Newburgh hâlâ çiftliklerle mandıraların bulunduğu bir köy. Bu çocuklardan çoğu maçlara farlarının etrafı astar boyayla boyanmış ve susturucuları tellerle tutturulmuş eski arabalarla gidiyorlar; golf kulübünün yüzme havuzunda güneşlendikleri için değil, açık havada çalıştıkları için bronz tenliler. Şehirli çocuklarla taşralı çocuklar. Ama forma giydiler mi aralarında pek fark kalmıyor.

Dave haklı: Hampdenlı–Newburghlü taraftarlar beklemekteler. Bangor West, 3. Bölge Çocuk Ligi'nde en son 1971'de şampiyon oldu; Hampden hiç şampiyon olmadı ve pek çok taraftarı bu sene şampiyonluk bekliyor, daha başta Bangor West'e yenilmelerine karşın. Bangor takımı ilk kez kendini baskı altında hissediyor; deplasmanda kalabalık bir rakip taraftarlar kitlesinin karşısına çıkıyorlar.

Matt Kinney ilk atağı yapıyor. Hampden, Kyle King'le karşılık veriyor ve maç Çocuk Ligi'nde görülebilecek en nadide ve heyecanlı şeye, gerçek bir atıcılar düellosuna dönüşüyor. Üçüncü devrenin sonunda skor: Hampden 0, Bangor West 0.

Dördüncü devrenin sonunda, Hampden'ın iç sahası yine dağılınca Bangor hak etmediği iki sayı alıyor. Bangor West'in birinci kalecisi Owen King ikisi içeri, biri dışarı olmak üzere üç atış yapıyor. İki Kingler, Hampden takımındaki Kyle ile Bangor West takımındaki Owen akraba değiller. Bu zaten ilk bakışta an-

laşılıyor. Kyle King'in boyu bir elli sekiz civarı. Bir seksen beşlik Owen King ona tepeden bakıyor. Çocuk Ligi'ndeki boy farkları o kadar aşırı ki insanın şaşkına dönmesi, halüsinasyon gördüğünü sanması normal.

Bangorlu King yerden kısa pas atıyor. İyi hazırlanılmış bir çift oyun, ama Hampden shortstopu topu iyi tutamıyor ve birinci kaleye doğru son sürat koşan yüz kilo civarındaki King atıcıyı yeniyor. Mike Pelkey ile Mike Arnold hemen kaleye koşuyorlar.

Sonra beşinci devrenin başında Matt Kinney, Hampden'ın sekiz numaralı oyuncusu Chris Witcomb'un attığı topa vuruyor. Dokuz numaralı vurucu Brett Johnson, Bangor West'in ikinci kalecisi Casey Kinney'ye top atıyor. Yine çok iyi hazırlanmış bir çift oyun, ama Casey vazgeçiyor. Otomatik olarak aşağı inen elleri yerin on santim kadar üstünde donakalıyor ve Casey top sekerse yaralanmamak için yüzünü çeviriyor. Çocuk ligi maçlarında en sık yapılan ve en kolay anlaşılır hata bu; tamamen bir kendini koruma eylemi. Top orta sahaya girerken Casey'nin Dave ile Neil'e ıstırapla bakması, balenin bu bölümünü tamamlıyor.

"Sorun değil Casey! Bir dahaki sefere artık!" diye bağırıyor Dave, kalın ve özgüvenli Yanki sesiyle.

"Yeni vurucu!" diye bağırıyor Neil, Casey'nin yüzündeki ifadeye hiç aldırmadan. "Yeni vurucu! Oyununu bil! Hâlâ öndeyiz! Out yap! Out yapmakta odaklan yeter!"

Casey rahatlayıp oyuna geri dönmeye başlıyor ve sonra dış saha çitlerinin ardında Hampden kornaları çalınmaya başlıyor. Bazıları son model arabalardan geliyor... Toyotalardan ve Hondalardan ve tamponlarında ABD ORTA AMERİKA'DAN ÇIKSIN ve ATOMLARI DEĞİL ODUNLARI BÖLÜN gibi çıkartmalar bulunan küçük Dodge Coltlardan. Ama çoğu eski arabalardan ve kamyonetlerden gelmekte. Kamyonetlerin çoğunun paslı kapıları, kumanda panellerinin altlarına tutturulmuş FM dönüştürücüleri ve zeminlerine bırakılmış Leer kampçı kepleri var. Bu araçların içinde korna çalanlar kim? Kimse bilmiyor gibi... kimse emin değil. Hampdenlı oyuncuların ebeveynleri veya akrabaları değiller... ebeveynler ve akrabalar, ayrıca üzerlerine

dondurma bulaşmış bir sürü erkek ve kız kardeş elmasın üçüncü kale tarafındaki, Hampden'ın oyuncu kulübesinin bulunduğu yerdeki açık tribünde ve çitteler. Korna çalanlar işten yeni çıkmış yöre sakinleri –yandaki Gaziler Derneği'nde birkaç bira içmeden önce maç seyretmek için durmuş adamlar– veya çoktandır kazanılamayan Eyalet Şampiyonası bayrağına açlık duyan eski Hampden Çocuk Ligi oyuncularının hayaletleri olabilir. En azından mümkün geliyor; Hampden kornaları hem tuhaf, hem de kararlı. Birlikte çalıyorlar... tiz kornalar, kalın kornalar, azalan aküler yüzünden zayıf çıkan birkaç korna sesi. Birkaç Bangor West oyuncusu dönüp seslerin geldiği tarafa kaygıyla bakıyor.

Arka engelin ardındaki bir yerel TV ekibi, on bir haberlerindeki spor bülteninde yayınlanacak bir haber için çekim yapmaya hazırlanıyor. Bu bazı seyircileri heyecanlandırsa da Hampden oyuncu kulübesindeki sadece birkaç oyuncu durumu fark ediyor gibi. Matt Kinney'nin fark etmediği kesin. Alüminyum Worth sopasını çimenli ayakkabısına pat pat vurduktan sonra vurucu kutusuna giren bir sonraki Hampden vurucusu Matt Knaide'ye pür dikkat bakıyor.

Sonra Hampden kornaları susuyor. Matt Kinney topu atmak için kolunu kaldırıyor. Casey Kinney ikinci kalenin hemen doğusuna geri çekilerek eldivenini indiriyor. Top bir daha kendisine çarparsa yüzünü çevirmemekte kararlı olduğu belli. Hampden koşucuları birinci ve ikinci kalelerde hevesle bekliyorlar. Çocuk liginde torbadan uzaklaşmak yok. Elmasın karşı tarafındaki seyirciler kaygıyla izliyorlar. Sohbetleri kesiliyor. Beyzbolun doruğu, zaman zaman nefeslerin tutulmasıyla ve dinlenme aralarıyla geçen bir maçtır (ki bu gerçekten çok iyi bir maç, para vermeye değecek kadar iyi). Taraftarlar şimdi böyle bir nefeslerin tutulma anının yaklaştığını hissediyorlar. Matt Kinney topu atıyor.

Knaide topu ikinci kalenin üstünden gönderip sayı yapıyor ve şimdi skor 2–1. Hampden'ın atıcısı Kyle King plakaya geçiyor ve topu alçaktan, vınlatarak dosdoğru atıcı tepesine geri gönderiyor. Top Matt Kinney'nin sağ inciğine çarpıyor. Matt Kinney daha şimdiden üçüncüyle defans oyuncusu arasındaki deliğe

doğru giden topu yakalamak için içgüdüsel olarak hamle yaptıktan sonra ağır yaralandığını fark ederek iki büklüm oluyor. Şimdi kaleler dolu ama şu anda kimsenin umurunda değil; hakem ellerini kaldırıp oyunu durdurur durdurmaz bütün Bangor West oyuncuları Matt Kinney'nin başında toplanıyorlar. Orta sahanın ardında Hampden kornaları zaferle çalınıyor.

Kinney'nin yüzü bembeyaz, acı çektiği belli. Büfedeki ilkyardım çantasından bir buz torbası getiriliyor ve birkaç dakika sonra Kinney ayağa kalkıp Dave'le Neil'e tutunmayı ve topallayarak sahadan çıkmayı başarıyor. Seyirciler sempatiyle alkışlayarak yeri göğü inletiyorlar.

Daha önceki birinci kaleci Owen King, Bangor West'in yeni atıcısı oluyor ve karşılaşması gereken ilk vurucu Mike Tardif. Tardif yerine geçerken Hampden kornaları bir an hevesle çalınıyor. King'in üçüncü atışında top ta arka engele gidiyor. Brett Johnson başlangıca koşuyor; King atıcı tepesinden plakaya koşuyor, tembihlendiği gibi. Bangor West oyuncu kulübesinde Neil Waterman kolunu hâlâ Matt Kinney'nin omuzlarına atmış halde "*Defans–defans–DEFANS!*" diye bağırıyor.

Bangor West'in ilk tutucusu Joe Wilcox, King'den otuz santim kısa ama çok hızlı. Bu All–Star sezonunun başında tutuculuk yapmak istememişti ve hâlâ hoşlanmıyor, ama katlanmayı ve ufak tefek çok az oyuncunun uzun süre tutunabildiği bir pozisyonda güçlenmeyi öğrendi; Çocuk Ligi'nde bile tutucuların çoğu zebellah gibiler. Bu maçın başında bir faul topuna harika bir vuruş yapmıştı. Şimdi arka engele doğru koşuyor, seken topu yakaladığı anda çıplak eliyle maskesini çıkarıyor. Plakaya dönüp topu King'e atarken Hampden kornaları vahşi ve sonradan anlaşılıyor ki zamansız bir zafer çığlığı atıyor.

Johnson yavaşladı. Yüzünde, Casey Kinney'nin Johnson'ın yerden sektirdiği sert topunun delikten geçmesine izin verdiği zamankine çok benzeyen bir ifade var. Son derece kaygılı ve korkulu bir ifade bu, ansızın başka bir yerde olmak isteyen bir çocuğun yüzü. Başka *herhangi bir yerde.* Yeni atıcı plakayı bloke ediyor.

Johnson gönülsüzce kaymaya başlıyor. King topu Wilcox'tan alıyor, şaşırtıcı ve hoş bir zarafetle dönüyor ve bahtsız Johnson'dan kolayca kurtuluyor. Atıcı tepesine yürüyerek geri dönerken alnının terini siliyor ve Tardif'le bir kez daha kapışmaya hazırlanıyor. Arkasında, Hampden kornaları yine susuyor.

Tardif üçüncü kaleye bir top atıyor. Bangor'un üçüncü kalecisi Kevin Rochefort buna karşılık bir adım geri gidiyor. Kolay bir oyun, ama yüzünde berbat bir sıkıntı ifadesi var ve Matt'in yaralanmasının bütün takımı ne kadar sarstığı ancak o zaman, Rochefort kolayca yakalaması gereken topun karşısında donakalınca anlaşılıyor. Top Rochefort'un eldivenine giriyor ve Rochefort, önce Freddy Moore, ardından da bütün takım ona Sazan Koşucu lakabını takmışlardı, elini kapamayınca avcundan düşüyor. King'le Wilcox, Johnson'la uğraşırlarken üçüncü kaleye gitmiş olan Knaide plakaya doğru koşmaya başladı bile. Rochefort topu yakalasa Knaide'i kolayca out yaptırabilir, ama büyükler liginde olduğu gibi burada da beyzbol, sonucu santimlerin belirlediği bir ihtimaller oyunu. Rochefort topu yakalayamıyor. Sonra birinci kaleye gönderiyor. Oraya gitmiş olan Mike Arnold takımın en iyi saha oyuncularından biri, ama kimse ona tekmelikler vermemiş. Bu arada Tardif hızla ikinci kaleye koşuyor. Atıcıların düellosu tipik bir çocuk ligi maçına dönüşüyor ve artık Hampden kornaları neşeyle çalınıyor. Ev sahibi takım rakibi eziyor ve maçın sonucu: Hampden 9, Bangor West 2. Yine de eve dönerken iki teselli olacak: Birincisi Matt Kinney'nin ağır yaralanmamış olması, ikincisiyse Casey Kinney'nin maçın sonlarına doğru yine stresli bir duruma düştüğünde paniklemeyi reddedip iyi oynaması.

Maç bitince Bangor West oyuncuları kulübelerine koşar adım gidip banka oturuyorlar. Bu ilk yenilgilerini çoğu pek iyi karşılamıyor. Bazıları eldivenlerini kirli spor ayakkabılarının arasına tiksintiyle çalıyor. Bazıları ağlıyor, kimileriyse ağlamaklı ve kimse konuşmuyor. Normalde Bangor'un şakacısı olan Freddy'nin bile bu sıcak ve rutubetli Perşembe akşamı gıkı çıkmıyor. Orta

saha çitinin ardından neşeyle çalınan birkaç Hampden kornası duyuluyor hâlâ.

İlk konuşan Neil Waterman oluyor. Çocuklara başlarını kaldırıp ona bakmalarını söylüyor. Üçü zaten bakmaktalar: Owen King, Ryan Iarrobino ve Matt Kinney. Şimdi takımın aşağı yukarı yarısı söyleneni yapmayı başarıyor. Ancak diğerleri ki aralarında son outu yapan John Stevens da var, ayakkabılarıyla epey ilgileniyor gibiler.

"Kaldırın *başlarınızı,*" diyor Waterman tekrar. Bu sefer daha yüksek, ama müşfik bir sesle konuşuyor ve şimdi hepsi ona bakmayı başarıyorlar. "Gayet iyi oynadınız," diyor usulca. "Biraz moraliniz bozulunca yendiler. Olur böyle şeyler. Ama bu daha iyi oldukları anlamına gelmiyor... bunu cumartesi göreceğiz. Bu gece bir beyzbol maçını kaybettiniz o kadar. Yarın yine de güneş doğacak." Bankın etrafında biraz dolanmaya başlıyorlar; bu basmakalıp lafların rahatlatma özelliğini yitirmedikleri anlaşılıyor. "Bu gece elinizden geleni yaptınız ve tek istediğimiz bu. Sizinle gurur duyuyorum, siz de kendinizle gurur duyabilirsiniz. Başınızı eğmenizi gerektirecek hiçbir şey olmadı."

Yana çekilerek yer verdiği Dave Mansfield takımını gözden geçiriyor. Dave konuşunca, normalde yüksek olan sesi Waterman'inkinden bile alçak çıkıyor. "Buraya geldiğimizde bizi yenmek zorunda olduklarını biliyorduk, değil mi?" diye soruyor. Düşünceli bir edayla konuşuyor, sanki kendi kendine konuşur gibi. "Yenmeseler eleneceklerdi. Cumartesi bizim sahamıza gelecekler. O zaman da *biz onları* yenmek zorunda olacağız. Yenmeyi istiyor musunuz?"

Şimdi hepsi başlarını kaldırmış bakıyorlar.

"Neil'in size söylediklerini hatırlamanızı istiyorum," diyor Dave, antremanlardaki gürlemelerinden çok farklı o düşünceli ses tonuyla. "Siz bir takımsınız. Yani birbirinizi seviyorsunuz. Birbirinizi seviyorsunuz, kazansanız da kaybetseniz de çünkü siz bir takımsınız."

Bu çocuklara sahada birbirlerini sevmeleri gerektiği ilk kez söylendiğinde huzursuzca gülmüşlerdi. Şimdiyse gülmüyorlar.

Hampden kornalarına birlikte katlandıktan sonra bu sevme meselesini biraz olsun anlıyorlar.

Dave onları tekrar inceledikten sonra başıyla onaylıyor. "Tamam. Toplanın."

Sopaları, kaskları, eldivenleri filan alıp spor çantalarına koyuyorlar. Hepsini Dave'in eski kamyonetine yüklediklerinde artık bazılarının yüzü tekrar gülüyor.

Dave onlarla birlikte gülse de eve dönerken hiç gülmüyor. Bu gece yol uzun geliyor. "Cumartesi onları yenebilir miyiz bilmiyorum," diyor dönüş yolunda. Yine aynı düşünceli ses tonuyla konuşuyor. "Yenmemizi istiyorum, *onlar* da istiyorlar, ama bilmiyorum. Şimdi Mo Hampden'da."

"Mo"dan kastı momentum tabii ki, sadece tek tek maçları değil, koca sezonları belirleyen şu mitsel güç. Her düzeydeki beyzbol oyuncuları tuhaf alışkanlıklara sahip batıl inançlı insanlardır ve nedense Bangor West oyuncuları maskot olarak ufacık bir plastik sandaleti seçtiler, küçük bir taraftarın oyuncak bebeğinden düşmüştü. Bu absürd tılsıma Mo adını verdiler. Onu her maçta oyuncu kulübesinin zincir çitine asıyorlar ve vurucular genellikle bekleme çemberine girmeden önce ona gizlice dokunuyorlar. Mo maç aralarında, normalde Bangor West'te sol sahada oynayan Nick Trzaskos'a emanet ediliyor. Bu geceyse ilk kez tılsımı getirmeyi unuttu.

"Nick, cumartesi Mo'yu getirmeyi unutmasa iyi olur," diyor Dave ciddiyetle. "Ama hatırlasa bile..." Kafasını sallıyor. "Bilmiyorum."

Çocuk ligi maçları parasız; yönetmelik seyircilerden para alınmasını kesinlikle yasaklıyor. Bunun yerine dördüncü devrede bir oyuncu şapka gezdirerek teçhizatlar ve saha bakımı için bağış toplar. Cumartesi günü, Bangor West'le Hampden'ın senenin son Penobscot ilçesi çocuk ligi maçını oynadıkları gün, Bangorluların takımlarına olan ilgilerinin iyice arttığını görmek için basit bir karşılaştırma yapmak yeterli. Bangor–Millinocket maçında toplanan para $15.45'ti, cumartesi öğleden sonrasında Hampden'a

karşı oynanan maçın beşinci devresinde şapka nihayet geri geldiğindeyse bozuk paralar ve buruşuk dolar banknotlarıyla dolmuş taşıyor. Toplam meblağ $94.25. Açık tribünler ana baba günü, insanlar çitlere dizilmişler, otopark dolmuş. Çocuk liginin, neredeyse bütün Amerikan sporlarıyla ve iş girişimleriyle bir ortak noktası var: Hiçbir şey başarı kadar başarılı olmuyor.

Bangor maça iyi başlıyor, üçüncü devrenin sonunda 7–3 öndeler ve sonra dağılıyor. Dördüncü devrede Hampden altı sayı alıyor, çoğunu hak ederek. Bangor West bu sefer, Hampden'daki maçta Matt Kinney sakatlandığı zamanki gibi sinmiyor... oyuncular Neil Waterman'ın tabiriyle başlarını eğmiyorlar. Ama altıncı devrenin ikinci yarısında vuruş sırası onlara geldiğinde 14–12 gerideler. Gerçekten elenmek üzere gibiler. Mo her zamanki yerinde, ama hâlâ Bangor West'in sezonunun bitmesine üç out var.

Bangor West'in 9–2 kaybetmesinden sonra başını kaldırmasının söylenmesine gerek olmayan bir çocuk vardı: Ryan Iarrobino. O maçta ikiye üç oynayıp gayet başarılı olmuştu ve sahadan koşar adam çıkarken iyi oynadığının *farkındaydı.* Uzun boylu, sessiz sakin, geniş omuzlu, koyu kahverengi saçlı bir çocuk. Bangor West takımındaki iki doğuştan atletten biri. Diğeri Matt Kinney. İki çocuk fiziksel açıdan zıt olsalar da, Kinney zayıf ve epey kısa boylu, Iarrobino ise uzun boylu ve epey kaslı, yaşıtlarında pek rastlanmayan bir özelliği paylaşıyorlardı: Vücutlarına güvenmek. Bangor West takımındaki diğer çocukların çoğu, ne kadar yetenekli olsalar da sanki ayaklarını, kollarını ve ellerini casuslar ve potansiyel hainler olarak görüyorlar.

Iarrobino herhangi bir yarışma için giydirildiğinde daha *etkileyici* görünen çocuklardan. Her iki takımdaki oyuncular arasında, vurucu kaskı takınca annelerinin tencerelerini kafalarına geçirmiş inek öğrenciler gibi görünmeyen nadir çocuklardan biri. Matt Kinney atıcı tepesinde durup da bir beyzbol topunu fırlatınca, o zaman ve mekânda mükemmel görünüyor. Ryan Iarrobino da sağ saha vurucu kutusuna girip de sopasının ucunu

sağ omzunun üstüne kaldırmadan önce bir an atıcıya yöneltirken tam da ait olduğu yerdeymiş gibi duruyor. Kendini birinci atışa hazırlamaya başlamadan önce bile hazırmış gibi duruyor: Omuzlarıyla kalça ve topuklarının arkaları aynı hizada. Matt Kinney beyzbol topları atmak için doğmuş, Ryan Iarrobino ise onlara vurmak için.

Bangor West'in son şansı. Atıcı tepesinde Mike Wentworth'ün yerini aldıktan sonra dördüncü devrede Hampden'a kritik bir sayı kazandıran Jeff Carson'ın yerini Mike Tardif alıyor. Karşısına önce Owen King çıkıyor. King üçe ve ikiye gidiyor, bir atışta tozlarda çitlere doğru çılgınca kayıyor, sonra hemen içeriden fırlatıp yürüyor. Roger Fisher onun peşinden plakaya gidiyor, hep sosyal bir çocuk olan Fred Moore'un yerine vuruş yapıyor. Roger, Kızılderililer gibi siyah gözlü ve saçlı olan ufak tefek bir çocuk. Kolay lokma gibi görünüyor, ama görünüş aldatıcı olabilir, Roger oldukça güçlü. Ancak bugün rakibi ondan üstün. Atışı geçersiz sayılıyor.

Sahada Hampdenlı oyuncular kımıldanıp birbirlerine bakıyorlar. Kazanmalarına çok az kaldığının farkındalar. Otopark çok uzakta olduğundan burada Hampden kornaları etkili olamaz, taraftarları sadece bağırarak destek vermekle yetiniyorlar. Mavi Hampden kepleri takmış iki kadın, oyuncu kulübesinin arkasında durmuş, birbirlerine sevinçle sarılıyorlar. Diğer pek çok taraftar da başlama atışını bekleyen koşucular gibiler, takımları Bangor West'in işini bitirir bitirmez sahaya dalmak niyetinde oldukları belli.

İstemediği halde tutuculuk yapmak zorunda kalan Joe Wilcox topu ortadan sol orta sahaya atıyor. King ikincide duruyor. Dünyanın en eski lastik pabuçlarını giymiş olan ve gün boyu tek bir sayı bile yapamayan, Bangor'un sağ saha oyuncusu Arthur Dorr devreye giriyor. Bu sefer bir atış yapıyor, ama dosdoğru Hampden shortstopuna; shortstop pek kımıldamak zorunda kalmıyor. King'i torbadan uzaktayken gafil avlamak umuduyla topu ikinciye atıyor, ama şansı yok. Yine de iki out oldu.

Hampden taraftarları bağırarak destek veriyorlar. Oyuncu kulübesinin arkasındaki kadınlar zıplıyorlar. Artık bir yerlerden tek tük Hampden kornaları çalınıyor, ama biraz acele ettiklerini anlamak için, Mike Tardif'in alnını silip de beyzbol topunu eldivenine koyarkenki yüz ifadesine bakmak yeterli.

Ryan Iarrobino sağ vurucu kutusuna giriyor. Sopayı hızlı, neredeyse doğal bir mükemmellikle sallıyor, Ron Aziz Pierre bile onu fazla eleştiremez.

Ryan topu Tardif'in birinci kalesine gönderiyor, o gün yaptığı en sert vuruşla... top Kyle King'in eldivenine girince tüfek patlaması gibi bir ses çıkıyor. Daha sonra Tardif bir topu dışarı atıp ziyan ediyor. King topu geri gönderiyor; Tardif bir an düşündükten sonra topu alçaktan sert atıyor. Ryan topa bakıyor ve hakem ikinci vuruşun yapılacağını söylüyor. Top dış köşeye değdi, en azından hakem öyle diyor ve kararı kesin.

Artık iki takımın da taraftar ve koçları sustular. Hepsi pürdikkat seyrediyor. Şimdi sadece Tardif'le Iarrobino kapışacaklar, bu takımlardan birinin son maçının son outunun son vuruşunda. İkisinin yüzlerinin arasında on üç metre seksen santim var, ama Iarrobino, Tardif'in *yüzüne* bakmıyor. Tardif'in *eldivenine* bakıyor, Ron Aziz Pierre'in bir yerlerden Fred'e, "*Bakalım nasıl atacak... yandan mı, üst çaprazdan mı yoksa yukarıdan mı?*" dediğini duyuyorum.

Iarrobino, Tardif'in nasıl atacağını görmeyi bekliyor. Tardif atış pozisyonuna geçerken civardaki bir korttan gelen *pok–pok–pok–pok* diye tenis topu sesleri hafifçe duyuluyor, ama burada sadece sessizlik ve oyuncuların toz toprakta siyah kartondan kesilmiş siluetler gibi uzanan siyah, ince gölgeleri ve Tardif'in nasıl atış yapacağını görmeyi bekleyen Iarrobino var.

Tardif yukarıdan atıyor ve birden Iarrobino harekete geçiyor, dizleriyle sol omzunu hafifçe eğiyor, alüminyum sopa gün ışığında bulanıklaşıyor. Alüminyumun inek derisine vurmasıyla çıkan ses, sanki teneke bir fincana kaşıkla vurulmuş gibi *çink* sesi bu sefer farklı. *Epey* farklı. Ryan vurunca *çink* değil *çat* diye bir ses çıkıyor ve top göğe yükseliyor, sol sahaya doğru uçuyor...

Bir yaz öğleden sonrasının gökyüzünde yüksek ve uzun bir kavis çizdiği net görülüyor. Top sonradan başlangıç plakasının seksen iki buçuk metre kadar uzağındaki bir arabanın altından çıkarılacak.

On iki yaşındaki Mike Tardif'in yüzünde şaşkınlık, inanamazlık var. Topun hâlâ orada olduğunu görüp de Iarrobino'nun dramatik, iki outluk vuruşunun sadece anlık korkunç bir kâbus olduğunu anlamayı beklercesine eldivenine çabucak bakıyor. Oyuncu kulübesinin arkasındaki iki kadın afallamış bir halde bakışıyorlar. Başta kimseden çıt çıkmıyor. Herkesin çığlık atmaya başlamasından, Bangor West oyuncularının kulübelerinden fırlayıp Ryan'ı başlangıç plakasında beklemelerinden ve geldiğinde ona sarılmalarından önce, yaşanılan şeyin gerçek olduğuna sadece iki kişi tamamen emin. Biri Ryan'ın kendisi. Birincinin yanından geçerken ellerini omuz hizasına kaldırarak kısa ama vurgularcasına bir zafer hareketi yapıyor. Bir de Owen King pladan geçip Hampden'ın All–Star sezonunu bitirecek olan üç koşudan ilkini tamamlarken, Mike Tardif anlıyor. Bir çocuk ligi oyuncusu olarak atıcı lastiğinde son kez dururken hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

"Unutmayın ki daha on iki yaşındalar," diyor üç koçtan her biri bir ara ve bunun her söylenişinde dinleyiciler Mansfield, Waterman veya Aziz Pierre, söyleyen kişinin bunu aslında kendine anımsattığı hissine kapılıyorlar.

"Sahaya çıktığınızda sizi seveceğiz ve birbirinizi seveceksiniz," diyor Waterman çocuklara durmadan ve çocuklar Bangor'un Hampden'ı 15–14 yendiği maçta birbirlerini gerçekten sevdiklerinden, artık bu lafa gülmüyorlar. Devam ediyor: "Artık sizi zorlayacağım, epey zorlayacağım. Oynarken benden koşulsuz bir sevgiden başka bir şey görmeyeceksiniz, ama kendi sahamızda antremandayken bazılarınız bağırırken sesimin ne kadar yüksek çıkabildiğini fark edeceksiniz. Makara yapıyorsanız kulübede oturacaksınız. Söylediğim bir şeyi yapmazsanız ku-

lübede oturacaksınız. Tatil bitti beyler... herkes havuzdan çıksın. Artık sıkı çalışma vakti geldi."

Birkaç gece sonra antremanda Waterman topa vurup sağa gönderiyor. Top az kalsın Arthur Dorr'un burnunu koparıyor. Arthur o sırada fermuarının kapalı olup olmadığını kontrol etmekle meşgul. Veya Keds marka ayakkabılarının bağcıklarını incelemekle. Veya benzer bir şeyle.

Neil Waterman, "*Arthur!*" diye gürleyince Arthur bu sesten, yakından geçen toptan daha çok ürküyor. "*Buraya gel!* Banka otur! *Hemen!*"

"Ama..." diye söze başlıyor Arthur.

"Buraya gel!" diye sesleniyor Neil. "Cezalısın!"

Arthur somurtarak, başını eğerek koşar adım geliyor ve yerini J. J. Fiddler alıyor. Birkaç gece sonra Nick Trzakos beş denemede iki vuruş yapamayınca vuruş hakkını yitiriyor. Bankta tek başına otururken yanakları kıpkırmızı.

Sırada Aroostook ilçesi/Washington ilçesi galibi Machias var. Üç maçın ikisini kazanan 3. Bölge şampiyonu olacak. İlk maç Bangor'un kola fabrikasının arkasındaki sahasında, ikincisiyse Machias'taki Bob Beal Sahası'nda oynanacak. Gerek kalırsa son maç iki kasaba arasındaki tarafsız bir sahada oynanacak.

Neil Waterman'ın söz verdiği gibi, milli marş okunup da ilk maç başlayınca koçlar tamamen destekleyici davranıyorlar.

"Sorun değil, zararı yok!" diye haykırıyor Dave Mansfiel, Arthur Dorr sağına gelen uzun bir atışı yanlış hesaplayıp da top arkasına düşünce. "Hemen out yap! Karnınla oyna! Haydi out yapalım!" "Karınla oynamak" ne demektir bilen yok, ama bütün maçları kazandıran bir şey gibi göründüğünden çocuklara önemli geliyor.

Machias'la üçüncü maça gerek kalmıyor. Bangor West ilk maçı Matt Kinney'nin iyi atışları sayesinde 17–5 kazanıyor. İkinci maçı kazanmakta biraz zorlanmalarının tek sebebiyse hava koşullarının kötülüğü: İlk deneme bir yaz sağanağı yüzünden iptal edildiğinden Bangor West şampiyonluğu garantilemek uğ-

runa Machias'a ikinci kez gidip gelerek 270 kilometrelik bir yolculuk yapmak zorunda kalıyor. Sonunda yirmi dokuz temmuzda maça başlıyorlar. Bangor West'in ikinci atıcısı Mike Pelkey, ailesi tarafından Orlanda'daki Disney Dünyası'na götürülünce takımdan çıkan üçüncü oyuncu oluyor, ama yerine usulca geçen Owen King, altıncı devrede yorulup da yerini Mike Arnold'a bırakana kadar takımına sekiz sayı kazandırıyor. Bangor West maçı 12–2 kazanıyor ve 3. Bölge Çocuk Ligi şampiyonu oluyor.

Böyle anlarda profesyoneller klimalı soyunma odalarına gidip birbirlerinin başlarından aşağı şampanya dökerler. Bangor West takımıysa Machias'ın en iyi, belki de tek restoranı olan Helen's'a gidip sosisli sandviçlerle, hamburgerlerle, litrelerce Pepsi kolayla ve kızarmış patates dağlarıyla kutlama yapıyor. Birbirleriyle gülüşüp şakalaşmalarını ve peçete kâğıdından yapılma bilyeleri pipetlerle birbirlerine atmalarını seyrederken, çok yakında daha aşırı kutlama yöntemlerini keşfedeceklerini anlamamak olanaksız.

Ama şimdilik işler gayet yolunda, hatta mükemmel. Başarıları onları şımartmıyor, ama çok mutlu, çok memnun ve tamamen *burada* görünüyorlar. Bu yaz bir sihrin yardımını aldıysalar bile farkında değiller ve henüz kimse bunun mümkün olduğunu söyleme nezaketsizliğinde bulunmuyor. Şimdilik kendilerini Helen's'ın basit zevklerine kaptırmalarına izin veriliyor ve bu basitlikler onlara yetiyor. Lig şampiyonu oldular, eyaletin daha kalabalık bölgelerinin daha büyük ve daha iyi takımlarının katılacağı Eyalet Şampiyonası Turnuvası'nda muhtemelen ezilecekler, ama başlamasına henüz bir hafta var.

Ryan Iarrobino yine kısa ve kolsuz tişörtünü giymiş. Arthur Dorr'un yanağındaki ketçap lekesi ona laubali bir hava veriyor. Güçlü ve hızlı yan atışlarıyla Machias vurucularının korkulu rüyası olan Owen King ise bardağındaki Pepsi'yi guruldatarak mutlu mutlu içiyor. İşler istediği gibi gitmezse dünyanın en mutsuz çocuğu gibi görünebilen Nick Trzaskos bu gece gayet mutlu gibi. Neden olmasın ki? Bu gece on iki yaşındalar ve galipler.

Gerçi kendilerini anımsattıkları olmuyor değil. İlk yolculuktan sonra sağanakta Machias'a dönerken yarı yolda J. J. Fiddler, arabanın arka koltuğunda kıvranmaya başlıyor. "Sıkıştım," diyor. Kasığını tutup uğursuz bir edayla ekliyor: "Acayip sıkıştım. Yani cidden çok fena."

"J. J. altına işeyecek!" diye haykırıyor Joe Wilcox neşeyle. "Görün bakın! Arabayı sular seller götürecek!"

"Kapa çeneni Joey," diyen J. J. tekrar kıvranmaya başlıyor.

Bu haberi vermek için olabilecek en kötü anı bekledi. Machias'la Bangor arasındaki yüz otuz beş kilometrenin çoğu ıssız. Bu bomboş yolda J. J.'in birkaç dakikalığına arkasına saklanabileceği doğru dürüst ağaçlar bile yok, kilometrelerce uzanan çayırlar var o kadar, 1A Yolu içlerinden kıvrılarak geçiyor.

Tam J. J.'in mesanesi patlamak üzereyken şans eseri karşılarına bir benzin istasyonu çıkıyor. Asistan koç çıkıp deposunu doldururken J. J. erkekler tuvaletine koşuyor. "Aman ya!" diyor koşarak arabaya dönerken gözlerine düşen saçlarını geriye atarak. "Az daha salıverecektim!"

Joe Wilcox gayet sakince, "Pantolonuna bulaşmış J. J.," diyor ve J. J. pantolonunu kontrol edince herkes kahkahadan kırılıyor.

Ertesi gün Machias'a tekrar giderlerken Matt Kinney, *People* dergisinin çocuk liginde oynayacak yaştaki çocuklar için en cazip yönlerinden birini açıklıyor. "Buralarda bir tane vardır mutlaka," diyor arka koltukta bulduğu bir nüshanın sayfalarını yavaşça çevirerek. "Genellikle oluyor."

"Ne? Ne arıyorsun ki?" diye soruyor üçüncü kaleci Kevin Rochefort, haftanın ünlülerinin yer aldığı sayfaları hiç ilgilenmeden çeviren Matt'in omzunun üstünden bakarak.

"Meme muayenesi reklamı," diye açıklıyor Matt. "Her şeyi göremiyorsun, ama epey bir şeyler oluyor. İşte burada!" Dergiyi muzafferce kaldırıyor.

Her birinde kırmızı birer Bangor West beyzbol takımı kasketi bulunan dört başka kafa hemen derginin etrafında toplanıyor.

Bu çocuklar en azından birkaç dakikalığına beyzbolu tamamen unutuyorlar.

1989 Maine Eyaleti Çocuk Ligi Şampiyonluk Turnuvası, All-Star maçlarının başlamasından sadece bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra, üç ağustosta başlıyor. Eyaletin beş bölgesi var ve hepsi de bu seneki turnuvanın düzenleneceği Old Town'a takım gönderiyorlar. Katılımcılar Yarmouth, Belfast, Lewiston, York ve Bangor West. Belfast hariç bütün takımlar Bangor West All-Stars takımından büyükler ve Belfast'ın gizli bir silahı olduğu söyleniyor. Birinci atıcıları bu seneki turnuvanın yıldızı.

Turnuvanın yıldızını belirlemek senelik bir seremoni, yok edilmesi yönündeki tüm çabalara kafa tutar gibi görünen küçük bir tümör. Bu payeyi istese de istemese de Beyzbol Çocuğu ilan edilen bu oyuncu kendini şimdiye kadar hayal bile etmediği kadar ön planda buluyor; hakkında tartışılıyor, yorumlar yapılıyor ve elbette üstüne bahisler oynanıyor. Ayrıca turnuva öncesindeki diğer çeşitli baskı unsurlarına katlanmak zorunda kalıyor. Bir çocuk ligi turnuvası herhangi bir çocuk için zordur; Turnuva Kasabası'na gelip aynı zamanda birden efsaneye dönüştüğünüzü keşfederseniz, bu genellikle fazla ağır gelir.

Bu sene mitleştirilip tartışılan çocuk, Belfast'ın solak oyuncusu Stanley Sturgis. Belfast'ta oynadığı iki maçta otuz strikeout yaptı. İlk maçında on dört, ikincisindeyse on altı. İki maçta otuz K her lig için etkileyicidir, ama Sturgis'in başarısını tam anlamıyla kavrayabilmek için şunu unutmamak gerekir ki çocuk ligi maçları sadece altı devre oynanır. Yani Belfast'ın Sturgis oynarken yaptığı outların yüzde seksen üçü strikeoutlardan geldi.

Sonra York var. Turnuvada yarışmak için Old Town'daki Knights of Columbus sahasına gelen bütün takımlar oldukça başarılılar, ama hiçbir yenilgi almamış York'un Doğu Bölgesi Turnuvası'na katılma şansının diğerlerinden yüksek olduğu bariz. Oyuncularından hiçbiri zebellah gibi değil, ama çoğu bir yetmiş beşten uzun ve en iyi atıcıları Phil Tarbox topu bazen saatte yüz on kilometreden hızlı atabiliyor. Çocuk ligi standartlarına

göre müthiş bir hız. Yarmouth ve Belfast gibi York'un da oyuncuları özel All–Star formaları ve uyumlu spor ayakkabılarıyla geliyor, profesyonel gibi görünüyorlar.

Sadece Bangor West'le Lewiston oyuncuları sivil kıyafetlerle geliyorlar, yani üzerlerinde sezonluk takım sponsorlarının isimlerinin bulunduğu rengârek tişörtlerle. Owen King Elks turuncusu, Ryan Iarrobino'yla Nick Trzaskos Bangor Hydro kırmızısı, Roger Fisher'la Fred Moore Lions yeşili giymişler vs. Lewiston takımı da benzer giyinmiş, ama onlara en azından uyumlu ayakkabılarla bileklikler verilmiş. Çeşit çeşit bol, gri eşofmanlarla sıradan sokak spor ayakkabıları giymiş olan Bangor takımı, Lewiston'a kıyasla eksantrik görünüyor. Ancak diğer takımların yanında birbirine benzeyen sokak çocukları gibi duruyorlar. Muhtemelen Bangor West koçlarıyla oyuncuların kendileri hariç onları pek ciddiye alan yok. Yerel gazetede turnuva hakkında çıkan ilk yazıda Belfastlı Sturgis'e tüm Bangor West takımından daha fazla yer ayrılıyor.

Dave, Neil ve Aziz, yani takımı buraya kadar getiren şaşırtıcı ölçüde başarılı beyin takımı, Belfast'ın iç sahaya girip vuruş antremanı yapmasını pek konuşmadan seyrediyorlar. Belfastlı çocuklar yeni morlu beyazlı formalarıyla, iç sahanın tozunu ilk kez bugün alan formalarıyla gayet şık görünüyorlar. Sonunda Dave konuşuyor: "Neyse, nihayet buraya tekrar geldik. Bu kadarını başardık. Ne olursa olsun bu değişmez."

Bangor West turnuvanın bu sene düzenleneceği bölgeden geldiğinden, beş takımdan ikisi elenene kadar maç yapması gerekmeyecek. Buna birinci round vedası deniyor ve şu anda takımın en büyük, belki de tek avantajı. Kendi bölgelerinde şampiyon gibi görünseler de Hampden'la yaptıkları o berbat maç hariç, Dave, Neil ve Aziz artık karşılarında bambaşka bir beyzbol seviyesinin bulunduğunu bilecek kadar oyunu tanıyorlar. Çitte durup da Belfast'ın antremanını seyrederken susmaları bunu zarifçe kabullenmelerinin belirtisi.

York ise 4. Bölge rozetlerini getirtti bile. Bölgesel turnuvalarda rozet değiştokuşu yapmak bir gelenektir ve York'un şim-

diden rozet stoğu yapmış olması ilginç. York'un Bristol'da Doğu Yakası'nın en iyileriyle kapışmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Yarmouth'un veya solak yıldızlı Belfast'ın veya ilk maçını 15–12 kaybettikten sonra 2. Bölge şampiyonasına kıl payı katılan Lewiston'ın, hele Bangor'un batı yakasından gelme on dört tane kılıksız zavallının kendilerini durdurabileceğine inanmadıklarını gösteriyor.

"En azından oynama şansımız olacak," diyor Dave, "ve onlara varlığımızı hatırlatmaya çalışacağız."

Ama Belfast'la Lewiston *daha önce* oynama şansına sahipler ve Boston Pops'ın kayıttan çalınan milli marşı söylemesinin ve biraz ünlü bir yerel yazarın zorunlu ilk atışı yapmasının ardından ki top ta arka engele kadar gidiyor, maça başlıyorlar.

Yerel spor muhabirleri Stanley Sturgis'den epey bahsettiler, ama maç başlayınca muhabirlerin sahaya girmeleri yasak, anlaşılan bazıları bunun orijinal kurallardaki bir hatadan kaynaklandığına inanıyor. Hakem maçı başlatınca Sturgis yapayalnız kalıyor. Yazarlar, spor muhabirleri ve bütün Belfast taraftarları şimdi çitin diğer tarafındalar.

Beyzbol takım oyunudur, ama her elmasın ortasında ve elmasın ucunda sadece birer tane toplu oyuncu bulunur. Sopalı adamlar değişip dururlar, ama atıcı aynı kalır, yani sakatlanmadıkça. Stan Sturgis bugün turnuva maçlarının acı gerçeğini öğrenecek: Yani bütün yıldızların eninde sonunda kendilerine denk bir rakiple karşılaştıkları gerçeğini.

Sturgis son iki maçında otuz kişiyi out yapmıştı, ama onlar 2. Bölge maçlarıydı. Belfast'ın bugünkü rakibi olan, Lewiston'ın Elliot Avenue Ligi'nden gelme kabadayı, kavgacı tiplerse bambaşkalar. Yorklu çocuklar kadar iri kıyım ve Yarmouthlu çocuklar kadar becerikli değiller, ama yapışkan ve ısrarcılar. İlk vurucu Carlton Gagnon takımın kemirgen, pençeleyici ruhunu simgeliyor. Ortada tek başına duruyor, ikinciyi çalıyor, üçüncüyü kaybediyor, sonra bank civarından top çalınınca başlangıç plakasına koşuyor. Üçüncü devrede, skor 1–0 iken bu sefer bir saha oyuncusunun hatası sayesinde tekrar plakaya ulaşıyor. Bu

baş belasını takip eden Randy Gervais vuruş yapıyor, ama daha öncesinde Gagnon pas atılan bir topla ikinciye gidip üçüncüyü çaldı. Üçüncü kaleci Bill Paradis'in yaptığı iki outluk bir kale vuruşuyla sayı yapıyor.

Belfast dördüncü devrede kısa süreliğine şahlanıyor, ama sonra Lewiston onları ve Stanley Surgis'i eziyor, beşinci devrede iki ve altıncı devrede dört sayı alıyor. Maçın sonucu 9–1. Sturgis on bir atışta yedi vuruş veriyor, oysa Lewiston'ın atıcısı Carlton Gagnon sekiz atışta sadece üç vuruş veriyor. Sturgis maçın bitiminde sahadan ayrılırken hem sıkıntılı hem de rahatlamış görünüyor. Artık ilgi odağı olmayacak. Gazete yıldızlığı hayatı bitti, artık çocuk olmaya geri dönebilir. Bunun bazı avantajları olduğunu düşündüğü yüzünden anlaşılıyor.

Daha sonraki devler savaşında turnuva favorisi York, Yarmouth'u deviriyor. Sonra herkes evine gidiyor, daha doğrusu konuk oyuncular motellerine ya da misafir oldukları ailelerin evlerine geri dönüyorlar. Yarın, cuma günü oynama sırası Bangor West'e gelecek ve York kazananla kapışmayı bekleyecek.

Cuma günü sıcak, sisli ve bulutlu. Şafakla birlikte yağmur tehdidi baş gösteriyor ve Bangor West'le Lewiston'ın maça başlamalarından bir saat önce bardaktan boşanırcasına yağmur başlıyor. Machias'tayken böyle bir havada maç hemen iptal edilmişti. Burada edilmiyor. Buranın sahası farklı, iç saha toprak değil çimen, ama tek faktör bu değil. Asıl faktör TV. Bu sene ilk kez iki kanal kaynaklarını birleştirdiler ve turnuva finali cumartesi öğleden sonrasında tüm eyalette canlı yayınlanacak. Bangor'la Lewiston'ın yarıfinali ertelenirse canlı yayın tarihi konusunda sorun çıkacak ve Maine'de bile, amatör sporların en amatöründe bile, medyanın yayın programını bozamazsınız.

Bu yüzden Bangor West'le Lewiston takımları sahaya çıktıklarında maç iptal edilmiyor. Bunun yerine arabalarda veya merkezi ilkyardım kabininin çizgili tentesinin altında küçük gruplar halinde oturuyorlar. Havanın düzelmesini bekliyorlar. Bekleyip duruyorlar. Huzursuzluk baş gösteriyor elbette. Bu çocukların

çoğu atletlik kariyerleri sona ermeden daha önemli maçlarda oynayacaklar, ama bu şimdiye kadarki en önemli maçları olacak, motivasyonları had safhada.

Sonunda birinin aklına parlak bir fikir geliyor. Çabucak yapılan birkaç telefon görüşmesinden sonra, sağanakta parlayan iki tane sarı Old Town okul otobüsü civardaki Elks Kulübü'nün önüne park ediliyor ve oyunculara Old Town Kano Şirketi fabrikasıyla yerel James River Kâğıt Fabrikası gezdiriliyor. James River, yapılacak şampiyona naklen yayınına en fazla reklam veren şirket. Otobüslere binen oyunculardan hiçbiri pek mutlu görünmüyor, geri döndüklerinde de daha mutlu görünmüyorlar. Her oyuncuda küçük birer kano küreği var, iri yapılı bir elfin kullanabileceği uzunlukta. Kano fabrikasının armağanları. Çocukların hiçbiri kürekleri ne yapacağını bilmiyor sanki, ama sonradan bakınca hepsinin ortadan kaybolduğunu fark ediyorum, tıpkı ilk Millinocket maçından sonraki Bangor flamaları gibi. Beleş yadigârlar... baldan tatlı.

Sonunda maç oynanacak gibi görünüyor. Yağmur bir ara, belki de çocuk ligi oyuncuları James River fabrikasındaki adamların ağaçları tuvalet kâğıdına dönüştürmelerini seyrederlerken kesildi. Saha çabucak kurudu, atıcı tepesiyle vurucu kutuları Quick–Dry'la tozlandı ve şimdi, saat öğleden sonra üçü biraz geçe, sulu bir güneş bulutların arasından ilk kez beliriyor.

Bangor West takımı yolculuktan keyifsiz ve bitkin bir halde döndü. Şimdiye kadar kimse ne bir top attı ne bir sopa salladı ne de bir kaleye koştu, ama daha şimdiden herkes yorgun görünüyor. Oyuncular antreman sahasına birbirlerine bakmadan yürüyorlar, eldivenler kolların uçlarında sallanıyor. Kaybedenler gibi yürüyor ve konuşuyorlar.

Dave onlara nutuk çekmek yerine hizaya geçirip çalıştırıyor. Kısa süre sonra Bangor oyuncuları birbirleriyle dalga geçiyorlar, yuhalıyorlar, akrobatik hareketler yapıyorlar, Dave bir hatayı belirtip birisini sıranın sonuna gönderince inleyip homurdanıyorlar. Sonra tam Dave antremanı bitirip de onları vuruş çalışması için Neil'le Aziz'e devredecekken Roger Fisher hizadan çıkıp eldive-

nini karnına bastırarak iki büklüm oluyor. Dave hemen onun yanına gidiyor, gülümseyişi kaygı ifadesine dönüşüyor. Roger'a iyi olup olmadığını soruyor.

"Evet," diyor Roger. "Şunu almak istedim o kadar." Biraz daha eğiliyor, siyah gözlerini odaklayarak çimenlerden bir şey koparıyor ve Dave'e veriyor: Dört yapraklı bir yonca.

Çocuk ligi turnuva maçlarında ev sahibi takım her zaman bozuk para atışıyla belirlenir. Dave bunları kazanmak konusunda çok şanslıdır, ama bugün kaybediyor ve Bangor West konuk takım oluyor. Ama bazen kötü şans bile iyi olabilir ve bu o günlerden biri. Sebebi Nick Trzaskos.

Altı haftalık sezon bütün oyuncuların becerilerini geliştirdi, ama bazılarının tavırları da gelişti. Nick bir defans oyuncusu ve güç sahibi bir vurucu olmasına karşın başlangıçta sürekli yedekti, başarısızlık korkusu oynamaya hazır olmasını engelliyordu. Zamanla kendine güvenmeye başladı ve şimdi Dave onu oynatmaya hazır. "Nick bir topu düşürürse veya out olursa diğer çocukların ona kızmayacaklarını nihayet anladı," diyor Aziz Pierre. "Nick gibi bir çocuk için bu önemli bir değişim."

Nick bugün maçın üçüncü atışında vurduğu topu orta sahanın içlerine gönderiyor. Top hızla yükseliyor, orta saha oyuncusu bırakın geriye koşup yakalamayı, dönüp bakmaya bile fırsat bulamadan çiti aşıyor. Nick Trzaskos ikinciye koşup yavaşlarken, bütün bu çocukların televizyonda defalarca seyrettikleri şekilde koşar adım yürümeye başlarken, arka engeldeki taraftarlar nadir bir görüntüye tanık oluyorlar: Nick sırıtıyor. Başlangıç plakasını geçip de şaşkın, sevinçli takım arkadaşları tarafından kucaklanırken gülmeye bile başlıyor. Oyuncu kulübesine girerken Neil onun sırtına vuruyor ve Dave Mansfield bir an sımsıkı sarılıyor.

Nick aynı zamanda Dave'in antremanla başlattığı şeyi tamamladı: Takım artık tamamen uyandı ve işe koyulmaya hazır. Matt Kinney, Stanley Sturgis'in mahvoluşunu başlatan baş belası Carl Gagnon'un peşine düşüyor. Gagnon, Ryan Stretton'un fedasıyla ikinciye gidiyor, hızlı bir atıştan sonra üçüncüye koşuyor

ve başka bir hızlı atışla sayı yapıyor. Belfast karşısındaki oyununun neredeyse tekinsiz bir kopyası bu. Kinney'nin kontrolü bu akşamüzeri muhteşem değil, ama maçın başında Lewiston'ın becerebildiği tek koşu Gagnon'unki oluyor. Bu onlar için talihsizlik, çünkü Bangor ikinci devrenin ilk yarısında bastırıyor.

Owen King açılışı uzun bir tek vuruşla yapıyor, Arthur Dorr onu takip ediyor, Lewiston'ın tutucusu Jason Auger, Arnold'ın yavaş vurduğu topu alıp hızla birinci kaleye fırlatıyor. King bu hatadan faydalanıp sayı yaparak Bangor West'i tekrar öne geçiriyor, skor 2–1 oluyor. Bangor'un tutucusu Joe Wilcox iç sahadan atılan topu tutarak kaleleri dolduruyor. Nick Trzaskos'un ikinci vuruşunda Ryan Iarrobino plakaya gidiyor. İlk seferde out olmuştu ama bu sefer değil. Matt Noyes'in ilk atışını muhteşem bir vuruşla sayıya dönüştürüyor ve bir buçuk devre sonra skor: Bangor West 6, Lewiston 1.

Altıncı devreye kadar Bangor West'in talihi sanki dört yapraklı yoncanın etkisiyle son derece yaver gitti. Lewiston vuruş yapacağı sırada ki Bangor taraftarları bunun son kez olmasını umuyorlar, 9–1 geride. Baş belası Carlton Gagnon bir hatadan faydalanıyor. Bir sonraki vurucu Ryan Stretton da bir hatayı değerlendiriyor. Kendilerinden geçmişçesine tezahürat yapan Bangor taraftarları biraz huzursuzlanmaya başlıyorlar. Sekiz sayı ilerideyken maç vermek zor ama imkânsız değil. Bu kuzey New Englandlılar Red Sox taraftarları. Böyle şeylere pek çok kez tanık oldular.

Bill Paradis orta sahaya sert bir vuruş yaparak kaygıları iyice arttırıyor. Gagnon da, Stretton da sayı yapıyorlar. Skor şimdi 9–3 ve kimse out olmadı. Bangor taraftarları huzursuzca kıpırdanıp bakışıyorlar. "*Şimdiden sonra maçı vermeyiz herhalde, değil mi?*" diye soruyorlar bakışlarıyla. Yanıt, tabii ki verebilirsiniz. Çocuk liginde her şey mümkündür ve bu sık rastlanan bir durum.

Ama bu sefer değil. Lewinton bir sayı daha yapıp işi bitiriyor. Sturgis'e bugün üçüncü hamlesini yapan Noyes sonunda onu out yapmayı başarıyor. Lewiston'ın tutucusu Auger birinci

atışta topa sert vurup shortstop Roger Fisher'a gönderiyor. Roger devrenin başında Carl Gagnon'un topunu kaçırıp kapıyı açmıştı, ama bu seferkini kolayca yakalıyor ve topu fırlattığı Mike Arnold, hemen birinci kaledeki Owen King'e gönderiyor. Auger yavaş ve King hızlı. Sonuçta maç 6-4-3'lük bir çift oyunla bitiyor. Kale yollarının sadece on sekiz metre uzunlukta olduğu minyatür çocuk ligi dünyasında son dakikalarda çift oyunlara pek rastlanmaz, ama bugün Roger'ın talihi yaver gitti. Açıklaması bu olabilir. Her koşulda Bangor bir maçı daha 9-4 kazanıyor.

Yarın Yorklu devlerle kapışacaklar.

5 Ağustos 1989 günü Maine eyaletinde çocuk liginde oynayan sadece yirmi dokuz oyuncu kaldı, on dördü Bangor West, on beşiyse York takımındalar. Bugün neredeyse dünün tıpatıp aynısı: sıcak, sisli ve tehditkâr. Maçın 12.30'da başlayacağı bildirilse de yine yağmur yağıyor ve 11'de maç ertelenecek gibi görünüyor mecburen. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor.

Ama Dave, Neil ve Aziz işi şansa bırakmıyorlar. Dünkü doğaçlama turdan sonra çocukların keyifsizleşmesi hiçbirinin hoşuna gitmedi ve bu durumun tekrarlanmasına göz yummak niyetinde değiller. Bugün kimse işi şansa bırakmak istemiyor. Maç *oynanacaksa* ki hava koşulları ne kadar kötü olursa olsun TV güçlü bir şekilde şevklendiriyor, telafisi olmayacak. Kazananlar Bristol'a gidecekler, kaybedenlerse evlerine.

Bu yüzden kola fabrikasının arkasındaki sahada, koçlar ve ebeveynlerin kullandığı karavan ve kamyonetler toplanıyor ve takım on altı kilometre ötedeki Maine Üniversite spor salonuna, ahıra benzeyen bir binaya götürülüyor; Neil ve Aziz burada çocukları kan ter içinde kalana dek koşturuyorlar. Dave, York takımının da spor salonunu kullanmasını ayarlardı ve Bangor takımı dışarının karanlığına çıkarken, temiz mavi formalar giymiş York takımı sıra halinde içeri giriyor.

Saat üçte yağmur hafifliyor ve saha görevlileri sahayı tekrar oynanabilir hale getirmek için canla başla çalışıyorlar. Sahanın etrafına beş tane, çelik çerçeveli, derme çatma TV platformu

kuruldu. Civardaki bir otoparkta, bir tarafına MAINE UZAKTAN CANLI YAYIN SİSTEMİ yazılmış dev bir kamyon duruyor. Kameralarla geçici spiker kabininden çıkan, elektrikçi bandıyla tutturulmuş kalın kablolar bu kamyona uzanıyor. Bir kapısı açık duruyor ve içinde çok sayıda TV ekranı ışıldıyor.

York henüz spor salonundan dönmedi. Bangor West takımı sol saha çitinin ardında atış çalışmalarına başlıyor, boş durup da kaygıya kapılmamak için üniversitede bir saat koştuktan sonra ısınmaya ihtiyaç duymadıkları kesin. Kulelerde duran kameramanlar yer ekibinin sulardan kurtulmaya çalışmasını seyrediyorlar.

Dış sahanın durumu fena değil ve iç sahanın bazı kısımları tırmıklanıp Quick-Dry'la örtüldü. Asıl sorun, başlangıç plakasıyla atıcı tepesi arasındaki bölge. Elmasın bu kısmına turnuvanın başlamasından hemen önce tekrar çimen ekilmişti ve çimenler henüz kök salmaya zaman bulamadıklarından suyu emmiyorlar. Sonuç olarak başlangıç plakasının önündeki bataklık gibi çamur deryası ta üçüncü kale çizgisine kadar uzanıyor.

Birinin aklına bir fikir geliyor ki parlak bir fikir olduğu sonradan anlaşılıyor, hasar görmüş iç sahanın büyük bir kısmının üstünün kazınmasını öneriyor. Bu iş halledilirken Old Town Lisesi'nden bir kamyon geliyor ve iki tane endüstriyel boyutta Rinsenvac indiriliyor. Beş dakika sonra yer ekibi iç sahanın yüzeyinin altını resmen vakumluyor. Bu işe yarıyor. 3.25'te saha görevlileri çimen parçalarını büyük bir yeşil yapbozun parçaları gibi eski yerlerine koyuyorlar. 3.35'te yerel bir müzik öğretmeni milli marşı akustik gitarla çok güzel yorumluyor. 3.37'de ise Bangor Westli Roger Fisher, Dave'in Mike Pelkey'nin yerine aldığı gizli kozu ısınmaya başladı bile. Roger'ın dün bulduğu şeyin, Dave'in King ya da Arnold'ın yerine onu oynatmaya karar vermesiyle ilgisi var mı? Dave parmağını burnunun yan tarafına dayayıp bilgece gülümsemekle yetiniyor.

3.40'ta hakem geliyor. "Gönder bakalım tutucu," diyor hemen. Joey söyleneni yapıyor. Mike Arnold eldivenini başlangıç kalesine sürttükten sonra beyzbol topunu iç sahaya fırlatıyor. Ta

New Hampshire'dan Kanada'nın kıyı şehirlerine kadar uzanan bir bölgedeki insanlar televizyonlarının başında, Roger'ın yeşil formasının kollarını kaygıyla düzeltmesini ve altına giydiği gri atleti görüyorlar. Owen King birinci kaleden ona topu atıyor. Fisher topu alıp kalçasına yaslıyor.

Hakem, "Başlayalım," deyince ki hakemlerin elli yıldır çocuk ligi oyuncularına yaptığı bir davet bu, York'un tutucusu ve birinci vurucusu Dan Bouchard kutuya giriyor. Roger yerini alıp 1989 Eyalet Şampiyonası maçının ilk atışını yapmaya hazırlanıyor.

Beş gün önce: Dave'le ben Bangor West'in atıcılarını Old Town'a götürüyoruz. Dave hepsinin buradaki atıcı tepesine alışmalarını istiyor. Mike Pelkey gittiğinden kadro Matt Kinney Lewiston'a karşı zafer kazanmasına daha dört gün olan Owen King, Roger Fisher ve Mike Arnold'dan oluşuyor. Antremana geç başladık ve dört çocuk sırayla atış yaparken Dave'le ben ziyaretçi kulübesinde oturup onları seyrediyoruz, yaz gökyüzü giderek kararıyor.

Atıcı tepesindeki Matt Kinney, J. J. Fiddler'a peş peşe sert, falsolu toplar atıyor. Elmasın diğer tarafındaki ev sahibi takım kulübesinde, antremanlarını bitirmiş olan diğer üç atıcı, bizimle gelmiş birkaç takım arkadaşlarıyla birlikte oturuyorlar. Her ne kadar konuşmalarını pek duyamasam da çoğunlukla okul hakkında konuştuklarını anlayabiliyorum... yaz tatilinin son ayında bu konudan giderek daha çok bahsediyorlar. Eski öğretmenlerden ve gelecek olan öğretmenlerden bahsediyor, ergenlik öncesi mitolojilerinin önemli bir bölümünü oluşturan anektodlar anlatıyorlar: Büyük oğlu trafik kazası geçirdi diye okulun son ayında kafayı yiyen kadın öğretmen, kaçık gramerci (adamdan öyle bir bahsediyorlar ki duyan Jason, Freddy ve Leatherface'in karışımı sanır); söylentilere göre çocuğun tekini kilitli dolabına çarptırıp bayıltan bilim öğretmeni, yanınıza para almayı unutmuşsanız veya unuttuğunuzu söylerseniz size öğle yemeği parası veren öğretmen. Doğruluğu şüpheli bu etkileyici lise dedikodularını alacakaranlık çökerken büyük bir keyifle anlatıyorlar.

İki kulübe arasında, Matt'in tekrar tekrar atıp durduğu beyzbol topu beyaz bir çizgi. Matt'in hipnotize edici bir ritmi var: Topu tutuyor, kolunu geriye çekiyor, fırlatıyor. Tut, kaldır, fırlat. Tut, kaldır, fırlat. Tut, kaldır, fırlat. Her atışta J. J.'in parmaksız eldiveni çatırdıyor.

"Ne kazanacaklar?" diye soruyorum Dave'e. "Bütün bunlar bitince onlar için geride ne kalacak? Sence üzerlerinde nasıl bir etkisi oluyor?"

Dave'in yüzünde şaşkın ve düşünceli bir ifade var. Sonra dönüp Matt'e bakıyor ve gülümsüyor. "Birbirlerini kazanacaklar," diyor.

Beklediğim yanıt değil bu... alakası yok. Bugünkü gazetede çocuk ligiyle ilgili bir yazı vardı... genellikle ölüm ilanlarıyla yıldız falları arasındaki reklamlarla dolu çölde çıkan yazılardandı. Bu seferkinde, bir sezonu çocuk ligi maçlarını izleyerek geçiren ve sonrasında kısa süreliğine gelişimlerini takip eden bir sosyoloğun bulguları özetleniyordu. Çocuk ligini destekleyenlerin öne sürdüğü gibi, oyunun gerçekten sportmenlik, çalışkanlık ve ekip çalışması meziyeti gibi eski tarz Amerikan değerlerini aktarıp aktarmadığını öğrenmek istemişti. Araştırmayı yapan kişi oyunun bunları bir bakıma aktardığını söylüyordu. Ama öte yandan çocuk liginin oyuncuların *bireysel* hayatlarını pek değiştirmediğini de söylüyordu. Okulda sorun çıkaranlar, eylülde dersler başlayınca sorun çıkarmaya devam ediyorlardı, haziran ve temmuzda çocuk liginde ciddiyetle top oynayan sınıf şaklabanı, yani Fred Moore İşçi Bayramı'ndan sonra sınıf şaklabanlığına geri dönüyordu. Sosyolog bazı istisnalara rastlamıştı; bazen sıradışı oyun tarzlarının sıradışı değişimlere yol açtığı oluyordu ama bu adam temelde çocukların geldikleri gibi gittiklerini keşfetmişti.

Dave'in verdiği yanıta şaşırmamın sebebi onun hakkında bildiklerim herhalde... Çocuk ligine neredeyse fanatikçe bir düşkünlüğü var. O yazıyı eminim okumuştur ve bu soruyu bahane ederek sosyoloğun vardığı sonuçları eleştirmesini bekliyordum. Bunun yerine spor dünyasının en beylik laflarından birini söyledi.

Atıcı tepesindeki Matt topu J. J.'e iyice hızlı atmaya başlıyor. Atıcıların "kanal" dedikleri mistik yeri buldu ve her ne kadar şu anda çocuklara sahayı tanıtma amaçlı gayriresmi bir antremanda bulunsa da bırakmak istemiyor.

Dave'e söylediğini biraz açıp açamayacağını soruyorum, ama biraz ihtiyatla, daha önce beklemediğim bir şekilde klişe yağmuruna tutulmaktan çekinerek: Gece baykuşları asla gündüz uçmazlar, kazananlar asla pes etmez ve pes edenler asla kazanmaz, işleyen demir paslanmaz. Hatta usulca, "Hımın," bile diyebilir, Tanrı bizi korusun.

"Şunlara bak," diyor Dave gülümsemeyi sürdürerek. O gülümsemeyi görünce belki de zihnimi okuduğunu düşünüyorum. "Dikkatli bak."

Bakıyorum. Bankta oturan yarım düzine kadar çocuk hâlâ gülerek lise savaş hikâyeleri anlatıyorlar. Bir tanesi tartışmaya ara verip Matt Kinney'ye falsolu atmasını söylüyor. Matt bunu gayet iyi başarıyor. Banktaki bütün çocuklar gülerek tezahürat yapıyorlar.

"Şu ikisine bak," diyor Dave işaret ederek. "Birinin iyi bir ailesi var. Diğerininki o kadar iyi değil." Ağzına çekirdek attıktan sonra başka bir çocuğu gösteriyor. "Veya şuna bak. Boston'ın en kötü semtlerinden birinde doğmuş. Çocuk ligi olmasa Matt Kinney veya Kevin Rochefort gibi çocuklarla tanışabilir miydi sence? Lisede aynı sınıfta olmayacaklar, aynı takımda olmasalar koridorlarla birbirleriyle konuşmaz, birbirlerinin farkına bile varmazlardı."

Matt bu sefer o kadar hızlı bir falsolu atış yapıyor ki J. J. topu tutamıyor. Top ta arka engele kadar yuvarlanıyor ve J. J. kalkıp topun peşinden koşar adım giderken banktaki çocuklar yine tezahürata başlıyorlar.

"Ama bu oyun durumu tamamen değiştiriyor," diyor Dave. "Bu çocuklar beraber oynadılar ve ilçelerine birlikte galibiyetler kazandırdılar. Bazılarının aileleri zengin, birkaçınınsa çok fakir, ama formalarını giyip de tebeşir çizgisini geçtiler mi bütün bunları diğer tarafta bırakıyorlar. Tebeşir çizgilerinin arasındayken

ne ders notlarının faydası olur ne de ailelerin yaptığı veya yapmadığı şeylerin. Çizgilerin arasında olanlar çocukları ilgilendirir. İlgilenirler de ellerinden geldiğince. Diğer her şey..." Dave bir eliyle kovma hareketi yapıyor. "Her şey geride kalır. Onlar bunu bilirler. İnanmıyorsan onlara bak, çünkü kanıt tam karşında duruyor."

Sahaya bakınca oğlumun Dave'in bahsettiği çocuklardan biriyle yan yana oturup kafa kafaya verdiğini, ciddiyetle bir şeyler konuştuğunu görüyorum. Hayretle bakıştıktan sonra kahkahayı basıyorlar.

"Birlikte oynadılar," diye tekrarlıyor Dave. "Günlerce birlikte antreman yaptılar ve bu herhalde maçlardan bile önemli. Şimdi de Eyalet Turnuvası'na katılıyorlar. Kazanma şansları bile var. Kazanacaklarını sanmıyorum ama önemli değil. Orada olmaları yeter. Lewiston onları ilk turda elese bile yeter. Çünkü o tebeşir çizgilerinin arasında birlikte yaptıkları bir şey. Bunu hatırlayacaklar. Nasıl bir his olduğunu hatırlayacaklar."

"Tebeşir çizgilerinin arasında," diyorum ve birden anlıyorum... jeton düşüyor. Dave Mansfield o eski beylik lafa *cidden* inanıyor. Üstelik inanma *lüksüne* sahip. Böyle klişeler, her bir iki haftada bir bazı oyuncuların doping yaptıkları ortaya çıkan ve serbest oyuncuların ilah oldukları büyük liglerde boş laflar gibi gelebilir, ama şimdi söz konusu olan büyük ligler değil. Şimdiki, oyuncu kulübelerinin arkasındaki zincirlere bağlanmış eski hoparlörlerden Anita Bryant'ın milli marşı söyleyen sesinin geldiği lig. Bu ligde maç bileti almak yerine önünüze gelen şapkaya gönlünüzden ne koparsa koyuyorsunuz. İsterseniz tabii. Bu çocuklardan hiçbiri iki sezon arasını Florida'da şişman işadamlarıyla fantazi beyzbolu oynayarak, imza günlerinde pahalı beyzbol kâğıtlarını imzalayarak veya hovardalığa çıkıp gecede iki bin dolar harcayarak geçirmeyecekler. Dave'in gülümseyişi diyor ki ortada para yoksa klişeler anlamlı hale geliyor. Red Barber'a, John Tunis'e ve Tomkinsvilleli çocuğa tekrar inanmanıza izin veriliyor. Dave Mansfield tebeşir çizgileri arasında bütün çocukların eşit olduğuna gerçekten inanıyor ve inanmaya hakkı var, çünkü

Neil ve Aziz'le birlikte sabırla çabalayarak *bu çocukları* inanacak hale getirdi. Sahiden inanıyorlar, elmasın diğer tarafındaki oyuncu kulübesinde otururken inandıklarını yüzlerinden okuyorum. Dave Mansfield'ın ve ülkedeki diğer Dave Mansfieldların bu işi her sene yapmalarının sebebi bu olabilir. Bir parasız giriş kartı. Çocukluğa geri dönmek için olmasa da öyle işlemiyor, rüyaya geri dönmek için.

Dave bir an susup düşünüyor, birkaç çekirdeği avcunda ileri geri hareket ettiriyor.

"Mesele kazanmak ya da kaybetmek değil," diyor sonunda. "O daha sonra geliyor. Mesele bu yıl koridorda, hatta lise yolunda birbirlerinin yanından nasıl geçecekleri ve birbirlerine nasıl bakacakları, birbirlerini nasıl hatırlayacakları. Bir bakıma, 1989'da bölge şampiyonu olan takımda çok uzun bir süre kalacaklar." Dave birinci kalenin yakınındaki gölgeli oyuncu kulübesine göz atıyor; şimdi Fred Moore, Mike Arnold'la birlikte bir şeye gülüyor. Owen King sırıtarak onlara bakıyor. "Mesele takım arkadaşlarını tanımak. İstesen de istemesen de güvenmek zorunda kaldığın insanları."

Turnuvalarının başlama tarihinden dört gün önce gülüp şakalaşan çocukları seyrettikten sonra sesini yükseltip Matt'e dört beş atış daha yaptıktan sonra bırakmasını söylüyor.

Bozuk para atışını kazanan Dave Mansfield'ın beş ağustosta kazandığı gibi, dokuz sezon sonrası maçında altıncı kez, bütün koçlar ev sahibi takım olmayı seçmezler. Bazıları, örneğin Brewer koçu ev sahibi takım olma avantajına inanmazlar, özellikle de iki takımın da kendi sahalarında oynamadığı turnuva maçlarında. Konuk takım olmanın şöyle bir avantajı olduğunu düşünürler: Maçın başında iki takımdaki çocuklar da kaygılıdır. Bu mantığa göre çocukların kaygılarını avantaja çevirmenin yolu, önce vuruş yapıp, savunan takımın yeterince yürüyüş, balk ve hata yaparak kontrolü size geçirmesine izin vermektir. Bu teorisyenlerin vardığı sonuca göre, erken vuruş yapıp dört sayı alırsanız, oyunu daha yeni başlamışken çantada keklik hale getirirsiniz. Öyle di-

yorlar. Dave Mansfield'ın hiç katılmadığı bir teori bu. "Başlayan taraf olmak istemem," diye kestirip atıyor.

Ama bugün durum biraz farklı. Bu sadece bir turnuva maçı değil, *şampiyonlar* turnuvası maçı... üstelik *televizyonda yayınlanacak* bir maç. Roger Fisher ilk atışı yaparken, Dave Mansfield'ın hata yapmadığını telaşla umduğu yüzünden okunuyor. Roger bir yedek başlayıcı olduğunu, Mike Pelkey şu anda Disney Dünyası'nda Goofy ile el sıkışıyor olmasa, kendisinin yerinde onun olacağını biliyor, ama ilk devrede heyecanını gayet iyi bastırıyor, hatta belki biraz şaşılacak kadar iyi. Tutucu Joe Wilcox'ın topu her geri atışından sonra atıcı tepesinden gerileyerek uzaklaşıyor, vurucuyu inceliyor, formasının kollarıyla oynuyor ve hiç acele etmiyor. En önemlisi topu vuruş bölgesinin en alt çeyreğine atmak gerektiğini biliyor. York takımı gayet güçlü oyunculardan kurulu. Roger hata yapıp da topu vurucunun, hele Tarbox gibi attığı kadar güçlü vuran bir vurucunun gözlerine doğru fırlatırsa, top bir anda ortadan kaybolur.

Yine de ilk York vurucusuna karşı kaybediyor. Bouchard, York taraftarlarının isterik tezahüratları eşliğinde birinci kaleye koşuyor. Sıradaki vurucu shortstop Philbrick. Birinci atışta topu Fisher'a geri fırlatıyor. Roger bazen top oyunlarının gidişatını belirleyen kararlardan birini vererek ikinci kaleye gidip baş koşucuyu zorlamaya karar veriyor. Çocuk ligi maçlarının çoğunda bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıkar. Ya atıcı topu orta sahaya fırlatarak baş koşucunun üçüncü kaleye ulaşmasını sağlar ya da shortstopunun ikinci kaleye gitmediğini ve torbanın savunmasız olduğunu keşfeder. Bugünse işe yarıyor. Aziz Pierre bu çocuklara defansif konumlarını iyi belletti. Bugünkü shortstop Matt Kinney tam olması gereken yerde. Roger da topu tam gereken yere atıyor. Philbrick seçim yaparak birinci kaleye ulaşıyor, ama Bouchard out oldu. Bu sefer tezahürat sırası Bangor West taraftarlarında.

Bu oyun sayesinde Bangor West oyuncularının kaygıları neredeyse tamamen geçiyor ve Roger Fisher çok ihtiyaç duyduğu özgüveni kazanıyor. York'un hem yıldız atıcısı, hem de en tutarlı

vurucusu olan Phil Tarbox alçaktan vuruş bölgesinin dışına giden bir topu ıskalıyor. “Bir dahaki sefere işini bitir şunun Phil!” diye sesleniyor bir York taraftarı banktan. “Böyle yavaş atışlara alışık değilsin, o kadar!”

Ama York vurucularının Roger’la yaşadığı sorun hızla ilgili değil, konumla ilgili. Ron Aziz Pierre takıma tüm sezon boyunca alçak atış çalışmaları yaptırdı ve Roger Fisher ki çocuklar ona Balık diyorlar, Aziz’in antreman sahasındaki seminerlerinde sessiz ama son derece dikkatli bir dinleyiciydi. Birinci devrenin ikinci yarısında vuruş sırası Bangor’a geçerken, Dave’in Roger’a önce atıcılık, sonra da vuruculuk yaptırması çok iyi bir fikir gibi görünüyor. Çocuklar oyuncu kulübesine girerlerken çoğunun Mo’ya dokunduğunu görüyorum.

Takıma, taraftarlara, koçlara güvenmek çeşitli şekillerde ölçülebilen bir niteliktir, ama hangi ölçütü kullanırsanız kullanın sonuçta York’ta olduğu belli. Ev sahibi takımın taraftarları skor tabelasının alt direklerine bir pankart asmışlar. YORK BRISTOL’A GİDECEK diyor bu süslü pankart. Ayrıca 4. Bölge rozetleri yaptırılmış, satılmayı bekliyor. Ama York koçunun oyuncularına duyduğu derin güvenin en bariz göstergesi seçtiği ilk atıcı. Bangor West de dahil olmak üzere diğer bütün takımlar, şu eski play–off aksiyomunu göz önünde bulundurarak ilk maçlarında bir numaralı başlayıcılarına atıcılık yaptırdılar: Sevgilin yoksa mezuniyet balosunda dans edemezsin. İlk maçı kazanamazsan finali düşünmene gerek kalmaz. Sadece York koçu farklı davranarak ilk maçta, Yarmouth maçında iki numaralı başlayıcısını oynattı. Kararı başarılı oldu, kıl payı takımı Yarmouth’u 9-8 yendi. Phil Tarbox’ı finale sakladı ve Tarbox teknik açısından Stanley Sturgis kadar iyi olmasa da Sturgis’in sahip olmadığı bir özelliği var. Phil Tarbox *ürkütücü.*

Beyzbolun muhtemelen gelmiş geçmiş en büyük atıcısı olan Nolan Ryan, atıcılık yaptığı bir Babe Ruth Ligi turnuva maçıyla ilgili bir öykü anlatmayı sever. Topu atınca rakip takımın birinci vurucusunun kolunu kırar. Sonra ikinci vurucunun kafasına atıp

kaskını parçalar ve çocuğun birkaç dakikalığına bayılmasına yol açar. Bu ikinci çocukla ilgilenilirken üç numaralı vurucu yüzü kil rengine dönmüş halde titreyerek koçuna gider ve ona vuruculuk yaptırmaması için yalvarır. "Onu suçlamıyordum," diye ekler Ryan.

Tarbox, Nolan Ryan değil ama hızlı atışlar yapıyor ve gözdağının atıcıların gizli silahı olduğunun farkında. Sturgis de hızlı atardı ama topu alçaktan ve dışarı atıyordu. Sturgis kibardı. Tarbox yüksekten ve yakın çalışmayı seviyor. Bangor West bugünkü konumuna vuruşları sayesinde geldi. Tarbox onları ürkütebilirse ellerindeki sopaları alır ve bunu yaparsa Bangor'un işi biter.

Nick Trzaskos bugün kale koşusunun yanına bile yaklaşamıyor. Tarbox'ın üstüne attığı hızlı top Nick'in kutudan kaçmasına yol açıyor. Nick başlangıç plakası hakemine hayretle bakıp itiraz etmek için ağzını azıyor. "Tek kelime etme Nick!" diye sesleniyor Dave oyuncu kulübesinden. "Kutuya geri dön!" Nick bunu yapıyor ama yüzü eskisi gibi büzülüyor. Oyuncu kulübesine girince kaskını bankın altına tiksintiyle atıyor.

Tarbox bugün Ryan Iarrobino hariç herkesin moralini bozmayı deneyecek. Iarrobino'yla ilgili söylentiler yayılmış ve Phil Tarbox bile, kendine çok güvenir gibi görünse de ona meydan okumuyor. Ryan'a alçaktan ve dışarı attıktan sonra yürüyor. Ryan'dan sonra gelen Matt Kinney'ye attıktan sonra da yürüyor, ama şimdi keyfi yerine geliyor. Matt'in refleksleri muhteşem ve hızla gelen toptan kurtulmak için onlara ihtiyacı var. Birinci kaleyi kazandığında Iarrobino ikinciye gitti bile, Matt'in yüzünün birkaç santim yanından geçen hızlı bir top sayesinde. Sonra Tarbox biraz gevşiyor ve Kevin Rochefort'la Roger Fisher'ı out yaptıktan sonra birinci devre tamamlanıyor.

Roger Fisher yavaş ve sistemli bir şekilde çalışmayı sürdürüyor, atışlar arasında formasının kollarıyla oynuyor, iç sahasına bakınıyor, bazen göğe bile bakıyor, herhalde UFO arıyor. Yürüyen Ester, top Joe Wilcox'ın eldiveninden sekip de ayaklarının dibine düşünce üçüncü kaleye koşuyor. Joe hemen kendini toplayıp topu üçüncü kaledeki Kevin Rochefort'a fırlatıyor. Estes gel-

diğinde top onu bekliyor ve Estes oyuncu kulübesine koşar adım geri dönüyor. İki oyuncu out oldu, Fernald ikinci kaleye gitti.

York'un sekiz numaralı vurucusu Wyatt topu iç sahanın sağ tarafına gönderiyor. Zeminin çamurlu oluşu topu iyice yavaşlatıyor. Fisher topa gidiyor. Birinci vurucu King de. Roger topu kapıyor, sonra ıslak çimenlerde kayıp düşüyor ve elinde topla *sürünüyor.* Wyatt onu rahatça yeniyor. Fernald başlangıç kalesine kadar giderek oyunun ilk sayısını alıyor.

Roger kontrolünü yitirecekse tam bu noktada gerçekleşmesi beklenir. İç sahayı kontrol ediyor ve topu inceliyor. Atış yapmaya hazır gibi görünürken lastikten iniyor. Anlaşılan formasının kollarından rahatsız olmuş. Onları hiç acele etmeden düzeltirken York vurucusu Matt Francke vurucu kutusunun içinde yaşlanıp küfleniyor. Fisher nihayet topu attığında Francke rahat bir vuruşla topu üçüncü kaledeki Kevin Rocheford'a gönderiyor. Rochefort, Matt Kinney'ye atarak Wyatt'ı zorluyor. Yine de York ilk kanı akıttı ve bir buçuk devrenin sonunda 1–0 önde.

Bangor West ikinci devrede de koşu yapmıyor, ama yine de Phil Tarbox'a karşı sayı alıyorlar. Gezgin York atıcısı birinci devrenin sonunda atıcı tepesinden inerken başını dimdik tutuyordu. İkinci devrede atış yaptıktan sonra inerkense, başı eğik ve bazı takım arkadaşları ona kaygıyla bakıyorlar.

İkinci devrenin Bangor'a ait yarısının ilk vurucusu Owen King, Tarbox'tan korkmuyor, ama Matt Kinney'den çok daha yavaş, iriyarı bir çocuk. Tarbox iyice bekledikten sonra onu sıkıştırmaya çalışıyor. Topu hızla üstüne atıyor. Top King'in koltuk altına sertçe çarpıyor. King ağrıyan yerini tutarak yere düşüyor, başlangıçta çok şaşırdığından haykıramıyor, ama acı çektiği belli. Birazdan ağlamaya başlayacak, çok değil, ama gerçek gözyaşları akıtacak. Boyu bir seksen beş ve ağırlığı yüz kilodan fazla, yetişkin bir erkek kadar iriyarı, ama yine de henüz on iki yaşında ve saatte yüz on iki kilometre hızla giden toplara alışık değil. Tarbox hemen atıcı tepesinden ona doğru, yüzünde kaygı ve pişmanlıkla koşuyor. Yerdeki oyuncunun üstüne çoktan eğilmiş olan hakem sabırsızca el sallayarak uzak durmasını işaret

ediyor. Koşarak gelen ilkyardım görevlisi Talbot'a bakmıyor bile, ama taraftarlar bakıyorlar. Taraftarlar gözlerini ona dikmiş bakmaktalar.

"Başkasını sakatlamadan çıkarın şunu!" diye sesleniyor biri.

"Birisi *cidden* sakatlanmadan çıkarın!" diye ekliyor bir başkası, sanki bir hızlı topun kaburgalara çarpması önemsiz bir şeymiş gibi.

"Uyarı yapsana hakem!" diyor üçüncü bir ses. "Bilerek yaptı! Bir daha yaparsa ne olacağını söyle şuna!"

Tarbox taraftarlara bakıyor ve daha önce dingin bir özgüven sergileyen bu çocuk bir an çok genç ve kararsız görünüyor. Hatta Stanley Sturgis'in Belfast–Lewiston maçının sonundaki haline benziyor. Atıcı tepesine geri dönerken topu öfkeyle eldivenine vuruyor.

Bu arada King'in ayağa kalkmasına yardım edildi. Maça devam etmek istediğini ve edebileceğini Neil Waterman'a, sağlık görevlisine ve hakeme söyledikten sonra, birinci kaleye koşar adım gidiyor. İki takımın tarafları da onu alkışlıyorlar.

Tek koşulu bir maçta, birinci vurucuya topla vurmak gibi bir niyeti elbette ki olmayan Phil Tarbox hemen topu ortadaki Arthur Miller'a atarak ne kadar sarsıldığını gösteriyor. Bangor West'in sahadaki ikinci en kısa oyuncusu Arthur Miller bu beklenmedik ama hoş armağanı sağ ortanın içlerine göndererek kabul ediyor.

King sopanın sesini duyar duymaz koşmaya başlıyor. Üçüncü kaleyi geçerken sayı yapamayacağını bilse de Arthur'un ikinci kaleye geçmesini sağlamaya çalışıyor ve bu sırada zeminin ıslaklığı devreye giriyor. Elmasın üçüncü kale tarafı hâlâ çamurlu. King durmaya çalışınca ayakları kayıyor ve kıçının üstüne düşüyor. Çabucak atılan top Tarbox'a geliyor ve Tarbox atış yapma riskine girmiyor, ayakta durmayı beceremeyen King'e saldırıyor. Sonunda Bangor'un en iriyarı oyuncusu zarif, dokunaklı bir şekilde kollarını kaldırıyor: *Teslim oluyorum.* Zeminin kayganlığı sayesinde Tarbox'ın artık ikinci ve üçüncü kalede koşucularla

sıfır out yerine ikinci kalede bir koşucusu ve bir outu var. Bu büyük bir fark ve Tarbox yenilenmiş özgüvenini Mike Arnold'ı üç vuruşla out yaparak sergiliyor. Sonra sıradaki vurucu Joe Wilcox'a yaptığı üçüncü atışta onu dirseğinden vuruyor. Bu sefer Bangor West taraftarlarının hiddetli bağrışmalarına tehditler karışıyor. Bazıları öfkelerini hakeme yönelterek Tarbox'ın oyundan çıkarılmasını talep ediyorlar. Durumun gayet farkında olan hakem Tarbox'ı uyarma zahmetine girmiyor bile. Wilcox'ın sendeleyerek birinci kaleye koşarkenki yüz ifadesi ona bunun gerekli olmadığını söylüyor şüphesiz, ama York'un menajerinin sahaya girip atıcıyı sakinleştirmesi, bariz bir gerçeği belirtmesi gerekiyor: *Zaten iki outunuz var ve birinci kale boştu. Sorun yok.*

Ama Tarbox için sorun *var.* Bu devre iki çocuğa topla vurdu, hem de ağlatacak kadar. Bu bir sorun değilse, akıl sağlığını kontrol ettirmesi gerekir.

York üçüncü devrenin ilk yarısında üç teklikle iki koşu yapıp 3–0 öne geçiyor. Sonuna kadar hak ettikleri bu koşuları ilk devrenin ilk yarısında yapsalar, Bangor'un başı cidden belada olurdu, ama oyuncular rakip atıcının karşısına geçerken hevesli ve heyecanlı görünüyorlar. Maçı kaybettiklerini, başarısız olduklarını düşünmüyorlar.

Üçüncü devrenin ikinci yarısında Bangor'un ilk vurucusu Ryan Iarrobino ve Tarbox onu dikkatle inceliyor, fazla dikkatle. Topla nişan almaya başladı ve sonuç gayet bariz. Topu Iarrobino'nun omzuna atıyor. Iarrobino dönüp sopasını bir kez yere vuruyor... acıdan mı, kaygıdan mı yoksa öfkeden mi belli değil. Büyük olasılıkla üçü birden. Kalabalığın ruh halini anlamaksa çok daha kolay. Bangor taraftarları ayaklanıp Tarbox'a ve hakeme öfkeyle bağırıyorlar. York taraftarlarıysa suskun ve şaşkın, bekledikleri maç değil bu. Ryan birinci kaleye giderken başını çevirip Tarbox'a bakıyor. Kısa bir bakış, ama gayet net: *Bu üç oldu. Bir daha olmasın.*

Tarbox koçuyla kısa bir görüşme yaptıktan sonra Matt Kinney'nin karşısına geçiyor. Özgüveni yerlerde sürünüyor ve Matt'e yaptığı ilk atış, bu maçta atıcılık yapmayı ancak bir ke-

dinin köpüklü banyo yapmayı istediği kadar arzuladığını sergiliyor. Iarrobino, York tutucusu Dan Bouchard'ın ikinci kaleye yaptığı atışı kolayca geçiyor. Tarbox, Kinney'yi yürütüyor. Sıradaki vurucu Kevin Rochefort. Sazan iki başarısız bunt denemesinden sonra geri çekilip Phil Tarbox'a kendini biraz daha batırma şansını veriyor. Tarbox, 1–1den sonra Kevin'i yürüterek bunu yapıyor. Tarbox artık üç devreden az bir zaman içinde altmıştan fazla atış yaptı.

Roger Fisher da artık neredeyse sadece yavaş toplar atan Tarbox'la 3–2 oynuyor; Tarbox bir vurucuya daha topla vurursa en azından sert vurmak istemediğine karar vermiş gibi görünüyor. Balık'ı koyacak yer yok, kaleler dolu. Tarbox bunu bildiğinden topu yine vuruş bölgesinin ortasına atıyor, Balık'ın yürüme umuduyla vurmayı denemeyeceğini sanarak. Oysa Roger topa açlıkla saldırıyor, birinci ve ikinci kalelerin arasından sektirerek kale vuruşu yapıyor. Iarrobino başlangıç kalesine koşar adım giderek Bangor'un ilk koşusunu tamamlıyor.

Phil Tarbox kendini mahvetmeye başladığında vuruculuk yapan Owen King, sıradaki vurucu. Jokerinin bu sefer King karşısında daha da başarısız olacağından şüphelenen York koçu artık yeter diyor. Matt Francke atıcılığa geçiyor ve Tarbox, York'un tutucusu oluyor. Francke'in ısınması için plakanın arkasında çömelirken hem kaderine razı olmuş hem de rahatlamış görünüyor. Francke kimseye topla vurmasa da kan kaybını engelleyemiyor. Üç devrenin sonunda Bangor West sadece iki vuruşla York karşısında 5–3 önde.

Artık beşinci devredeyiz. Hava gri ve nemli ve skor tabelasına asılı YORK BRISTOL'A GİDECEK pankartı sarkmaya başladı. Taraftarların kaygısı giderek artıyor. York *gerçekten* Bristol'a gidecek mi? *Normalde gitmemiz gerek,* diyor yüzleri, *ama beşinci devreye geldik ve hâlâ iki koşu gerideyiz. Tanrım, zaman nasıl bu kadar çabuk geçti?*

Roger Fisher koşmayı sürdürüyor ve beşinci devrenin ikinci yarısında Bangor West görünüşe göre York'a son darbeyi indiriyor. Mike Arnold bir teklikle açılışı yapıyor. Joe Wilcox yedek

koşucu Fred Moore'u feda ederek ikinci kaleye gidiyor ve Iarrobino, Francke'i out yaparak Moore'a sayı yaptırıyor. Bunun üzerine Matt Kinney plakaya gidiyor. Bir pas sayesinde Ryan'ın üçüncü kaleye ilerlemesinin ardından Kinney shortstopa yerden kolay bir atış yapıyor, ama top iç saha oyuncusunun eldiveninden kayınca Iarrobina koşar adımlarla başlangıç kalesine gidiyor.

Bangor West sahada sevinç gösterileri yapıyor, 7-3 öndeler ve sadece üç outa daha ihtiyaçları var.

Altıncı devrenin ilk yarısında Roger Fisher, York'la kapışmak için atıcı tepesine çıktığında, doksan yedi atış yapmış bir çocuk olarak epey yorgun. Yedek vurucu Tim Pollack'ı yürüterek bunu sergiliyor. Dave ve Neil artık yeter diyorlar. Fisher ikinci kaleye giderken devre arasında ısınan Mike Arnold atıcı tepesini devralıyor. Normalde iyi bir yedektir, ama gününde değil. Belki de gerginlik veya atıcı tepesinin ıslaklığı normal hareketlerini değiştirmiş. Francke'e uçan out yaptırıyor, ama sonra Bouchard yürüyor, Philbrick çiftliyor ve Balığın tutması gereken Pollack sayı yapıyor ve Bouchard üçüncü kalede kalıyor, Pollack'ın koşusu tek başına bir şey ifade etmiyor. Önemli olan şu ki York'un artık ikinci ve üçüncü kalelerde koşucuları var ve beraberlik koşusu yapma ihtimalleri doğdu. Bu koşuyu yapabilecek kişinin meseleyle çok kişisel bir ilgisi var, çünkü York'un kaybetmesine sadece iki out kalmasının temel sebebi o. Bu kişi Phil Tarbox.

Mike 1–1'in ardından topu plakanın ortasına hızla atıyor. Daha Tarbox sopasını savurmaya başlarken Bangor West oyuncu kulübesindeki Dave Mansfield yüzünü ekşitip elini alnına götürüyor. Tarbox beyzbolun en zor hareketini başarırken bir çatırtı kopuyor, topa sopayla alttan vuruyor.

Tarbox'ın vurduğu anda Ryan Iarrobino koşmaya başlıyor, ama gidecek yeri çok erken bitiyor. Top çitin altı metre ilerisine gidiyor, bir TV kamerasından sekiyor ve sahaya geri dönüyor. York taraftarları çıldırırken ve bütün York takımı oyuncu kulübesinden fırlayarak, üç koşuluk bir vuruş yapıp kendini mükemmel bir şekilde affettiren Tarbox'ı kutlamaya koşarken Ryan topa ıstırapla bakıyor. Tarbox başlangıç plakasına basmayıp üs-

türe *atlıyor.* Yüzünde neredeyse bir tatmin var. Sevinçli takım arkadaşları tarafından kucaklanıyor, oyuncu kulübesine giderken ayaklarının yere değmesine pek izin verilmiyor.

Bangor taraftarları çıt çıkarmadan oturuyorlar, bu korkunç durum değişikliği karşısında tamamen afallamış haldeler. Bangor dün Lewiston karşısında felaketle flört etmişti, bugünse kendini onun kollarına bıraktı. Mo yine taraf değiştirdi ve taraftarların bir daha taraf değiştirmeyeceğinden korktukları belli. Mike Arnold, Dave ve Neil'la görüşüyor. Ona geri dönüp var gücüyle atış yapmasını, oyunun kaybedilmediğini, sadece beraberlik olduğunu söylüyorlar, ama Mike'ın perişan ve mutsuz olduğu belli.

Bir sonraki vurucu Hutchins, Matt Kinney'ye iki kere seken kolay bir top gönderiyor, ama sarsılan tek kişi Arnold değil; normalde güvenilir olan Kinney topu kaçırıyor ve Hutchins koşuyor. Andy Estes, Rochefort'u out yapıyor, ama Hutchins bir pasla ikinci kaleye ilerliyor. King, Matt Hoyt'u out yaparak üçüncü outu tamamlıyor ve Bangor West beladan kurtuluyor.

Takım altıncı devrenin ikinci yarısında maçı kazanma şansını yakalıyor ama değerlendiremiyor. Matt Francke'e karşı ikiye üç gidiyorlar ve birden Bangor West kendini sezon sonu maçının ilk uzatma devresinde 7-7 berabere halde buluyor.

Lewiston maçında hava giderek düzelmişti. Bugün öyle olmuyor. Bangor West yedinci devrenin ilk yarısında sahaya çıkarken gökyüzü giderek kararıyor. Saat artık altıya yaklaşıyor ve bu koşullar altında bile sahanın kolayca görülebilir ve aydınlık olması gerekirdi, ama sis bastırıyor. Orada olmayan biri maçı videodan seyretse TV kameralarında sorun olduğunu düşünür; her şey cansız, donuk, silik görünüyor. Orta saha tribünündeki gömlekli taraftarların sadece kafaları ve elleri görünüyor, dış sahadaki Trzaskos, Iarrobino ve Arthur Dorr formaları sayesinde seçiliyorlar.

Mike yedinci devrenin ilk atışını yapmadan hemen önce Dave, Neil'ı dirseğiyle dürtüp sağ sahayı gösteriyor. Dave hemen maçın durdurulmasını isteyip iki büklüm duran ve başı neredey-

se dizlerinin arasında olan Arthur Dorr'un nesi olduğunu öğrenmek için koşar adım yanına gidiyor.

Arthur başını kaldırıp yaklaşan Dave'e biraz şaşkınlıkla bakıyor. "İyiyim," diye sorulmamış soruyu yanıtlıyor.

"Öyleyse ne yapıyorsun yahu?" diye soruyor Dave.

"Dört yapraklı yonca arıyorum," diye karşılık veriyor Arthur.

Dave çocuğu azarlayamayacak kadar şaşırıyor veya eğleniyor. Arthur'a yoncaları maç bittikten sonra aramasının daha uygun olabileceğini söylemekle yetiniyor.

Arthur çöken sise bakındıktan sonra tekrar Dave'e dönüyor. "Ama o zaman hava çok karanlık olur," diyor.

Arthur meselesi halledildikten sonra maça devam edilebilir ve Mike Arnold iyi oynuyor, muhtemelen karşısında York'un yedekleri olduğu için. York sayı yapmıyor ve yedinci devrenin ikinci yarısında Bangor'un eline bir kazanma fırsatı daha geçiyor.

Az daha kazanıyorlar. Kaleler doluyken ve iki out yapılmışken, Roger Fisher topu sert bir vuruşla birinci kale çizgisine gönderiyor. Ama Matt Hoyt topu kapıyor ve takımlar tekrar yer değiştiriyorlar.

Philbrick sekizinci devrenin başında topu Nick Trzaskos'a gönderiyor ve sonra devreye Phil Tarbox giriyor. Tarbox'ın henüz Bangor West'le işi bitmedi. Özgüvenini tekrar kazanmış, Mike'ın ilk atışında topa vururken gayet sakin. Bir sonraki vuruşu oldukça iyi ve top Joe Wilcox'ın tekmeliğinden sekiyor. Kutudan çıkıp çömelerek sopayı dizlerinin arasına koyup konsantre oluyor. York koçunun bu çocuklara öğrettiği bir Zen tekniği bu ki Francke atıcı tepesinde zor durumdayken defalarca kullandı ve bu sefer Tarbox'ın işine yarıyor, biraz da Mike Arnold'ın yardımıyla.

Arnold'ın Tarbox'a son atışında top falso alarak dosdoğru vurucunun gözlerine, tam da Dave'le Neil'ın en istemedikleri yere gidiyor ve Tarbox topa vuruyor. Top sol merkeze uçup çitin epey üstünden geçiyor. Bu seferkini durduracak kamera direği yok, ormana düşüyor ve York taraftarları yine ayaklanıp, "Phil–

Phil–Phil" diye bağırırlarken Talbox çember çizerek koşup üçüncü kaleyi ve ardından çizgiyi geçip havaya sıçrıyor. Başlangıç plakasının üstüne atlamıyor, resmen *mızrak gibi saplanıyor.*

Üstelik başlangıçta devamı varmış gibi görünüyor. Hutchins topu ortaya gönderiyor ve bir hata sayesinde ikinci kaleye gidiyor. Estes topu bir vuruşla üçüncü kaleye gönderiyor ve Rochefort ikinci kaleye kötü bir atış yapıyor. Neyse ki Roger Fisher'ı destekleyen Arthur Dorr ikinci bir koşuyu engelliyor, ama şimdi Yorklu oyuncular sadece bir outla birinci ve ikinci kaledeler.

Dave, Owen King'e atıcılık yapmasını söylüyor ve Mark Arnold birinci kaleye gidiyor. Koşucuların ikinci ve üçüncü kaleye gitmelerini sağlayan hızlı bir atıştan sonra Matt Hoyt topu yerden Kevin Rochefort'a gönderiyor. Bangor West'in Hampden'a yenildiği maçta Casey Kinney bir hata yaptıktan sonra telafi edebilmişti. Rochefort bugün aynı şeyi fazlasıyla yapıyor. Topu bir an tutup Hutchins'in plakaya koşmayacağına emin oluyor. *Sonra* elmasın üstünden Mike'a atıp yavaş bir koşucu olan Matt Hoyt'a iki adım attırıyor. Çocukların bugün ne kadar stresli olduğu düşünülürse inanılmayacak kadar iyi bir oyun. Bangor West toparlandı ve King, Ryan Fernald'a, Yarmouth'a karşı üç sayı yapmıştı, mükemmel bir şekilde köşelerden baskı kurup tuhaf bir şekilde etkili yan atışlarıyla yüksekten hızlı oynuyor. Fernald topu hafif bir vuruşla birinci kaleye gönderiyor ve devre bitiyor. Yedi buçuk devrenin sonunda York, Bangor'a karşı 8–7 önde. York'un sayı vuruşlarından altısı Philip Tarbox'a ait.

York'un atıcısı Matt Francke, Fisher'ın Dave'in sonunda yerine Mike Arnold'ı almaya karar verdiği zamanki hali kadar yorgun. Aradaki fark şu ki Dave'in elinde Mike Arnold ve Mike'ın arkasında Owen King *vardı.* York koçununsa elinde kimse yok, Ryan Fernald'ı Yarmouth'a karşı kullandığından bugün sahaya çıkarması yasak ve Francke'le devam etmek zorunda.

Francke sekizinci devreye iyi başlayıp King'e strikeout yapıyor. Sırada Arthur Dorr var. Zorlandığı ama oyunu bitirmeye kararlı olduğu görülen Francke, Arthur'la var gücüyle kapışıyor

ve ardından topu epey dışarı gönderiyor. Arthur birinci kaleye koşar adım gidiyor.

Sonra sıra Mike Arnold'da. Atıcı tepesinde pek başarılı değildi, ama bu sefer plakada iyi oynayıp mükemmel bir bunt yapıyor. Amacı feda değil, Mike kale vuruşu için bunt yapıyor ve az kalsın başarıyor, ama top başlangıç kalesiyle atıcı tepesi arasındaki çamurlu toprakta kalıyor. Francke topu kapıyor, ikinci kaleye bakıyor ve sonra birinci kaleye gitmeyi seçiyor. Şimdi iki oyuncu out oldu ve ikinci kalede bir koşucu var. Bangor West'in işinin bitmesine bir out kaldı.

Sırada tutucu Joe Wilcox var. Durum 2–1 iken topa vurup birinci kale çizgisine gönderiyor. Matt Hoyt topu kapıyor, ama bir saniye geç kaldı, topu faul bölgesine on beş santimden az sokuyor ve birinci kale hakemi bunu görüyor. Atıcı tepesine koşup Matt Francke'e sarılmaya hazır olan Hoyt bunun yerine topu iade ediyor.

Şimdi Joey'nin durumu 2–2. Francke lastikten iniyor, göğe bakıyor ve odaklanıyor. Sonra tekrar lastiğe çıkıp topu yüksekten vuruş bölgesinin dışına gönderiyor. Joey bakmadan, körlemesine sopayı savuruyor. Sopa topa vuruyor, tamamen şans eseri ve faul çizgisinden sekiyor. Francke tekrar odaklanıp atış yapıyor... kıl payı dışarıda. Üçüncü top.

Şimdi belki de oyunun en önemli atışı yapılacak. Oyunu bitirecek, *yüksek* bir atış gibi görünüyor, ama hakem dördüncü atışın yapılmasını söylüyor. Joe Wilcox yüzünde hafif bir şaşkınlıkla birinci kaleye koşar adım gidiyor. Hakemin ne kadar doğru ve iyi bir karar verdiği ancak maçın TV'den verilen tekrarında o kısım ağır çekim seyredilirken fark ediliyor. Sopayı atış anına kadar ellerinde golf sopası varmış da onu çevirecek kadar kaygılı olan Joe Wilcox, top yaklaşınca parmak uçlarında yükseliyor ve bu yüzden top plakayı geçerken fazla yüksekte duruyor. Hiç kımıldamayan hakem Joe'nun bütün o kaygılı hareketlerini geçersiz sayıyor. Kurallara göre vuruş bölgesi çömelerek küçültülemez, aynı şekilde esneyerek genişletilemez de. Joe parmak uçlarında yükselmese Francke'in atışında top göğüs değil, boyun

hizasından geçecekti. Bu yüzden Joe üçüncü out olup da oyunu bitirmek yerine bir başka kale koşucusuna dönüşüyor.

Yorklu Matt Francke atış yaparken TV kameralarından biri onda odaklanmıştı ve ilginç bir görüntü yakaladı. Video tekrarında Francke'in topun vurulamayacak kadar aşağı gittiğini görünce neşelendiği görülüyor. Atış yapan elini zaferle yumruk yapıp havaya kaldırıyor. O anda sağa, York oyuncu kulübesine dönmeye başlarken önüne hakem geçiyor. Francke tekrar dönüp baktığında yüzünde mutsuzluk ve hayret beliriyor. Hakemin kararına itiraz etmiyor, bu çocuklara normal sezonlarda hakemlere itiraz etmemeleri, hele şampiyonalarda bunu asla, *asla* yapmamaları öğretildi, ama Francke bir sonraki vurucuya atış yapmaya hazırlanırken ağlıyor gibi.

Bangor West hâlâ ayakta ve Nick Trzaskos plakaya yaklaşırken taraftarlar ayaklanıp bağırmaya başlıyorlar. Nick'in beleş bir yürüyüş umduğu belli ve istediğini elde ediyor. Francke onu beş atışta yürütüyor. York atıcılarının yol açtığı on birinci yürüyüş bu. Nick birinci kaleye koşar adım gidiyor, kaleleri dolduruyor ve Ryan Iarrobino devreye giriyor. Böyle durumlarda Ryan Iarrobino tekrar tekrar devreye girdi ve yine öyle oluyor. Bangor West taraftarları ayakta çığlık atıyorlar. Bangor oyuncuları oyuncu kulübesine doluşmuş, parmaklarını örgü tele sokarak kaygıyla seyrediyorlar.

"İnanamıyorum," diyor TV spikerlerinden biri. "İnanılmaz bir maç bu."

Partneri araya giriyor: "Şu kadarını söyleyeyim. Sonuç ne olursa olsun iki takım da maçın sonunun böyle olmasını isterlerdi."

O konuşurken kamera söylediği şeyi çürütürcesine Matt Francke'in üzgün yüzüne odaklanıyor. Bu görüntü, Yorklu solağın olup bitenlerden *hiç hoşlanmadığının* güçlü bir kanıtı. Neden hoşlansın ki? Iarrobina iki kere çifte gitti, iki kere yürüdü ve üstüne top çarptı. York onu oyun dışı bırakmayı başaramadı. Francke topu önce yüksekten dışarı, sonra alçaktan atıyor. Bunlar 135. ve 136. atışları. Çocuk bitkin. York menajeri Chuck

Bittner onu çağırıp kısa bir konuşma yapıyor. Iarrobino konuşmanın bitmesini bekledikten sonra tekrar maça dönüyor.

Matt Francke başını geriye atıp gözlerini kapatarak konsantre oluyor, beslenmeyi bekleyen bir yavru kuş gibi görünüyor. Sonra Maine çocuk ligi sezonunun son atışını yapıyor.

Iarrobino konsantre olma kısmına bakmadı. Başı eğik, Francke'in nasıl atış yapacağına bakıyor o kadar ve gözlerini toptan hiç ayırmıyor. Alçaktan uçan ve plakanın dış köşesine doğru kavislenen hızlı bir top. Ryan Iarrobino biraz eğiliyor. Sopasını savuruyor. Bu seferkini yakalıyor ve var gücüyle vuruyor ve top parkın dışına, sağ orta sahanın içlerine doğru uçarken kollarını kaldırıp birinci kale çizgisine doğru çılgınca step dansı yaparak ilerliyor.

Atıcı tepesinde, maçı kazanmaya iki kere çok yaklaşmış olan Matt Francke başını eğiyor, kaybetmek istemiyor. Ryan ikinci kaleyi geçip başlangıç kalesine geri dönmeye başlarken Francke sonunda ne yaptığını anlamış gibi görünüyor ve ağlamaya başlıyor.

Taraftarlar çıldırıyor, spor spikerleri çıldırıyor, Dave ve Neil bile plakaya gidip Ryan'ın oraya dokunması için yer açarken çıldırmanın eşiğinde gibiler. Üçüncü kaleyi geride bırakan Ryan, hâlâ parmağını gri havada yargıç gibi çevirerek kale koşusu işareti yapan hakemin yanından geçiyor.

Plakanın arkasındaki Phil Tarbox maskesini çıkarıp kutlamalardan yürüyerek uzaklaşıyor. Bir kere tepiniyor, çok sinirli. Kameranın görüş alanından ve çocuk liginden tamamen çıkıyor. Gelecek sene Babe Ruth maçlarında ve muhtemelen iyi oynayacak, ama Tarbox için, daha doğrusu bu çocukların hiçbiri için bir daha böyle maçlar olmayacak. Bu seferki tabiri caizse kitaplara geçecek bir maçtı.

Ryan Iarrobino gülüyor, ağlıyor, bir eliyle kaskını başında tutarken diğeriyle gri gökyüzünü gösteriyor, yükseğe sıçrıyor, başlangıç plakasının üstüne iniyor, sonra tekrar sıçrıyor ve dosdoğru kollarına düştüğü takım arkadaşları onu zaferle taşıyor-

lar. Maç bitti, Bangor West 11-8 kazandı. Maine'in 1989 Çocuk Ligi Şampiyonular.

Birinci kale tarafındaki çite bakınca hoş bir görüntüyle karşılaşıyorum: Bir dalgalanan eller ormanıyla. Oyuncuların ebeveynleri zincirlere doluşmuş, oğullarına dokunmak için üzerinden ellerini uzatıyorlar. Pek çok ebeveyn de ağlamaklı. Çocukların hepsinde mutlu bir şaşkınlık ifadesi var ve bütün bu eller, sanki yüzlerce el onlara doğru sallanıyor, dokunmak istiyor, kutlamak istiyor, sarılmak istiyor, *hissetmek* istiyor.

Çocuklar onlara aldırmıyorlar. Dokunmaya ve sarılmaya sonradan zaman olacak ama önce halledilmesi gereken bir iş var. Hizaya geçip Yorklu çocuklarla el şaplatıyor, başlangıç plakasından adet olduğu üzere geçiyorlar. Şimdi iki takımdaki çocukların da çoğu ağlıyor, hatta bazıları o kadar şiddetli ağlıyor ki yürümekte zorlanıyorlar.

Sonra Bangorlu oyuncular, bütün o ellerin hâlâ sallandığı çitin ardına geçmelerinden hemen önce, koçlarının etrafına sarıp onları ve birbirlerini zafer sevinciyle yumrukluyorlar. Canlarını dişlerine takıp turnuvayı kazandılar... Ryan ve Matt, Owen ve Arthur, Mike ve dört yapraklı yoncayı bulan Roger Fisher. Şu anda birbirlerini kutlamaktalar ve diğer her şeyin beklemesi gerekecek. Sonra çite koşup ağlayan, tezahürat yapan, gülen ebeveynlerine gidiyorlar ve dünya tekrar normal haline dönüyor.

• • •

J. J. Fiddler, "Oynamaya ne kadar devam edeceğiz Koç?" diye sormuştu Neil Waterman'a, Bangor'un Machias'ı yenmesinden sonra.

"J. J.," diye karşılık vermişti Neil, "birileri bizi durdurana kadar oynayacağız."

Bangor West'i nihayet durduran takım Massachusettsli Westfield oldu. Bangor West onlarla 5 Ağustos 1989'da Bristol'da, Doğu Bölgesi Çocuk Ligi Şampiyonası'nın ikinci turunda karşılaştı. Bangor West'in atıcılığını yapan Matt strikeoutla Kinney hayatının oyununu ortaya koydu ve dokuz beş yürüyüş (biri kasıtlı) yapıp topa sadece üç kez vurdurdu. Ancak Bangor West,

Westfield atıcısı Tim Laurita karşısında sadece bir vuruş yapabildi ve bu vuruşu yapan Ryan Iarrobino'ydu elbette. Westfield maçı 2–1 kazandı. Bangor'un maçtaki RBI'sı kaleler doluyken yürüyen King'e aitti. Maçı kazandıran RBI, yine kaleler doluyken yürüyen Laurita'ya aitti. Müthiş bir maçtı, tam beyzbol tutkunlarına göreydi, ama York maçıyla boy ölçüşemezdi.

Profesyoneller dünyasında beyzbol için kötü bir seneydi. Müstakbel bir Ünlüler Salonu üyesi spordan ömür boyu men cezası aldı, emekli bir atıcı karısını vurduktan sonra intihar etti, bir komisyon üyesi kalp krizi geçirip öldü, yirmi yıldan fazla bir zaman sonra ilk kez Candlestick Parkı'nda yapılacak olan ilk Dünya Kupası maçı, Kuzey Kaliforniya'yı sarsan bir deprem yüzünden ertelendi, ama büyük ligler beyzbolun sadece küçük bir parçasıdır. Başka yerlerde ve başka liglerde, örneğin serbest ajanların, maaşların ve bilet satışlarının olmadığı çocuk liginde gayet güzel bir seneydi. Doğu Bölgesi Turnuvası şampiyonu Connecticutlı Trumbull oldu. Trumbull 26 Ağustos 1989'da Tayvan'ı yenip Çocuk Ligi Dünya Kupası'nı kazandı. 1983'ten beri ilk kez bir Amerikan takımı Williamsport Dünya Kupası'nı kazanıyordu ve on dört yıldır ilk kez kazanan takım Bangor West'in oynadığı bölgeden çıkmıştı.

Eylülde Birleşik Devletler Beyzbol Federasyonu'nun Maine şubesi Dave Mansfield'ı yılın amatör koçu seçti.

BROOKLYN AĞUSTOSU

(JIM BISHOP'A)

Ebbets Sahası'nda yabanotları büyüyor
(Alston'ın çalıştığı yerde)
sıra sıra
günün ekseni alacakaranlığa dönerken
onları hâlâ görüyorum, yeni biçilmiş iç saha
otlarının yeşil kokusu kesifken
kararan gün sonunda
Sağ sahayı basan sellerce sökülmüş, daha
yeni bitmişken şimdiden saldırısına uğramış
turlayan pervane müfrezelerinin
ve gece vardiyasındaki böceklerin;
aşağıda, yaşlı adamlar ve mesai dışındaki taksi şoförleri
75 sentlik koltuklarda büyük fincanlardan Schlitz içiyorlar,
bu Flatbush kadife Harlem sokakları kadar gerçek
'56 Haziranı'nda müzik kutularında jive çalınan.
Ebbets Sahası'nda iç saha cansız
ve koltuklar boş sıra sıra
Hodges birinci kalede iki büklüm durmuş, eldivenini uzatmış
Robinson'ın üçüncü kaleden attığı topu tutmak için,
vurucu kutuları salınıyor hayalet ışığında

gökyüzüyle dolu bu cuma akşamının.
(Musial erken tur vuruşu yaptı, Flatbush 2 sayı geride).
Newcombe erken gelen patlamış mısır ve gazete manşetleri
yağmuruna yorgun argın yürüdü.
Şimdi Carl Erskine girdi ve topu hızlı atıyor ama
Johnny Podres'le Clem Labine pusudalar
son anda hata yapabilir diye;
yapabilir tabii, hepsi yapabilirler
Ebbets Sahası'na gelip giderler
ve devrelerini oynarlar, vuruş yapıp dururlar
5. devrenin loşluğunda mola veriliyor
birisi sağdaki Sandy Amoros'a bir bira fırlatıyor
boş bardağı konuşmadan alıyor
ve Mail Pouch çiğneyen bir saha görevlisine veriyor
suratsız hayranlar ağız dolusu Brooklyn küfürleri savururken,
ikisine de lanet okurken.
Pee Wee Reese ikinci kalenin batısında dizlerine yaslanıyor
Campanella işareti veriyor
gözlerim kapalıyken hepsini görüyorum
kokulu dumanlar saçan sosisli sandviçleri ve akşamın sekizinin tozlarını
akşamın o ilahi renk tonlarını
stadyumun üstünde meleklerle birlikte yüzüyorlar
Erskine rüzgârlarıyla tekerlek ve top atışlarının sesleri içeriden hafifçe gelirken:

DİLENCİ VE ELMAS

YAZARIN NOTU: Aslı bir Hindu meselesine dayanan bu kısa öyküyü ilk kez Scarsdale, New Yorklu Bay Surendra Patel'dan dinlemiştim. Öykünün serbest bir adaptasyonunu yaptım ve anakarakterlerin Lord Shiva'yla karısı Parvati'nin olduğu orijinal versiyonunu bilenlerden özür dilerim.

Bir gün Başmelek Uriel asık suratla Tanrı'ya geldi. "Canını sıkan nedir?" diye sordu Tanrı.

"Çok üzücü bir şey gördüm," diye karşılık veren Uriel ayaklarının arasını gösterdi. "Aşağıda."

"Dünyada mı?" diye sordu Tanrı gülümseyerek. "Ah! Orada üzüntü kıtlığı çekilmez! Bir göz atalım."

Birlikte eğildiler. Çok aşağıda kılıksız birinin Chandrapur civarındaki bir taşra yolunda ağır ağır yürüdüğünü gördüler. Bu kişi çok zayıftı ve bacaklarıyla kolları yaralarla kaplıydı. Köpekler sık sık peşinden koşup havlıyordu, ama bu kişi topuklarını ısırdığında bile dönüp asasıyla vurmuyordu, ağırlığını daha çok sağ ayağına vererek yürümeyi sürdürüyordu o kadar. Bir ara büyük bir evden çıkan bazı yakışıklı, besili çocuklar fesatça gülümseyerek kılıksız adam kendilerine boş dilenci kâsesini uzattığında taş attılar.

"Defol iğrenç şey!" diye haykırdı bir tanesi. "Tarlalara git de geber!"

Bunun üzerine Başmelek Uriel ağlamaya başladı.

"Yapma, yapma," dedi Tanrı omzuna hafifçe vurarak. "Seni daha dayanıklı sanırdım."

"Evet, şüphesiz," dedi Uriel gözlerini silerek. "Mesele şu ki aşağıdaki o adam yeryüzünün oğullarıyla kızlarının yaşadığı bütün terslikleri özetliyor sanki."

"Tabii ki" diye karşılık verdi Tanrı. "O Ramu'dur ve işi budur. Ölünce yerine bir başkası geçecek. Onurlu bir iştir."

"Olabilir," dedi Uriel ürperip gözlerini örterek, "ama onu görmeye dayanamıyorum. Kederi kalbimi karartıyor."

"Burada karanlık yasaktır," dedi Tanrı, "bu yüzden onu sana getiren şeyi değiştirmek için çalışmaya başlamalıyım. Buraya bak sevgili başmeleğim."

Uriel bakınca Tanrı'nın tavuskuşu yumurtası büyüklüğünde bir elmas tuttuğunu gördü.

"Bu boyut ve kalitede bir elmas Ramu'yu ve yedi göbek sülalesini ömür boyu besler," dedi Tanrı. "Hatta dünyanın en güzel elması bu. Şimdi... bakalım..." Elleriyle dizlerinin üstünde eğilip iki bulutun arasından elması aşağı bıraktı. O ve Uriel, elmasın Ramu'nun yürüdüğü yolun ortasına düşmesini dikkatle seyrettiler.

Elmas o kadar iri ve ağırdı ki Ramu daha genç olsa yere düştüğünü mutlaka işitirdi, ama son birkaç senede akciğerleriyle, sırtıyla ve böbrekleriyle birlikte kulakları da işlevini epey yitirmişti. Sadece gözleri yirmi bir yaşındaki kadar keskindi.

Ramu diğer tarafta, bulutlu havadaki güneşin altında ışıl ışıl parlayan dev elması fark etmeden yoldaki bir tümseği aşmaya çalışırken derin derin iç geçirdi, sonra iç geçirişi öksürük krizine dönüşünce durup asasını eğdi. Asasına iki eliyle tutunup krizi atlatmaya çalıştı ve kriz tam geçerken asa, eski ve kuruydu ve neredeyse Ramu kadar yıpranmıştı, çatırdayarak kırılınca Ramu tozların arasına kapaklandı.

Orada yatıp göğe bakarak Tanrı'nın neden bu kadar zalim olduğunu merak etti. "Bütün sevdiklerim öldü," diye düşündü, "ama nefret ettiklerim yaşıyor. O kadar yaşlanıp çirkinleştim ki

köpekler bana havlıyor ve çocuklar taş atıyor. Son üç aydır ağzıma artıklardan başka lokma girmedi ve ailemle ve arkadaşlarımla doğru dürüst bir yemek yemeyeli on sene veya daha fazla oluyor. Evsiz barksız bir gezginim, bu gece bir ağacın altında veya bir çitin dibinde yatacağım, yağmurda başımı sokacak bir evim olmadan. Her tarafım yara bere içinde, belim ağrıyor ve kan işiyorum. Yüreğim dilenci kabım gibi bomboş."

Ramu yavaşça doğrulup dünyanın en değerli elmasını keskin gözlerinden sadece on sekiz metreden az bir mesafeyle kuru bir tümseğin gizlediğinden habersiz bir halde uçuk mavi göğe baktı. "Tanrım, bahtsızım," dedi. "Senden nefret etmiyorum, ama korkarım ne benim dostumsun, ne de diğer insanların."

Bunu söyleyince kendini biraz daha iyi hissedip sadece kırılmış asasının uzun parçasını yerden almak için duraksayarak yürümeye devam etti. Yürürken kendine acıdığı ve nankörce dua ettiği için kendine kızmaya başladı.

"Çünkü şükredeceğim birkaç şey var," diye mantık yürüttü. "Mesela çok güzel bir gün ve sağlığım pek çok açıdan bozulsa da gözlerim hâlâ keskin. Kör olsam ne kötü olurdu!"

Ramu bunu kendine kanıtlamak için gözlerini sımsıkı kapatıp kırık asasını önüne uzatarak kör bir adamın değneği gibi kullanıp ayaklarını sürüyerek yürüdü. Karanlık korkunç, boğucu ve sersemleticiydi. Kısa süre sonra düz mü gittiğinden yoksa yolda sağa sola mı saptığından ve kısa süre sonra yol kenarındaki oluğa mı düşeceğinden emin olamamaya başladı. Düşerse yaşlı, kırılgan kemiklerine neler olabileceğini düşününce korktuysa da gözlerini sımsıkı kapalı tutup yürümeyi sürdürdü.

"Nankörlüğünü geçirmek için biçilmiş kaftan bu eski dostum!" dedi kendine. "Günün geri kalanında şunu unutmayacaksın ki dilenci bile olsan en azından *kör* bir dilenci değilsin, böylece mutlu olacaksın!"

Ramu yol kenarındaki oluğa düşmese de yürürken sağa kaydı ve böylece tozlarda ışıldayan dev elmasın yanından geçip gitti, sol ayağı elmasın yalnızca beş santim yanından geçti.

Ramu otuz metre kadar ilerledikten sonra gözlerini açtı.

Gözlerine akın eden parlak yaz güneşi ışığı sanki zihnine de doldu. Tozlu mavi göğe, tozlu sarı tarlalara, üstünde yürüdüğü soluk gümüşi yola keyifle baktı. Bir ağaçtan diğerine uçan bir kuşa güldü ve biraz arkasında duran elması hiç dönüp bakmadığı için görmese de yaralarını ve ağrıyan belini unuttu.

"Görebildiğim için Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırdı. "En azından bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Belki yolda değerli bir şey görürüm, pazarda satabileceğim eski bir şişe veya hatta bir bozuk para, ama görmesem de sorun değil. Görebildiğim için Tanrı'ya şükürler olsun! Tanrı var olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Böylece huzurlu bir halde tekrar yola koyulup elması geride bıraktı. Sonra Tanrı eğilip elması tuttu ve daha önce aldığı yere, Afrika'daki dağın dibine geri koydu. Sonradan aklına gelmişçesine ki Tanrı'nın aklına düşünceler sonradan gelebilirse tabii, bozkırdan bir demirağacı dalı koparıp Chandrapur Yolu'na, tıpkı elması bıraktığı gibi bıraktı.

"Fark şu ki," dedi Uriel'e, "dostumuz Ramu dalı bulacak ve hayatının sonuna kadar asa olarak kullanacak."

Uriel, Tanrı'ya kararsızca baktı, en azından herhangi birinin, bir başmeleğin bile o yanan çehreye bakabileceği kadar. "Bana bir ders mi verdiniz Lordum?" dedi.

"Bilmem," diye karşılık verdi Tanrı istifini bozmadan. "Verdim mi?"